

CATO THORSEN

FANGET I BLIKKET DIT

FANGET I BLIKKET DITT

Av Cato Thorsen

“Fanget i blikket ditt” er en hjerteskjærende, romantisk og engasjerende kjærlighetsroman som tar leseren med på en emosjonell reise gjennom ungdomstiden. Historien følger Kasper og Oliver, to unge menn som gradvis oppdager følelsene de har for hverandre, samtidig som de navigerer hverdagen på videregående skole, utfordringer, små eventyr og følelsesmessige oppturer og nedturer. Boken skildrer forelskelse i all sin kompleksitet: nervøse blikk, små flørtende dytt, hemmelige kyss og intime øyeblikk som gjør hjertet svakt. Kasper og Oliver opplever også sjalusi, misforståelser og usikkerhet, men disse utfordringene styrker forholdet deres og viser hvor ekte og dypt kjærligheten kan være. Gjennom 30 kapitler blir leseren vitne til hvordan kjærlighet kan være både spennende, utfordrende og uendelig vakker, og hvordan små, tilsynelatende hverdagslige øyeblikk kan bli uforglemmelige minner når man deler dem med noen man elsker.

Miljøbeskrivelsene – fra skolens travle ganger og stille dusjer, til parker med glitrende elver og hemmelige hytter utenfor byen – gir en følelse av intimitet og nærhet, samtidig som de setter rammen for små og store eventyr. Leseren får også innblikk i karakterenes indre tanker og refleksjoner, som gjør forelskelsen enda mer levende. Hvert kyss, hvert blikk og hver berøring er et stille løfte, og historien viser hvordan ekte kjærlighet utvikler seg gjennom nærhet, tillit og felles opplevelser.

Boken er skrevet for ungdom og unge voksne (14+), og passer for alle som ønsker å lese en varm, følsom og romantisk historie om kjærlighet, identitet og de små, magiske øyeblikkene som former et ungt forhold. Den minner oss om at kjærlighet ikke bare er lykke, men også mot, forståelse og evnen til å vokse sammen gjennom utfordringer. Utgitt i desember 2025, er “Fanget i blikket ditt” en historie om forelskelse, lekne flørtinger, tårer, latter og eventyr som gjør både karakterene og leseren fanget i følelsene. Dette er en bok som fanger hjertet og etterlater en varm, lykkelig følelse – perfekt for de som elsker romantikk og nære, ekte relasjoner i ungdomstiden.

Kasper tok et dypt åndedrag da han steg inn i det store skolebygget for første gang som førsteklassing på

videregående. Lukten av nyvasket gulv, blyanter og bøker fylte nesen hans, og det summende lydbildet av elever som pratet og lo fikk hjertet hans til å slå litt fortere. Han hadde sett frem til dette i sommer, men nå som han faktisk var her, føltes alt både spennende og litt skummelt. Da han gikk gjennom gangen, kjente han plutselig blikket sitt trekke mot en gutt som sto ved et skap noen meter unna. Oliver. Han hadde lyst hår som falt lett over pannen, et smil som var både varmt og litt lurt, og øyne som Kasper merket seg med en merkelig intensitet. Hjertet hans hoppet over et slag. Han hadde aldri følt det sånn før. Kasper ristet lett på hodet og prøvde å fokusere på skolesekken og klassen han skulle til, men blikket hans fant stadig Oliver igjen. Han kunne ikke forstå hvorfor magen hans føltes så rar, som om den både var full av sommerfugler og elektrisitet samtidig. Til alt hell viste det seg at Oliver også var i hans klasse. De havnet på samme benk i klasserommet, og Kasper kunne nesten ikke tro hvor nervøs han ble av å sitte så nær. "Hei," sa Oliver med et smil som fikk Kasper til å svette litt. "Er du ny her?" "Ja," svarte Kasper, og merket at stemmen hans var litt høyere enn vanlig. "Kasper." "Oliver," sa han, rakte frem hånden, og da de rørte hverandre, føltes det som et lite støt. Kasper snudde hodet litt raskt og låste blikket ut av vinduet, mens hjertet fortsatt slo i halsen. Gjennom de neste timene merket Kasper at han stadig søkte Olivers blick. Han visste ikke helt hva det var han følte, men han likte det. Det var som om noe nytt hadde våknet inni ham, en følelse han ikke hadde kjent før – en blanding av spenning, nysgjerrighet og varme. Da skoledagen endelig var over, fant Kasper seg selv vandrende hjem med et smil om munnen, og hjertet hans slo fortsatt litt for fort. Han hadde en følelse av at dette skoleåret kunne bli helt annerledes enn han hadde forventet. Neste dag gled Kasper inn i klasserommet med en blanding av nysgjerrighet og nervøsitet. Selv om han hadde kjent Oliver i bare én dag, kunne han ikke unngå å lete etter ham med blikket. Og der var han, allerede dypt konsentrert over notatene sine. Kasper satte seg på benken ved siden av, og et lite smil spredte seg over ansiktet hans. "Hei igjen," sa Oliver lavt, nesten som en hvisking. "Hvordan gikk første dag?" Kasper rødmet. "Bra... tror jeg. Litt mye nytt å holde styr på." Oliver nikket forståelsesfullt. "Ja, jeg vet hva du mener. Første uken er alltid rar. Men du virker smart, så du klarer deg sikkert fint." Det var noe med måten Oliver snakket på som fikk Kasper til å føle seg sett. Ikke bare på overflaten, men på en måte som gjorde at hjertet hans dunket litt fortere enn vanlig. De små samtalene i timene, når de satt ved siden av hverandre, begynte å bli til et slags ritual. Et blick, en latter, et nikk. Kasper merket at han gledet seg til hvert øyeblikk han kunne være nær Oliver. I friminuttet satt de sammen med noen andre i klassen, men Kasper kunne ikke unngå å la øynene gli mot Oliver. Oliver så tilbake et øyeblikk, og de delte et kort smil. Den lille gesten fikk Kasper til å føle at hele verden ble litt lysere. Senere, da klassen skulle jobbe med gruppeoppgaver, havnet Kasper og Oliver sammen igjen. Kasper merket hvordan praten fløt lett mellom dem, hvordan de lo av de samme tingene, og hvordan han plutselig følte seg tryggere bare ved å være nær Oliver.

Da skoledagen endte, gikk de ut fra bygningen sammen, fortsatt snakkende om hva lærerne hadde sagt. Kasper kunne kjenne sommerfuglene i magen sin, og han innså at han gledet seg til å se Oliver igjen i morgen. Ikke bare som klassekamerat, men som... noe mer, noe han ikke helt kunne sette ord på ennå. Og for første gang siden han begynte på videregående, føltes skolen ikke bare som et sted for bøker og timer – det føltes som stedet hvor noe helt nytt og spennende kunne begynne. Kasper hadde aldri trodd at han skulle glede seg til mandag morgen så mye som han gjorde nå. Tankene hans kretset konstant rundt Oliver, og det var som om han hadde funnet en liten hemmelighet som bare han visste om – en hemmelighet som fikk hjertet til å banke litt raskere. I timen satt han igjen ved siden av Oliver. De jobbet med et prosjekt sammen, og Kasper merket hvor lett det var å snakke med ham. Oliver lo av de små vitsene hans, og Kasper følte seg... viktig. Spesielt. Da læreren gikk rundt i klasserommet for å se på arbeidet, snudde Oliver seg mot ham og hvisket: "Du er veldig flink til å forklare ting." Kasper følte varmen stige i kinnene. Det var bare en liten kommentar, men på en eller annen måte føltes det som en bekreftelse på noe han ikke helt hadde turdet å håpe på – at Oliver likte ham, på sin måte. I friminuttet satt de under et tre utenfor skolebygningen, vekk fra de andre. Kasper hadde aldri lagt merke til hvor fredelig det kunne være å sitte så nær noen han likte. "Jeg liker å jobbe med deg," sa Oliver plutselig. "Du får ting til å virke mindre stressende." Kasper visste ikke hva han skulle si først. Hjertet hans dunket som en tromme i brystet. "Takk... jeg liker å jobbe med deg også," svarte han til slutt, og et lite smil bredte seg på ansiktet hans. De satt der en stund i stillhet, men det var en behagelig stillhet. Ingen ord trengtes. Bare nærheten, de små blikkene, og følelsen av at de forstod hverandre bedre enn noen andre rundt dem. På vei hjem fra skolen begynte Kasper å innse noe: følelsene hans var mer enn bare vennskap. Hver gang han så Oliver, føltes det som om hele verden ble litt lysere, og han kunne ikke lenger ignorere den varme, sprø følelsen i magen. Det var begynnelsen på noe nytt, noe som kanskje kunne bli stort – men som også måtte holdes skjult, i hvert fall for nå. Kasper smilte for seg selv da han låste døren hjemme. Hjertet hans slo fortsatt raskt, og tankene hans var fylt med Oliver. Noe hadde startet i dag. Noe som han håpet aldri ville ta slutt. Dagene fortsatte å fly forbi, men for Kasper føltes hver dag som en ny mulighet til å være nær Oliver. Selv i de korte pausene mellom timene, merket han hvordan hjertet hans slo litt raskere bare ved å se Oliver smile. En ettermiddag etter skolen foreslo Oliver at de kunne gå sammen hjem. "Det er så mye lettere å snakke om lekser når vi går sammen," sa han med et lurt smil. Kasper nikket ivrig, men inni seg var han mer spent på samtalen enn leksene. På vei gjennom gatene snakket de om alt mulig – favorittfilmer, musikk, og rare ting som hadde skjedd på skolen. Det var i de små øyeblikkene, når Oliver lo av en vits Kasper hadde laget, at han virkelig merket hvor glad han var i ham. Da de stoppet ved en liten kafé for å kjøpe is, stod de nær hverandre, og Kasper kunne nesten føle varmen fra Oliver gjennom jakken. Han ville så gjerne si noe – noe som kunne avsløre følelsene hans – men han nølte. I stedet endte det med et lite smil og en kommentar om hvilken smak som var best. "Du velger alltid vanilje," sa Oliver lekent. "Er du redd for å prøve noe nytt?" Kasper rødmet. "Kanskje litt," svarte han, men han likte hvordan Oliver fikk ham til å le. Små kommentarer som disse ble en slags hemmelig kommunikasjon mellom dem. Ingen andre forstod det, men de visste begge hva som lå bak hvert smil og blick. På vei hjem fra kaféen begynte de å snakke om ting de sjelden fortalte andre – drømmer, frykter, og rare små hemmeligheter. Kasper

fant ut at han kunne stole på Oliver, og det var en ny følelse som både gjorde ham nervøs og glad på samme tid. Da de tok farvel ved døren til Kasper, sto de tett inntil hverandre et øyeblikk. Ingen ord ble sagt, men blikket deres møttes, og Kasper følte at noe usagt ble delt. Det var som om de begge visste at dette vennskapet hadde begynt å bli noe mer – noe som måtte holdes skjult for nå. Kasper gikk inn døren hjemme med et smil om munnen. Hjertet hans slo fortsatt litt for fort, men det føltes... riktig. For første gang føltes det som om han hadde funnet noen som virkelig så ham, og han var nysgjerrig på hva som kunne komme til å skje videre. Kasper våknet mandag morgen med et lite smil om munnen. Tankene hans var fortsatt fylt med gårsdagens små hemmeligheter og blikkene han hadde delt med Oliver. Selv om de ennå ikke hadde sagt noe direkte om følelsene sine, visste Kasper at noe var i ferd med å forandre seg. I klasserommet føltes det som om hjertet hans hadde sin egen rytme hver gang Oliver snudde seg mot ham. En tilfeldig berøring på armen, et blick som varte litt for lenge – det var som om hver gest fortalte en hemmelig historie bare for dem. Under en gruppeoppgave merket Kasper hvordan han fulgte nøye med på hvordan Oliver smilte når han forklarte noe. "Du gjør det alltid så enkelt å forstå," sa Oliver, og det var en så enkel kommentar, men Kasper kunne nesten ikke tro hvor mye det betydde for ham. I friminuttet satt de sammen på benken utenfor, med bøkene i fanget, men praten handlet om alt annet enn skolearbeid. De lo, delte rare små historier fra helgen, og Kasper følte seg mer og mer trygg på Oliver. Det var som om det var et eget lite rom mellom dem, fylt med latter, blick og små smil. Plutselig møttes blikkene deres litt lengre enn vanlig. Kasper følte hjertet slå raskere. Det var et stille øyeblikk, men det sa alt: en gjensidig forståelse, en deling av noe som ennå ikke hadde navn. Kasper snudde blikket mot notatene sine, men smilet hans var umulig å skjule. Da skoledagen var over, gikk de ut sammen igjen. "Vi burde gjøre dette oftere," sa Oliver, med det lille smilende blikket som Kasper allerede hadde lært å gjenkjenne. "Gå hjem sammen, snakke om alt mulig." Kasper nikket. "Ja... det hadde vært hyggelig." Hjertet hans føltes lettere, og han kunne kjenne at det begynte å bygge seg opp noe – noe mer enn vennskap, men ennå ikke helt kjærlighet. Bare en varm, spennende følelse som fikk hver dag på skolen til å føles spesiell. På vei hjem kunne Kasper ikke slutte å tenke på Oliver. Hver latter, hvert blick, hver lille gest føltes som en hemmelig kode de delte. Og for første gang på lenge gledet han seg ikke bare til helgen – han gledet seg til hver dag som ga ham flere øyeblikk med Oliver. Dagene fortsatte å gå, og Kasper merket hvordan han gledet seg til å se Oliver mer og mer. Hver gang de møttes i klasserommet, på gangen eller ved skolebiblioteket, føltes det som om tiden gikk saktere – akkurat nok til at hvert smil, hvert nikk, hvert lite blick fikk ekstra betydning. En tirsdag etter skoletid foreslo Oliver at de kunne jobbe med leksene sammen hjemme hos ham. "Vi kan lage det til en liten studie-sesjon," sa han med et smil som fikk Kasper til å rødme. Da Kasper kom inn i Olivers rom, var det fylt med bøker, plakater og små personlige ting som gjorde at Kasper følte seg nysgjerrig og litt mer kjent med ham. De satte seg ned ved skrivebordet og begynte å jobbe, men snart gled praten over fra skolearbeid til alt mulig annet – favorittfilmer, musikk, rare minner fra barndommen. "Jeg hadde aldri trodd at jeg skulle ha så mye til felles med noen på skolen," sa Kasper og smilte. Oliver nikket enig, og de lo begge av tilfeldighetene som hadde brakt dem sammen. Midt i latteren møttes blikkene deres igjen. Det var stille et øyeblikk, men Kasper kunne kjenne varmen spre seg i brystet. Det var som om blikket deres hadde en egen samtale – ord de ikke trengte å si høyt. Da leksene var gjort, fortsatte de å

sitte sammen og snakke. Kasper la merke til hvordan han likte å være nær Oliver, hvordan stemmen hans kunne få hele rommet til å føles tryggere, og hvordan et enkelt smil kunne gjøre en hel dag lysere. På vei hjem igjen kunne Kasper ikke slutte å smile for seg selv. Han innså at følelsene hans for Oliver var mer enn bare vennskap – men også at de fortsatt var noe de måtte oppdage sammen. Det var spennende, litt skummelt, men mest av alt utrolig fint. For første gang føltes det som om skolen ikke bare var et sted for bøker og lekser, men et sted der noe helt nytt og verdifullt kunne begynne – et vennskap som kanskje kunne utvikle seg til noe mer. Kasper hadde aldri lagt merke til hvor mye små detaljer kunne bety før han begynte å tilbringe tid med Oliver. En latter, et blick, eller hvordan Oliver skrudde på håret når han konsentrerte seg – alt gjorde at hjertet hans slo litt raskere. I løpet av en engelsktime ble de satt sammen på en skriveoppgave. Kasper kunne nesten ikke fokusere på teksten, for alt han merket var Oliver ved siden av ham. Han prøvde å følge med på setningene, men øynene hans gled stadig mot Oliver. Og hver gang Oliver så tilbake med et lite smil, føltes det som om Kasper hadde fått sommerfugler i magen. Etter timen foreslo Oliver å gå gjennom oppgaven sammen i biblioteket. De satt tett ved et bord, og Oliver lente seg litt nærmere for å peke på noe i notatene hans. Kasper kunne kjenne nærheten og ble uventet varm i kroppen. Hjertet hans slo raskere, og han visste ikke helt hvordan han skulle takle følelsen. “Du er veldig flink til å skrive,” sa Oliver plutselig, med et smil som fikk Kasper til å rødme. “Jeg blir alltid litt sjalu på hvor lett du får ting til.” Kasper kunne bare le. “Takk... jeg liker å jobbe med deg også. Du gjør det morsomt.” Smilet som spredte seg over Oliver ansikt varte litt lengre enn normalt, og Kasper kunne kjenne hvordan følelsene hans vokste. Det var ikke lenger bare vennskap. Han skjønnte at han var forelsket – og det skremte ham litt, samtidig som det føltes utrolig fint. Da de forlot biblioteket, gikk de ved siden av hverandre i stillhet. Ingen ord trengtes. Det var nok bare å være nær hverandre, dele blick og små smil, og la hjertet fortelle historien som munnen ennå ikke kunne si. Kasper innså at han hadde begynt å vente på disse små øyeblikkene – ventet på å se Oliver smile, le, og bare være nær. Følelsen var ny, skummel, og fantastisk på samme tid. Og han visste én ting sikkert: han ønsket å oppleve mer med Oliver, og han var klar til å finne ut hva det betydde. Kasper merket at hver dag med Oliver fikk ham til å legge merke til små ting han aldri hadde tenkt på før. Hvordan håret hans falt over pannen, hvordan han lo når noe var morsomt, og hvordan stemmen hans kunne få Kasper til å føle seg både rolig og spent på samme tid. I friminuttet satt de på benken utenfor skolebygningen, langt nok unna de andre til at de kunne snakke uforstyrret. Oliver lente seg litt nærmere Kasper for å vise ham noe på telefonen. Kasper kjente et lite støt av varme gjennom kroppen. Det var bare en tilfeldighet, men likevel... hjertet hans slo fortere. “Du ser alltid så konsentrert ut når du leser,” sa Oliver plutselig. Kasper snudde seg og møtte blikket hans. Det var et blick som var både lekent og oppriktig, og Kasper følte at hjertet hans hoppet over et slag. “Eh... takk,” svarte han, litt flau, men med et lite smil. Oliver smilte tilbake, og i det øyeblikket føltes det som om det var en usynlig forbindelse mellom dem. Et lite øyeblikk hvor alt annet forsvant – bare dem, og de små tegnene som fortalte mer enn ord kunne si. Senere i timen måtte de samarbeide på nytt om en oppgave. Kasper la merke til hvordan Oliver stadig kikket bort på ham, som om han lette etter en unnskyldning til å smile. Kasper måtte kjempe for å fokusere på oppgaven, for tankene hans var fylt med blick, smil og små bevegelser som han ikke kunne slutte å legge merke til. Da skoledagen

var over, gikk de ut sammen, skulder ved skulder. "Vi burde gjøre dette oftere," sa Oliver, med det lille smilende blikket som Kasper allerede hadde lært å kjenne. "Gå hjem sammen, snakke om alt mulig." Kasper nikket ivrig, hjertet hans fortsatt varmt. Han innså at han ikke bare likte Oliver som venn – han var forelsket. Og hvert lille blick, hver berøring, hvert smil gjorde at følelsen vokste. På vei hjem kunne han ikke slutte å smile for seg selv. Noe spesielt var i ferd med å utvikle seg, og han gledet seg til å utforske det – stille, hemmelig, og full av sommerfugler. En torsdag ettermiddag etter skolen spurte Oliver om de skulle jobbe med historieprosjektet sammen. Kasper kunne nesten ikke si nei – det var alltid hyggelig å være i nærheten av ham. De satte seg på en benk i skolegården med bøker og notater spredt foran seg. Men snart gled praten over fra skolearbeid til mer personlige ting. Oliver fortalte om sin barndom, om små vaner og rare opplevelser, og Kasper fant seg selv leende og nikke, samtidig som han delte sine egne historier. Det var første gang Kasper virkelig følte at han kunne være helt åpen med noen. Han hadde alltid hatt venner, men dette var annerledes. Han følte at Oliver så ham – ikke bare på overflaten, men på en måte som fikk hjertet hans til å slå raskere. Plutselig sa Oliver: "Vet du... jeg er glad for at vi ble venner. Du er... spesiell, Kasper." Kasper rødmet og visste ikke helt hva han skulle si. "Takk... du også," stotret han, men innerst inne kunne han kjenne gleden boble. Det var som om Oliver hadde sagt noe som bekreftet det han selv hadde følt lenge – at det var noe mer mellom dem. De satt en stund i stillhet, men det var en behagelig stillhet. Bare nærheten, de små smilene, og vissheten om at de delte noe spesielt, selv om det ennå ikke hadde navn. Da Kasper gikk hjem den dagen, kunne han ikke slutte å tenke på Oliver. Han innså at det han følte for ham var mer enn vennskap. Hver latter, hvert blick, og hvert lite øyeblikk av nærhet hadde gjort følelsene hans tydelige. Og nå begynte han å lure på om Oliver følte det samme. For første gang var han spent på morgendagen ikke bare på grunn av skolearbeid eller timer, men fordi han gledet seg til å være nær Oliver igjen – å se om de små hemmelighetene de delte, kunne bli enda større. Fredag ettermiddag føltes annerledes for Kasper. Hele dagen hadde han kjent sommerfuglene i magen hver gang Oliver hadde sett på ham eller smilt. Det var som om hjertet hans ikke helt visste hvordan det skulle slå – for fort, for sakte, eller kanskje bare på en ny måte. Etter skolen gikk de sammen hjem igjen. Det hadde blitt en vane, men for Kasper føltes det mer spesielt enn noen gang. De snakket om lekser, helgeplaner, og små ting som hadde skjedd i timene, men det var de små pausene mellom ordene som betydde mest. Et kort blick, en lett berøring på armen når de lo, et smil som var litt lengre enn nødvendig. Da de stoppet ved en liten park på veien, satte de seg på en benk for å hvile litt. Solen skinte gjennom trærne, og det var stille rundt dem. Oliver så på Kasper med det smilende blikket som Kasper allerede hadde lært å gjenkjenne. "Vet du... jeg liker å tilbringe tid med deg," sa Oliver, og Kasper kunne kjenne hjertet hans slå raskere. "Jeg... jeg liker å være med deg også," svarte Kasper, litt sjenert, men med et smil som avslørte følelsene hans. Det var et lite, stille øyeblikk, men det føltes som hele verden hadde stanset. Blikkene deres møttes, og det var som om de delte noe ingen andre kunne se. For første gang kjente Kasper en gnist – en følelse som var større enn vennskap, men fortsatt myk og trygg. Da de til slutt reiste seg for å gå videre, føltes det som om alt hadde forandret seg. De gikk skulder ved skulder, nærmere hverandre enn noen gang før, med små smil som sa mer enn ord. Kasper innså at dette var begynnelsen på noe helt nytt – en følelse han var spent på å utforske videre. Etter helgen, på mandag, føltes alt annerledes

for Kasper. Han visste at følelsene hans for Oliver ikke lenger bare var vennskap. Hver gang han så Oliver, kjente han det i magen – en blanding av spenning, varme og et lite snev av nervøsitet. I friminuttet satte de seg på favorittbenken sin ute i skolegården. Oliver lente seg litt nærmere og viste ham en melding han hadde fått på telefonen. "Se her," sa han med et smil. "Er det ikke morsomt?" Kasper lo, men hjertet hans slo raskere. Smilet hans var bredere enn han hadde planlagt, og han merket at han prøvde å skjule hvor glad han var for oppmerksomheten. Det føltes som en hemmelig kode mellom dem – små blikk, smil, og kommentarer som bare de forsto. Senere, i klasserommet, merket Kasper at han og Oliver stadig søkte hverandres blikk. Et lite nikk, et kort smil, en berøring av notater som nesten var tilfeldig – alt føltes betydningsfullt. Kasper begynte å forstå at dette vennskapet hadde blitt noe mer. Men ennå var det en hemmelighet de begge måtte beskytte. På vei hjem fra skolen gikk de som vanlig sammen, men denne gangen var det stille mellom dem. Stillheten var ikke ubehagelig; den var fylt med noe uttalt, noe som begge visste, men ikke sa høyt. Kasper innså at det å ha denne hemmeligheten var spennende, men også litt skummelt. Han likte Oliver mer enn han hadde trodd var mulig, og han var spent på å se hvor dette kunne føre dem – men han visste at de måtte ta det stille og rolig, uten å fortelle andre enn de selv. Da han kom hjem, satt Kasper på rommet sitt og tenkte på dagen. Små øyeblikk som hadde virket uskyldige, begynte nå å bety så mye mer. Og innerst inne visste han at dette var starten på noe som kunne bli veldig viktig – men det var deres hemmelighet ennå. Dagene fortsatte å fly forbi, men for Kasper føltes det som om hver dag brakte ham nærmere Oliver. Hver gang de møttes på skolen, kunne han kjenne sommerfuglene i magen, og hver gang Oliver smilte til ham, ble verden litt lysere. Etter skolen satte de seg på favorittbenken sin ute. De hadde med seg notater for å gjøre lekser, men snart gled praten over til andre ting. Oliver fortalte om sine planer for helgen, og Kasper delte små hemmeligheter som han vanligvis ikke fortalte noen. "Vet du, Kasper," sa Oliver plutselig, med et blikk som var både oppriktig og lekent, "jeg liker å tilbringe tid med deg. Mer enn med de fleste andre." Kasper kjente hjertet hoppe over et slag. "Jeg... jeg liker å være med deg også," sa han stille, men med et smil som avslørte følelsene hans. De satt en stund i stillhet, men det var en behagelig stillhet. Bare nærhet, små smil og blikk som sa mer enn ord kunne gjøre. Kasper innså at følelsene hans for Oliver ikke lenger kunne skjules – han var forelsket, og det var tydelig at Oliver følte det samme. Da de til slutt reiste seg for å gå hjem, gikk de skulder ved skulder. Det var et lite øyeblikk, men Kasper kjente at noe hadde forandret seg. Noe mellom dem var blitt ekte, og det var ikke lenger bare et vennskap. På vei hjem kunne han ikke slutte å smile. Hver liten gest, hvert blikk, hver kommentar hadde bygget opp noe spesielt. Han visste at de hadde startet på noe som kunne bli viktig, og han gledet seg til å se hva som kom neste. Kasper hadde begynt å legge merke til de små tingene Oliver gjorde, ting som før hadde virket ubetydelige. Et smil som varte litt for lenge, et lite blikk når ingen andre så, eller hvordan Oliver lo av de små vitsene hans. Hver gest fylte Kasper med varme, og hjertet hans slo litt fortere hver gang de var nær hverandre. Ettermiddagen etter skolen bestemte de seg for å gjøre skolearbeid sammen hjemme hos Kasper. De satt ved skrivebordet, men praten gled snart over på alt mulig annet. De delte historier fra barndommen, rare opplevelser, og små drømmer for fremtiden. Plutselig sa Oliver: "Vet du, Kasper... jeg er glad for at vi er venner. Og... kanskje litt mer enn venner." Kasper rødmet, men kunne ikke skjule smilet. "Jeg føler det samme," svarte han stille. Det var et lite, men

betydningsfullt øyeblikk. Ingen ord trengtes for å fortelle hvor mye de betydde for hverandre. Et enkelt blick eller en lett berøring på armen var nok til å dele følelsen. Etter hvert pakket de sakene sine og satt litt nærmere på sofaen, fortsatt snakkende, fortsatt leende. Hver bevegelse, hvert smil og hver liten kommentar føltes som en hemmelig kode – noe som bare de forsto. Da Oliver gikk hjem, vinket de til hverandre fra døråpningen. Kasper kunne fortsatt kjenne varmen fra nærheten hans, og han visste at følelsene hans for Oliver hadde vokst seg sterkere. Små øyeblikk som dette hadde blitt store, og han gledet seg til hver nye dag som kunne bringe flere av dem. Det hadde gått noen uker siden Kasper og Oliver hadde begynt å tilbringe mer tid sammen. Hver dag føltes som en ny oppdagelse – nye smil, nye blick, nye små øyeblikk som fikk hjertet til å slå raskere. En fredag ettermiddag ble de igjen med hverandre hjem for å jobbe med lekser. Men snart gled praten bort fra skolearbeid, og de satt tett sammen på sofaen i stua til Kasper, med notatene spredt foran seg. "Vet du," sa Oliver stille, mens han så Kasper rett i øynene, "jeg liker virkelig å være med deg." Kasper kjente hvordan hjertet hans slo hardt, og han måtte bite seg i leppen for å ikke smile altfor bredt. "Jeg liker å være med deg også," svarte han, nesten hviskende. For et øyeblikk var alt stille. Blickene deres møttes, og Kasper følte et sug i magen – en blanding av spenning og trygghet. Han skjønnte at dette var et øyeblikk de begge hadde ventet på, selv uten å si det høyt. Oliver lente seg forsiktig frem, og Kasper møtte ham halvveis. Det var et lite, forsiktig kyss, mykt og stille, men fylt med alt de hadde følt de siste ukene – latter, blick, flørting og hjertelige små hemmeligheter. Da de trakk seg litt tilbake, smilte de til hverandre. "Vi må kanskje holde det litt hemmelig ennå," sa Oliver lavt, med et lite glimt i øyet. Kasper nikket. Hjertet hans føltes varmt, og han visste at dette var starten på noe nytt og viktig. Et første kyss, ja, men også et øyeblikk som markerte at de hadde begynt å utforske følelsene sine på en måte som var helt deres egen. På vei hjem den dagen kunne Kasper ikke slutte å smile. Han visste at det var trygt, spennende og ekte – og at følelsene hans for Oliver bare ville vokse videre. Etter det første kysset føltes alt annerledes for Kasper. Hver gang han så Oliver på skolen, kunne han kjenne sommerfuglene komme tilbake. Men samtidig visste han at de måtte holde det hemmelig. Ingen andre måtte vite, i hvert fall ikke ennå. I løpet av timene klarte de knapt å sitte stille ved siden av hverandre uten å sende små blick eller små smil som ingen andre la merke til. Hvert lite øyeblikk føltes som en hemmelig gave – bare deres. På vei hjem gikk de som vanlig sammen, men praten var fylt med små hint og innforståtte kommentarer. "Du har virkelig blitt flinkere til å forklare ting i timene," sa Oliver med et lurt smil. Kasper rødmet, men kunne ikke skjule smilet. "Det er lettere når du lytter," svarte han, og et lite gnistøyeblikk passerte mellom dem. Hver dag ble det mer tydelig at følelsene deres var ekte, men hemmeligholdet ga også en slags spenning. Det var noe mystisk og fint med å ha noe bare for dem selv – et bånd som ikke kunne brytes av de nysgjerrige blickene i klasserommet. Da Kasper kom hjem, satt han på rommet sitt og tenkte på alt som hadde skjedd. Små øyeblikk med Oliver, små berøringer, smil og hemmelige glimt – alt hadde blitt til minner som fylte ham med glede. Han visste at det ikke ville vare evig å holde hemmelig, men akkurat nå var det spennende, trygt og helt deres eget. Hjertet hans banket raskere bare ved tanken på Oliver, og han gledet seg til alt som kunne komme – stille, hemmelig, og fullt av kjærlighet. Kasper og Oliver hadde nå tilbrakt flere uker sammen, og følelsene deres hadde vokst seg sterkere. Selv om de fortsatt måtte holde forholdet hemmelig for klassekamerater, begynte de å bli mer komfortable

med å dele tankene sine med hverandre. En ettermiddag etter skolen satt de på en benk i parken, med hver sin kopp kakao. "Vet du," begynte Oliver, "jeg liker at vi kan snakke om alt. Og jeg føler at du virkelig forstår meg." Kasper smilte varmt. "Jeg føler det samme. Det er som om vi kan være helt oss selv sammen." De satt en stund i stillhet, bare nøt å være nær hverandre. Små berøringer som et lett klapp på armen eller en hånd som nesten traff den andres, føltes trygt og naturlig. Kasper kjente at han stolte mer på Oliver enn han hadde gjort med noen andre. "Jeg er glad vi fant hverandre," sa Oliver lavt. "Jeg har aldri følt noe sånn før." Kasper kjente hjertet banke raskere. "Jeg heller... Jeg tror jeg har vært forelsket i deg i noen uker nå." Oliver smilte og tok forsiktig hånden hans. "Det føles godt å vite at du føler det samme." Det var et øyeblikk fylt med trygghet, varme og ro. De hadde tatt steget fra små tegn og hemmeligheter til å virkelig dele følelsene sine. Selv om de fortsatt måtte være forsiktige på skolen, visste de nå at det de hadde, var ekte – og at de kunne stole på hverandre. Kasper gikk hjem med et smil om munnen og en følelse av at noe spesielt hadde vokst seg sterkere den dagen. For første gang føltes det som om kjærligheten deres var noe mer enn hemmelighet – det var noe virkelig og ekte. Forholdet mellom Kasper og Oliver hadde vært stille og trygt så langt, men en liten misforståelse på skolen fikk Kasper til å kjenne uro for første gang. En dag under lunsjen så han Oliver snakke og le med en annen gutt fra klassen. Kasper merket hvordan magen strammet seg. "Hva om han liker ham mer enn meg?" tenkte han, selv om han visste at det ikke var logisk. Da de gikk hjem sammen etter skolen, kunne Kasper ikke skjule nervøsiteten. Oliver merket det og spurte: "Er alt i orden?" Kasper ristet på hodet, litt sjenert. "Jeg vet ikke... jeg ble bare litt sjalu." Oliver smilte forståelsesfullt. "Det er greit. Jeg liker deg, Kasper. Ingen andre betyr noe for meg." Kasper følte en lettelse spre seg i kroppen. Han innså at det å ha følelser også kunne være skummelt, men at det var viktig å snakke om dem. De satte seg på en benk, og Oliver la en hånd over hans. "Vi må bare huske å stole på hverandre," sa han. Det lille øyeblikket av usikkerhet ble til en styrke. Kasper forsto at kjærlighet ikke bare var sommerfugler og smil – det var også å håndtere urolige følelser og misforståelser. Da han gikk hjem den dagen, følte han seg tryggere enn før. Følelsene hans for Oliver var ekte, og han visste nå at de kunne takle små utfordringer sammen, så lenge de stolte på hverandre. Uken etter misforståelsen føltes Kasper og Oliver nærmere hverandre enn noen gang. De hadde lært at det var trygt å snakke om følelsene sine, og at tillit kunne styrkes gjennom små handlinger. En dag under en gruppearbeidstime oppstod det en uventet situasjon. En av klassekameratene kritiserte Kasper foran de andre. Hjertet hans sank, og han følte seg flau og liten. Før han rakk å reagere, la Oliver en hånd på armen hans og hvisket: "Det går bra. Ikke bry deg om det." Kasper så opp og møtte blikket hans. Tryggheten han følte, var som et varmt teppe rundt hjertet hans. Han smilte svakt, og plutselig føltes alt mindre skummelt. Oliver hadde alltid en måte å få ham til å føle seg sett og forstått. Etter timen gikk de sammen ut i skolegården. "Takk," sa Kasper stille. "For at du støttet meg." Oliver smilte. "Alltid. Vi tar vare på hverandre, ikke sant?" Kasper nikket. Det var første gang han virkelig følte hvor mye forholdet deres betydde. Det handlet ikke bare om små flørtning og blikk – det handlet om trygghet, støtte og å vite at noen virkelig hadde ryggen din. På vei hjem kunne Kasper kjenne varmen fra nærheten deres. Hver dag lærte han mer om Oliver, om vennskap, kjærlighet og hvordan små handlinger kunne bety så mye. Han visste at det de hadde, var ekte, og at det var verdt å pleie – stille, hemmelig og fullt

av tillit. Våren hadde begynt å vise seg på skolen, og Kasper følte at alt hadde forandret seg siden han først hadde møtt Oliver. Hver dag føltes lysere, lettere, og fylt med små øyeblikk som gjorde hjertet hans varmt. De satt på favorittbenken sin i skolegården etter skolen, og pratet om helgen som kom. "Vet du," begynte Oliver, "jeg føler at vi har blitt veldig trygge sammen. Det føles... riktig." Kasper nikkete, et smil spredte seg over ansiktet hans. "Ja, jeg føler det samme. Jeg gleder meg til alt vi kan gjøre sammen fremover." Det var noe i måten Oliver sa det på som fikk Kasper til å innse hvor mye han hadde vokst på kort tid – ikke bare i skolearbeid, men i følelseslivet sitt. Han følte seg modigere, tryggere og mer glad enn noen gang. "Det føles som om vi har noe helt vårt," sa Kasper stille. "Noe ingen andre kan forstå helt." Oliver tok hånden hans og klemte den forsiktig. "Ja. Og vi tar det i vårt eget tempo. Jeg liker at det er vårt hemmelige sted." De satt der en stund i stillhet, bare nøy nærheten, smilene og vissheten om at de hadde hverandre. Fremtiden virket spennende, full av små eventyr, flørtende blikk og nye minner som de kunne bygge sammen – hemmeligheter og glede som var helt deres. Da Kasper gikk hjem, føltes hjertet hans lett. Han visste at forholdet deres var ekte, og at de kunne møte det som kom – sammen. For første gang på lenge føltes alt mulig, og kjærligheten mellom dem hadde blitt noe både trygt og magisk. Kasper og Oliver hadde nå vært sammen en stund, og følelsene deres hadde vokst seg sterkere for hver dag. Det var fortsatt hemmelig på skolen, men hver gang de kunne være alene, føltes alt naturlig og trygt. En tirsdag ettermiddag etter skolen satt de sammen på favorittbenken sin, med notater spredt foran seg. "Du vet," sa Oliver, mens han så på Kasper med et lite smil, "jeg føler meg alltid bedre når jeg er med deg. Selv om alt annet er stressende, så... blir alt enklere." Kasper rødmet litt, men smilte tilbake. "Jeg føler det samme. Det er som om alt blir lettere når vi er sammen." De satt stille et øyeblikk, bare nøy nærheten, og Kasper kjente hvordan hjertet hans ble varmt. Selv om det var små ting – et blikk, et smil, en hånd som nesten traff den andres – føltes hvert øyeblikk betydningsfullt. "Jeg gleder meg til helgen," sa Oliver plutselig, med et glimt i øyet. "Kanskje vi kan gjøre noe morsomt sammen, bare oss to." Kasper smilte bredt. "Ja! Det hadde vært perfekt." På vei hjem kunne Kasper ikke slutte å tenke på hvor mye han likte Oliver, og hvor spennende det var å oppdage hverandre mer og mer. Fremtiden virket full av små eventyr, hemmelige øyeblikk og minner de kunne bygge sammen. Og selv om det var en hemmelighet for nå, visste Kasper én ting sikkert: dette var bare begynnelsen på noe stort, og han gledet seg til alt som kom til å skje videre – sammen med Oliver. Ukene etter at de hadde blitt mer komfortable med forholdet sitt, brakte nye små utfordringer for Kasper og Oliver. Selv om de stolte på hverandre, måtte de fortsatt balansere skole, venner og hemmeligholdet. En dag i kantinen satt Kasper med noen venner da han så Oliver på den andre siden av rommet leende med en ny elev. Hjertet hans sank litt, og han følte et lite stikk av sjalusi. "Hva om han blir for mye sammen med andre?" tenkte Kasper. Senere møttes de på benken sin ute. Kasper kunne ikke skjule nervøsiteten. "Jeg ble litt... sjalu i dag," innrømmet han lavt. Oliver lo mykt og la en hånd på armen hans. "Det går bra. Du har ingen grunn til å være sjalu. Jeg liker deg, Kasper. Ingen andre betyr noe for meg." Kasper kjente hvordan spenningen og nervøsiteten slapp taket, og et varmt smil bredte seg over ansiktet hans. Han innså at sjalusi var naturlig, men at det viktigste var å snakke om følelsene sine. "Vi må bare huske å stole på hverandre," sa Oliver med et lurt glimt i øyet. Kasper nikkete, hjertet hans lettet. Selv små utfordringer kunne bli til styrke for forholdet deres, så lenge de

kommuniserte og tok vare på hverandre. På vei hjem kunne han ikke slutte å smile. Det var spennende å oppdage hvordan kjærlighet kunne vokse gjennom både glede og små utfordringer – og han visste at han ville møte alt med Oliver ved sin side. Fredag ettermiddag følte luften annerledes for Kasper. Selv om det hadde vært mange fine dager med Oliver, var dette noe nytt – en date uten skolebøker, lekser eller venner som så på dem med nysgjerrige blikk. Hertet hans banket litt raskere enn vanlig da han ventet utenfor skolens inngang, og øynene hans skannet plassen for å se Oliver komme. Da Oliver dukket opp, smilte han umiddelbart. Håret hans var litt uregelmessig etter dagen, men det gjorde ham bare mer sjarmerende. "Hei," sa Oliver, med det myke, varme smilet som alltid fikk Kasper til å rødme. "Hei," svarte Kasper, og merket hvordan magen hans krøllet seg i sommerfugler. Selv om de hadde tilbrakt tid sammen mange ganger før, følte dette som noe helt nytt. Det var deres tid, bare de to. Oliver hadde planlagt dagen nøye, men det var gjort på en enkel måte – som om hver detalj hadde en mening. Først skulle de gå til en liten kafé i byen, kjent for sine hjemmelagde kakaoer og varme smil fra de ansatte. Da de kom inn, var det en behagelig lukt av nybakte boller og kaffe. Oliver smilte mot dem begge og sa lavt: "Velkommen til vårt lille sted." Kasper kunne ikke la være å le litt av Oliver's tone, som om de eide hele kaféen selv. De satte seg ved et vindusbord med utsikt mot parken, og bestilte hver sin kakao. Oliver valgte en med krem og sjokolade, mens Kasper gikk for den enklere varianten, men med et hint av vanilje. Mens de ventet, begynte de å snakke om ubetydelige ting – filmer de hadde sett, sanger som hadde gjort inntrykk, og små hendelser i timene den uka. Men selv i de små samtalene var det en underliggende spenning. Hver gang Oliver lente seg litt nærmere for å peke på noe i menyen eller smått fleipet, kunne Kasper føle varmen spre seg i kroppen. Da kakaoene kom, lo de begge over hvordan kremtoppen på Oliver's drikke hadde smeltet litt ned i koppen. Oliver dyttet koppen forsiktig mot Kasper. "Vil du smake?" spurte han. Kasper tok en liten slurk, og smilte. Smaken var god, men ikke like søt som følelsen han fikk av å være med Oliver. Etter kafébesøket bestemte de seg for å ta en spasertur i parken. Trærne hadde begynt å få grønnskjær etter vinteren, og luften var fylt med den friske lukten av vår. Solen stod lavt på himmelen, og kastet et gyllent lys over alt. De gikk tett sammen, men ikke hånd i hånd – ennå. Bare nærheten og små kommentarer holdt dem bundet. "Jeg liker sånne dager," sa Kasper lavt. "Når vi kan bare gå og snakke, uten noe press." Oliver smilte og så bort på ham. "Jeg også. Det føles... naturlig." De satte seg på en liten benk ved fontenen, og lyden av vannet blandet seg med fuglekvisper. Oliver tok forsiktig hånden hans, og Kasper følte et lite støt av varme gjennom kroppen. Det var et stille øyeblikk, men det betydde alt. "Vet du," begynte Oliver, med et lavt smil, "jeg føler meg alltid bedre når jeg er med deg. Selv om alt annet i livet føles stressende, blir alt enklere." Kasper kunne ikke annet enn å smile tilbake. "Jeg føler det samme," svarte han. "Det er som om vi kan være helt oss selv." De ble sittende en stund i stillhet, bare nøt nærheten og atmosfæren. Små ting ble plutselig viktige – en hånd på armen, et blikk som holdt litt lenger enn normalt, et smil som var både lekent og kjærlig. Kasper innså hvor mye han hadde gledet seg til dette øyeblikket – ikke fordi det var en date, men fordi det var med Oliver, og det følte ekte. Da solen begynte å synke lavere, bestemte de seg for å gå videre gjennom parken. Oliver hadde lagt merke til at Kasper frøs litt, så han lente seg inn og lot Kasper låne jakken sin. Kasper kunne kjenne varmen fra Oliver gjennom stoffet, og det følte som om hjertet hans slo enda raskere. "Du vet," sa Kasper stille, "jeg liker virkelig hvordan vi kan ha det

sånn. Bare oss, uten at noen ser." Oliver nikket og holdt hånden hans litt lenger denne gangen. "Jeg liker det også. Det er... trygt. Og spennende." De gikk gjennom parken, pratet, lo og oppdaget små detaljer om hverandre som de aldri hadde lagt merke til før. Hvordan Oliver rynket pannen litt når han konsentrerte seg, hvordan han lo lavt når Kasper sa noe rart, og hvordan de små stillhetene mellom dem var fylt med trygghet og glede. Til slutt satt de på en liten gressbakke, og Kasper kunne ikke la være å tenke på hvor mye han hadde vokst de siste månedene – ikke bare i følelseslivet, men som person. Han hadde lært å stole på Oliver, å dele tanker og følelser, og å være sårbar på en måte som føltes riktig. "Jeg tror dette er starten på mange sånne dager," sa Kasper, og så på Oliver med et varmt smil. Oliver smilte tilbake. "Ja. Mange dager som dette. Bare oss to, oppdagende ting, leende, og litt flørtende." Kasper kunne ikke slutte å smile. Fremtiden føltes lys og full av muligheter. Små øyeblikk som dette – hånd i hånd, latter, stille blikk og delte tanker – var det som virkelig betydde noe. Da de gikk hjem den kvelden, skulder ved skulder, føltes byen rundt dem som om den hadde sakte ned for å gi plass til øyeblikket. Solen hadde nesten gått ned, og himmelen var fylt med varme farger – dyprød, myk oransje og et hint av lavt lilla langs horisonten. Lyset kastet lange skygger over brosteinene på gatene de gikk, og hvert steg de tok laget en rytme som føltes nesten som musikk i det stille ettermiddagslyset. Kasper kunne ikke slutte å se på Oliver, hvordan ansiktet hans glødte i det siste sollyset, og hvordan øynene fanget hver eneste nyanse rundt dem. Den lette vinden blåste gjennom Olivers hår, og små strå ble fanget i glansen av solnedgangen, som glitrende tråder. Lukten av nyslått gress fra en liten park i nærheten blandet seg med den lette duften av våt asfalt etter ettermiddagens regn, og Kasper følte hvordan alle sansene hans ble fylt med denne lille, perfekte verdenen de hadde skapt sammen. "Det føles som om vi har hele verden for oss selv," sa Kasper lavt, nesten som han sa det til seg selv, men Oliver hørte det og smilte. "Bare oss to," svarte Oliver, og tok hånden hans, deres fingre flettet naturlig sammen. Kasper kjente varmen fra hånden hans, og det var som om en liten strøm gikk gjennom hele kroppen hans. Hver berøring var fylt med trygghet, med noe som sa at de kunne stole på hverandre uansett hva som kom. Bygningene rundt dem fikk et mykt, gyllent skjær, og lysene fra butikkvinduene begynte å blinke på samme tid som første stjernene viste seg på himmelen. Kasper kjente hvordan hjertet hans roet seg, fylt med en dyp, stille lykke. Han visste at han kunne stå her i evigheter, bare gå ved siden av Oliver, uten at noe mer måtte skje. Men samtidig var han spent på alt som ventet – små eventyr, hemmelige smil, og de første gangen de ville oppdage nye sider ved hverandre. De gikk gjennom en stille gate hvor lyden av trinnene deres blandet seg med en svak musikk fra et åpent kafévindu. Den tonale blandingen av jazz og folk gjorde atmosfæren nesten filmaktig. Kasper så opp på Oliver, og merket hvordan han automatisk lente seg litt nærmere. De delte et lite, stille blikk, og Kasper kunne kjenne et lite stikk av forventning – noe som sa at selv små øyeblikk kunne bli magiske når de var sammen. "Jeg håper vi kan ha flere slike dager," sa Kasper, stemmen nesten hviskende, som om han fryktet å bryte den stille harmonien rundt dem. Oliver nikket og smilte med et glimt i øyet. "Det kan vi. Mange flere dager, Kasper. Bare oss, oppdagende små ting, leende og flørtende som vi gjør." Kasper smilte tilbake, hjertet fullt. Han kjente hvordan alle de små detaljene fra dagen – fra kaffekoppen med krem, til fontenens stille plask, til Olivers myke hånd på hans – nå samlet seg til et varmt, glødende minne. Han kunne allerede føle hvordan disse små øyeblikkene ville prege dem i ukene som kom, som små

lysglimt i hverdagen som aldri ville falme. Når de nærmet seg Kasper sitt hjem, kunne han se de små gatene der lyset fra lamper og vinduer blandet seg med den siste gløden fra solen. Alt var rolig, fredelig – som om verden hadde lagt seg for å la dem ha sin egen lille boble, bare dem to. Han kjente en dyp takknemlighet, ikke bare for dagen, men for Oliver, for nærheten, for tryggheten de hadde funnet i hverandre. "Skal vi møtes igjen i morgen?" spurte Kasper, nesten spøkefullt, men med et håp som glitret i øynene hans. "Absolutt," svarte Oliver, og ga ham et lite kyss på kinnet. "Hver dag vi kan." Da Kasper lukket døren til rommet sitt, satt han et øyeblikk på sengen og pustet dypt inn. Han lukket øynene og kunne fortsatt se Olivers ansikt foran seg, høre latteren hans, og lukte sjampoens blandet med duften av vårsolen. Hjertet hans føltes lett, men samtidig fylt med forventning. Han visste at dette bare var begynnelsen – begynnelsen på mange flere små eventyr, dager fylt med latter, nærhet, små flørtinger og dypere forståelse. Mandagen begynte med et lyst håp. Kasper hadde bestemt seg for å tilbringe ettermiddagen med Oliver – uten lekser, uten distraksjoner, bare de to. Allerede da han ventet utenfor skolen, kunne han kjenne hjertet sitt banke i en rytme som var både nervøs og spent. Oliver dukket opp, og øynene hans møtte Kasper med det glade, varme smilet som alltid fikk alt til å føles riktig. "Hei," sa Oliver, og Kasper kunne nesten høre den rolige tryggheten i stemmen hans. "Hei," svarte Kasper, og et lite smil spredte seg over ansiktet hans. De bestemte seg for å starte dagen med en tur til parken, den samme parken som hadde blitt deres lille hemmelige sted. Trærne var frodige og grønne, og fuglene kvitret som om de spilte med i deres egen lille symfoni. Solen var varm, men ikke het, og lyset glitret i vannet fra fontenen, som danset stille mellom dem. Kasper kunne ikke la være å legge merke til hvordan Oliver beveget seg, hvordan han lente seg litt fram når han snakket, og hvordan han lo når Kasper kom med små, tulle kommentarer. Hver detalj fikk hjertet hans til å hoppe et slag. "Vi burde gjøre dette oftere," sa Kasper, mens de gikk langs stiene som var dekket av små blomster som nettopp hadde sprunget ut. "Definitivt," svarte Oliver, og tok forsiktig hånden hans. De gikk skulder ved skulder, fingrene flettet sammen, og Kasper kunne kjenne varmen strømme fra Oliver til ham. Små berøringer, små smil – de fylte dagen med en følelse av nærhet som Kasper aldri hadde opplevd før. Etter parken foreslo Oliver at de skulle kjøpe is. Den lille butikken var fylt med lukten av søt krem, frukt og kjeks. Kasper valgte sjokolade, Oliver vanilje med et dryss av karamell. De satte seg på en benk utenfor, smilende og lekende, og delte noen slurker av hverandres is. "Jeg liker at vi kan være oss selv," sa Kasper, og tok en liten bit av Olivers is. "Uten å måtte tenke på hva andre synes." Oliver nikket, med et varmt smil. "Det er det beste med oss. Vi kan le, tulle, og være småbarnslige sammen." De lo sammen, og Kasper følte hvordan alt stress fra skolen og uroen fra mandagsmorgen forsvant. Hver gang Oliver lo, føltes det som om en liten bølge av glede skylte gjennom kroppen hans. Etter isen gikk de videre til en liten parkbenk under et stort tre. Skyggen fra grenene laget et mønster på bakken, og vinden bar med seg lukten av blomster og fuktig jord. De satte seg tett sammen, skuldre mot skuldre, og Kasper kunne ikke la være å se på Oliver. Det var noe trygt, rolig og samtidig spennende i måten han holdt ham på, i blikket hans, i smilet som var rettet bare mot ham. "Vet du," begynte Kasper, lavt, "jeg føler meg... helt annerledes med deg. Som om alt er enklere, og samtidig... bedre." Oliver tok hånden hans og strøk forsiktig over fingrene. "Det er fordi vi har hverandre. Vi trenger ikke alt annet for å føle oss hele." De satt lenge under treet, snakket om drømmer, filmer de ville se, små ting de

hadde lagt merke til på skolen, og delte historier fra barndommen. Kasper kunne ikke la være å legge merke til hvordan Oliver var oppmerksom på hvert eneste ord, hvordan han lo når Kasper fleipet, og hvordan han ga små tegn på at han satte pris på alt han sa. Etter en stund foreslo Oliver at de skulle gå en liten tur langs elven. Lyden av vannet som strømmet, fugler som kvitret, og den stille vinden gjorde alt rundt dem nesten magisk. De gikk tett sammen, og Kasper følte at hver lille berøring, hver latter, hver pause mellom ordene, gjorde båndet mellom dem sterkere. "Dette er virkelig perfekt," sa Kasper, og kikket på Oliver. "Jeg kunne gått gjennom hele dagen slik, bare med deg." Oliver smilte og strøk hånden hans med tommelen. "Vi har mange flere dager foran oss, Kasper. Mange små eventyr som dette." Når solen begynte å gå ned, satte de seg ved en liten brygge og så på lyset som glitret i vannet. Solen malte himmelen i varme røde og oransje nyanser, og alt føltes stille og rolig. Kasper kjente en blanding av lykke og ro, en følelse av at alt var som det skulle være. "Jeg vil aldri at dette skal ende," sa Kasper, nesten hviskende. Oliver tok ham tett inntil seg. "Det trenger det ikke. Vi har hele fremtiden foran oss." De satt der lenge, skuldre mot skuldre, hender flettet, og lot tiden gå sakte. Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans fyltes av en dyp, stille glede, og hvordan alle bekymringer og usikkerhet ble borte så lenge Oliver var nær. Da de til slutt begynte å gå hjemover, var det mørkt, men byen var mykt opplyst av gatelysene. Skulder ved skulder, med hånden til Oliver i sin, følte Kasper seg både trygg og spent. Spent på hva morgendagen ville bringe, spent på små øyeblikk som fortsatt ventet, og trygg i vissheten om at Oliver var ved hans side. "God natt, Kasper," sa Oliver med et lite smil da de skiltes ved døren hans. "God natt, Oliver," svarte Kasper, og kunne fortsatt kjenne varmen fra hånden hans lenge etter at han hadde gått inn. Han satte seg på sengen, lukket øynene, og kunne fortsatt se hele dagen for seg – små flørtinger, latter, sollys i parken, lyden av fontenen, isen de delte – og følte at dette bare var begynnelsen på mange flere slike perfekte dager. Det var en tirsdag morgen, og solen hadde akkurat begynt å sende sine første, myke stråler gjennom gardinene på Kaspers rom. Luften var frisk og kjølig, men lukten av nyklippet gress og fuktig jord fra hagen utenfor ga dagen en rolig, nesten magisk følelse. Kasper våknet med et smil, men samtidig et lite sug i magen – en følelse han ikke helt kunne sette ord på. Han hadde gledet seg til å se Oliver igjen etter gårsdagens perfekte dag, men en uventet uro hadde sneket seg inn i tankene hans. Kasper trakk på seg genseren og satte seg ved vinduet. Han så solen stige over hustakene, og lyttet til fuglenes kvitring. Alt var som det skulle være – perfekt, nesten idyllisk – men likevel kunne han ikke riste av seg følelsen av at noe var annerledes i dag. Da han kom til skolen, la han merke til Oliver med en gang. Han satt med et alvorlig uttrykk, bøyd over notatene sine, og Kasper kunne se et lite rynk i pannen hans. Det var ikke noe dramatisk, men noe ved måten Oliver beveget seg på gjorde Kasper litt nervøs. Han satte seg på sin vanlige plass, skulder ved skulder med Oliver, og prøvde å smile, men hjertet hans slo litt raskere enn vanlig. Timene gikk, men Kasper merket hvordan tankene hans stadig vandret mot Oliver. Hver gang Oliver lo med en annen klassekamerat, følte han en liten stikkende uro i magen. Det var ikke sjalusi i den vanlige forstand – det var mer som en følelse av at ting ikke var helt som før. Han forsøkte å skyve følelsen bort, men den ble bare sterkere. I friminuttet foreslo Oliver at de skulle møtes etter skolen og gå en tur i parken. "Vi trenger å prate litt, bare oss to," sa han, med en tone som var både alvorlig og varm. Kasper kunne kjenne pulsen øke, både fordi han gledet seg til å tilbringe tid med Oliver, men

også fordi han instinktivt følte at det var noe viktig som skulle sies. Etter skolen møttes de ved inngangen til parken. Den var rolig, med solen som kastet lange skygger gjennom trærne. Fuglene kvitret svakt, og lukten av fuktig jord og nyutsprunget løv fylte luften. Oliver gikk ved siden av ham, men stilte spørsmålene sine med en myk alvorlighet. "Kasper... føler du at alt er greit mellom oss?" Kasper stivnet et øyeblikk. "Hva mener du?" spurte han, selv om han allerede hadde en følelse av hva Oliver siktet til. Oliver snudde seg mot ham, med et blick som var både oppriktig og sårbart. "Jeg har lagt merke til at du har vært litt... distansert de siste timene. Jeg vil bare vite om det er noe du tenker på, eller noe jeg har gjort." Kasper følte en blanding av lettelse og skyld. Lettelse fordi Oliver tok initiativ til å snakke om det, skyld fordi han innså at han hadde latt små følelser av usikkerhet bygge seg opp uten å si noe. Han tok et dypt pust og kikket på Oliver. "Jeg... jeg vet ikke helt. Jeg tror bare jeg har følt meg litt nervøs, litt sjalu kanskje. Ikke på deg, men... på hvordan ting kan forandre seg. Jeg vil ikke miste deg." Oliver smilte svakt og tok hånden hans. "Du mister meg ikke, Kasper. Jeg liker deg, og ingenting kan endre det. Men det er godt at du sier det. Vi må alltid være ærlige med hverandre, uansett hva." Kasper følte hvordan hjertet hans sank og slo på samme tid. Den lille konflikten var løst med enkle ord, men han forsto nå hvor sårbart forholdet deres kunne være – og hvor viktig det var å kommunisere. De fortsatte å gå gjennom parken, skulder ved skulder, men denne gangen med en ny forståelse og nærhet som fylte hvert skritt de tok. De satte seg på en benk ved fontenen. Solen glitret i vannet, og lyden av plaskende dråper skapte en rolig rytme. Kasper så på Oliver, og kunne se små rynker i pannen hans når han konsentrerte seg, små bevegelser med hendene som avslørte nervøsitet, men også en oppriktig omtanke for Kasper. Hver liten detalj fikk hjertet hans til å smelte. "Vi har virkelig noe spesielt," sa Kasper lavt, som om han fryktet å bryte det øyeblikket. "Og jeg vil at vi skal ta vare på det, uansett hva som skjer." Oliver nikket og strøk ham over hånden. "Det skal vi. Men vi må også være forberedt på at ikke alle dager vil være perfekte. Det er normalt å ha små konflikter, små usikkerheter. Det betyr bare at vi bryr oss." De satt der lenge, og snakket om fremtiden, om små ting de kunne gjøre sammen, og om alt som gjorde dem lykkelige. Kasper kunne merke hvordan hans tidligere uro forsvant, erstattet med en dypere forståelse og trygghet. Etter en stund foreslo Oliver at de skulle gå en tur langs elven. Vannet glitret i sollyset, og lukten av vann og jord blandet seg med små blomster langs bredden. De gikk tett sammen, og Kasper kunne ikke la være å smile når Oliver fleipet med ham og kastet små blikk som fikk hjertet hans til å hoppe. Men selv i denne idyllen kom små utfordringer. En gruppe eldre elever gikk forbi og la merke til Kasper og Oliver sammen. De fniste lavt, og Kasper kunne kjenne et lite stikk av usikkerhet. Oliver merket det også, men tok Kasper på skuldrene og trakk ham nærmere. "Ignorer dem," hvisket han. "Vi vet hva som betyr noe." Kasper pustet ut, og følte hvordan tryggheten og kjærligheten fra Oliver gjorde at de små utfordringene føltes mindre viktige. Sammen fortsatte de langs elven, lo, delte små berøringer og holdt hverandres hender tett. Da solen begynte å gå ned, satte de seg på en liten brygge og så på himmelen som glødet i varme farger – rødt, oransje og lilla som blandet seg i et vakker mønster. Kasper følte seg lykkelig, trygg og spent på alt som skulle komme. Han visste nå at forholdet deres ikke bare handlet om perfekte dager, men også om å møte små utfordringer sammen og vokse sterkere som par. På vei hjem holdt de hendene tett, og Kasper kunne ikke slutte å smile. Han visste at uansett hva som skjedde fremover, ville de takle

det sammen. Hver liten konflikt, hver usikkerhet, ville bare gjøre båndet deres sterkere. "God natt, Kasper," sa Oliver, da de skiltes ved døren hans. "God natt, Oliver," svarte Kasper, hjertet fylt med varme. Han gikk inn på rommet sitt, lukket døren og satte seg på sengen. Tankene hans fløt tilbake til dagens små øyeblikk – små konflikter, små flørtinger, små berøringer – og han visste at dette bare var begynnelsen på mange flere dager sammen, mange flere eventyr, og mange flere øyeblikk som ville forme deres kjærlighet. Det var en lørdag morgen, og solen hadde allerede begynt å fylle rommet med varmt, gyllent lys. Kasper våknet med en følelse av letthet og glede som bredte seg i hele kroppen. I dag skulle han tilbringe dagen med Oliver, og han visste at det ikke var en vanlig dag – det var en dag bare for dem to, uten forpliktelser, uten stress. Han kledde seg raskt og tok en siste titt i speilet. Hjertet hans banket litt raskere bare ved tanken på Oliver, og et lite smil krøp frem. Når han endelig kom til Oliver's hus, sto Oliver allerede utenfor, med det varme smilet som alltid fikk Kasper til å føle seg hjemme. "Hei," sa Oliver, og tok hånden hans i det de møttes. Fingrene deres flettet seg naturlig sammen, og Kasper kjente en liten varme strømme gjennom kroppen. "Hei," svarte Kasper, og kunne ikke la være å le litt da Oliver trakk ham nærmere. "Er du klar for en dag bare for oss?" "Absolutt," svarte Oliver, og smilte enda bredere. "Vi starter med parken, som alltid?" De gikk til parken, som nå var fylt med vårlige farger og dufter. Trærne sto frodige, og solen glitret gjennom bladene. Lyden av fugler og små barn som lekte i det fjerne skapte en rolig, men livlig stemning. Kasper kunne ikke la være å legge merke til hvordan Oliver beveget seg; hver lille gest, hvert smil, fikk hjertet hans til å hoppe. De fant en benk under et stort eiketre, og satte seg tett sammen. Kasper lente hodet mot Oliver's skulder, og Oliver la armen rundt ham. "Jeg kunne sittet her hele dagen," sa Kasper stille, nesten hviskende. "Og jeg kunne sittet her med deg," svarte Oliver, og strøk forsiktig over hånden hans. "Det er som om alt annet forsvinner når vi er sammen." De snakket lite, men alt føltes perfekt. De delte blikk som sa mer enn ord kunne uttrykke, små smil, og små berøringer som fikk Kasper til å føle seg varm og trygg. Oliver lente seg ned og hvisket noe lavt i øret hans, og Kasper kunne ikke la være å le og rødme samtidig. Små kyss fulgte – på kinnet, pannen, og til slutt et mykt kyss på leppene som fikk hjertet hans til å hoppe. Etter en stund bestemte de seg for å gå langs elvebredden. Vannet glitret i solen, og luften var fylt med lukten av blomster og jord. De gikk tett sammen, og hver gang de snakket, var stemmen deres lav og intim. Kasper kunne ikke slutte å legge merke til hvordan Oliver holdt hånden hans, hvordan han tittet på ham med et blikk fylt av varme, og hvordan små smil og flørting fikk alt rundt dem til å føles som en perfekt boble. De satte seg på en liten brygge, med føttene nesten i vannet. Oliver lente hodet mot Kasper, og Kasper kunne kjenne hjertet hans banke rolig mot hans egen. "Jeg elsker deg," sa Oliver plutselig, med en oppriktighet i stemmen som fikk Kasper til å stivne et øyeblikk. Kasper smilte og lente seg nærmere. "Jeg elsker deg også," svarte han, og denne gangen var det et blikk som sa alt – en kombinasjon av trygghet, lyst, og takknemlighet for å ha funnet hverandre. Solens lys speilet seg i vannet, og alt rundt dem syntes å bære på en stillhet som gjorde øyeblikket enda sterkere. De snakket om små ting, delte minner, små hemmeligheter og planer for fremtiden. Hver setning, hvert smil, hver berøring, styrket følelsen av kjærlighet mellom dem. Kasper kunne ikke la være å legge merke til hvordan Oliver hele tiden forsøkte å gjøre dagen perfekt – fra små overraskelser, som å ha med en liten pakke med sjokolade, til måten han tok seg tid til å lytte til Kasper. Det var i disse små handlingene, i den stille

oppmerksomheten, at Kasper virkelig forsto dybden av Olivers følelser. Dagen fortsatte med flere små eventyr – en tur til den lille isbaren, en tur gjennom en blomsterpark, og små pauser på benker hvor de kunne sitte tett, le, og bare nyte nærværet. Hver gang de lo sammen, føltes det som om hele verden ble lettere, og Kasper kunne kjenne en varm ro som fylte hele kroppen hans. Da solen begynte å gå ned, gikk de tilbake til parken der de startet dagen. Skyggene ble lange, og himmelen glødet i rødt og oransje. Kasper og Oliver satte seg på benken, skuldre mot skuldre, og lot stillheten mellom dem være fylt med små kyss og berøringer. "Jeg kunne ønske at dagen aldri tok slutt," sa Kasper lavt, hodet lent mot Olivers skulder. "Vi har mange flere dager foran oss," svarte Oliver, og strøk forsiktig hånden hans. "Små, perfekte dager som dette." Kasper smilte, hjertet fylt med varme. Han visste at uansett hva som ventet, ville de møte det sammen, med kjærlighet og trygghet. Og han visste at dette – små øyeblikk av nærhet, flørting, og ekte omsorg – var det som gjorde forholdet deres så spesielt. Da de skiltes ved døren hans, ga Oliver ham et langt, varmt kyss. "God natt, Kasper. Jeg gleder meg allerede til i morgen." "God natt, Oliver," svarte Kasper, og kunne fortsatt kjenne varmen fra hånden og kyssene hans lenge etter at han hadde gått inn på rommet. Han satte seg på sengen og lukket øynene, fylt med en dyp glede og kjærlighet som fikk alt rundt ham til å føles stille, perfekt og fullt av muligheter for fremtiden. Søndag morgen våknet Kasper med et smil. Hele kroppen føltes lettere enn vanlig, og hjertet hans slo i takt med den stille musikken fra fuglene utenfor vinduet. Tankene hans fløy tilbake til gårsdagens øyeblikk med Oliver – kyssene, latteren, de små berøringene som hadde sendt små bølger av varme gjennom kroppen hans. Han kunne fortsatt kjenne hendene deres flettet, den myke stemmen hans i øret, og de varme blikkene som hadde holdt ham fanget i et øyeblikk han aldri ønsket å slutte å eksistere i. Da han møtte Oliver utenfor huset hans, smilte Oliver på den måten som alltid fikk Kasper til å føle seg både trygg og elektrisk spent på samme tid. "God morgen," sa Oliver, og tok hånden hans i det de møttes. Fingrene deres flettet seg automatisk, og Kasper kunne kjenne varmen strømme fra Oliver til ham. "God morgen," svarte Kasper, og kunne ikke la være å rødme litt da Oliver klemte hånden hans lett. "Klar for enda en dag bare oss to?" Oliver nikket og smilte. "Hver dag med deg føles som en liten evighet av lykke. Jeg vil ikke at den skal slutte." De begynte å gå mot parken, men denne gangen gikk de sakte, som om hver bevegelse skulle strekke ut øyeblikkene så mye som mulig. Solen skinte varmt, men vinden bar med seg duften av blomster og fersk jord, og Kasper kunne ikke unngå å legge merke til hvor perfekt alt føltes sammen med Oliver. Da de satte seg på en benk under et blomstrende tre, lente Kasper hodet mot Olivers skulder. Oliver strøk ham over hånden og lente seg litt nærmere. "Vet du hva jeg elsker mest?" spurte Oliver lavt. Kasper så opp på ham, hjertet bankende raskere. "Hva?" "Dine øyne," svarte Oliver, med et glimt i blikket som fikk Kasper til å føle seg fanget, men på en deilig måte. "Hver gang jeg ser på dem, føler jeg at jeg aldri vil se noe annet." Kasper rødmet og lente seg enda nærmere. "Og jeg føler det samme med deg. Jeg kan ikke se bort... jeg vil bare være her med deg." De smilte til hverandre, og så, nesten uten å tenke, lente de seg inn i et lite, varmt kyss. Det var et kyss som startet forsiktig, men som raskt ble fylt med den dype følelsen av forelskelse. Kasper kunne kjenne hjertet sitt slå raskt, adrenalinets strømme gjennom kroppen, og all usikkerhet fra tidligere dager forsvant. Alt som eksisterte, var Oliver og ham, fanget i et øyeblikk som syntes å vare evig. Etter kyssene lente de seg tilbake og lo stille, med kinnene røde og øynene glitrende. "Du gjør meg gal," sa Kasper, og

fniste mens han gjemte ansiktet i Olivers bryst. "På en god måte, håper jeg," svarte Oliver, og klemte ham tett. "Fordi jeg er helt fanget i blikket ditt." De brukte ettermiddagen på å gå rundt i parken, kaste små blikk på hverandre, le av interne vitser, og flørte på den lekne måten de begge elsket. Kasper kunne ikke la være å føle en intens glede hver gang Oliver lente seg nær, strøk ham over hånden, eller hvisket små kommentarer som fikk ham til å le. Alt føltes magisk, som om de eksisterte i sin egen lille verden hvor bare de to betydde noe. Senere satte de seg på en liten gressplen, med solen som begynte å senke seg bak trærne. Oliver lente hodet mot Kaspers, og deres blikk møttes. "Jeg har aldri følt noe så sterkt," hvisket Oliver, "noe som får meg til å føle meg hel." Kasper tok hånden hans, holdt den tett, og svarte lavt: "Jeg vet. Jeg føler det samme. Jeg tror... jeg er forelsket i deg, på en måte som jeg aldri har vært før." Oliver smilte, og et lite glimt i øynene hans gjorde Kasper varm hele veien inn til hjertet. "Da er vi fanget i hverandres blikk," sa Oliver, og lente seg inn for et langt, lidenskapelig kyss. Denne gangen var kyssene lengre, mer intense, og fulle av all forelskelsen de hadde bygget opp over de siste dagene. Kasper kunne kjenne hvordan hver fiber i kroppen hans var levende, hvordan hjertet hans slo i takt med Olivers, og hvordan alt rundt dem forsvant – bortsett fra følelsen av ren lykke. De satt tett inntil hverandre til solen gikk helt ned, og himmelen var malt i nyanser av rosa og lilla. Kasper kunne ikke la være å legge merke til hvordan små berøringer, små smil og små kyss gjorde at han følte seg både trygg, elsket og helt fanget i øyeblikket. Da de til slutt reiste seg for å gå hjem, holdt de hverandre tett, skuldre mot skuldre, med fingrene flettet. Kasper kunne ikke slutte å smile, og da Oliver så på ham med et glimt i øyet og lente seg inn i et siste kyss for kvelden, visste han at dette – kjærligheten, flørtingen, de små øyeblikkene – var starten på et liv fylt med lykke, nærhet og trygghet. Når de skiltes ved Kaspers dør, hvisket Oliver lavt: "Jeg elsker deg. Og jeg vil at vi alltid skal være fanget i blikket vårt." "Jeg elsker deg også," svarte Kasper, med hjertet fullt, og så Oliver gå bortover gaten mens solen forsvant bak hustakene. Han visste, helt inni seg, at dette bare var begynnelsen på mange, mange flere dager med kjærlighet, små kyss, flørting og full forelskelse – og at det ville ende med lykke, sammen, alltid. Søndag morgen våknet Kasper til et mykt gyllent lys som strømmet gjennom gardinene hans. Det var en rolig morgen, og selv fuglene utenfor syntes å kvitre mer spent enn vanlig. Hjertet hans slo litt raskere allerede før han hadde satt seg opp, for i dag skulle han tilbringe hele dagen med Oliver – bare dem to, uten skole, lekser eller andre forpliktelser. Han smilte for seg selv, følte varmen fra helgens minner som fortsatt lå i kroppen hans: små kyss, blikkene, berøringene, og latteren som hadde virket å følge dem overalt. Han kledde seg raskt og sjekket mobilen. En melding fra Oliver blinket på skjermen: "Er du klar for en dag full av oss?" Kasper kunne ikke la være å le lavt. Han skrev tilbake: "Alltid. Jeg kommer om fem minutter." Hjertet hans slo raskt, ikke av nervøsitet, men av ren forventning. Da han kom utenfor, stod Oliver allerede og ventet, med det smilet som alltid fikk Kasper til å føle seg hjemme. Sollyset fanget håret hans, og øynene glitret på en måte som fikk Kasper til å stanse et øyeblikk. "God morgen," sa Oliver og strakte frem hånden. Fingrene deres flettet seg naturlig sammen, og Kasper kjente varmen strømme fra Oliver inn i hele kroppen. "God morgen," svarte Kasper, og hjertet hans hoppet et slag da Oliver dro ham inn i en kort, men varm klem. Det var en klem som bar med seg all tryggheten og nærheten de hadde bygget opp over de siste dagene. "Er du klar for en dag bare for oss?" Oliver smilte bredt og nikket. "Hver dag med deg føles som en liten

evighet av lykke. Jeg vil ikke at den skal slutte." De begynte å gå mot parken, men denne gangen gikk de sakte, nesten som om hver bevegelse skulle strekke ut øyeblikkene. Solen skinte varmt, men luften var frisk, og vinden bar med seg duften av blomster og våt jord. Kasper kunne ikke la være å legge merke til små detaljer: måten Oliver's jakke beveget seg i vinden, hvordan håret hans glitret i sollyset, og hvordan smilet hans kunne få alt annet til å virke ubetydelig. Da de satte seg på benken under et blomstrende tre, lente Kasper hodet mot Oliver's skulder. Oliver strøk ham over hånden, og blikket hans var fylt med varme og hengivenhet. "Vet du hva jeg elsker mest?" hvisket Oliver, med et lite glimt i øynene. Kasper hevet øyenbrynene, hjertet bankende raskere. "Hva?" "Dine øyne," svarte Oliver. "Hver gang jeg ser på dem, føler jeg at jeg aldri vil se noe annet." Kasper rødmet, og et lite smil bredte seg over ansiktet hans. "Og jeg føler det samme med deg. Jeg kan ikke se bort... jeg vil bare være her med deg." Blikkene deres møttes, og alt rundt dem syntes å forsvinne. Oliver lente seg nærmere, og Kasper kunne kjenne hjertet sitt slå raskere. Det første kyss var mykt, lekent, nesten forsiktig, men det var som å bli trukket inn i en virvel av følelser. Kyssene ble raskt lengre og mer intense, fylt med den dype forelskelsen de begge bar på. Kasper kunne kjenne varmen strømme gjennom hele kroppen. Hvert kyss, hver liten berøring, hvert blick fanget ham mer og mer. "Du gjør meg gal," hvisket han, med et lite fnis, mens han gjemte ansiktet i Oliver's bryst. "På en god måte, håper jeg," svarte Oliver med et smil, og klemte ham tett. "Fordi jeg er helt fanget i blikket ditt." De satt der lenge, og hvert øyeblikk var fylt med latter, små berøringer og kyss. Selv når de bare holdt hverandre tett, var det som om hele verden rundt dem forsvant. Kasper kunne kjenne hvordan hver fiber i kroppen hans ble levende, hvordan hjertet hans slo i takt med Oliver, og hvordan forelskelsen deres ble sterkere for hvert sekund. Etter en stund reiste de seg og gikk videre til den lille fontenen i parken. Lyden av vannet som plasket mot steinene, fuglene som kvitret, og lukten av blomster og våt jord gjorde atmosfæren nesten magisk. Oliver dyttet lekent til Kasper, og Kasper svarte med små smil og myke berøringer. Hver gang de lo sammen, føltes det som om tiden sto stille, fanget i deres egen lille verden. De satte seg på kanten av fontenen, med beina nesten i vannet, og lente hodene mot hverandre. "Jeg har aldri følt noe så sterkt," hvisket Oliver, og øynene hans glitret i sollyset. "Noe som får meg til å føle meg hel." Kasper tok hånden hans og holdt den tett. "Jeg vet. Jeg føler det samme. Jeg tror... jeg er forelsket i deg, på en måte som jeg aldri har vært før." Oliver smilte bredt, og Kasper kunne kjenne varmen fra smilet hans helt inn i hjertet. "Da er vi fanget i hverandres blick," sa Oliver, og lente seg inn i et langt, lidenskapelig kyss. Denne gangen var kyssene fylt med alt de hadde bygget opp – forelskelse, trygghet, små flørtinger, og en intens tiltrekning som ingen av dem ville slippe. De satt der til solen begynte å gå ned, himmelen glødet i varme nyanser av rosa og lilla, og Kasper kunne ikke la være å legge merke til hvordan små berøringer, små kyss og små smil gjorde at han følte seg fanget i kjærligheten. På vei hjem holdt de hverandre tett, skulder ved skulder, med fingrene flettet. Hver gang Oliver smilte, kunne Kasper kjenne seg helt oppslukt, fanget i blikket som hadde blitt symbolet på alt de følte for hverandre. Da de skiltes ved Kaspers dør, ga Oliver ham et langt, varmt kyss. "God natt, Kasper. Jeg gleder meg allerede til i morgen." "God natt, Oliver," svarte Kasper, hjertet fylt med varme og lykke. Han gikk inn på rommet, satte seg på sengen, og lukket øynene. Tankene hans var fylt med små kyss, blick, flørting, og alt som hadde gjort denne dagen til en perfekt dag – og han visste at dette bare var begynnelsen på mange flere små

øyeblikk som ville vare evig. Mandag startet med en rolig glød fra morgensolen som snek seg inn gjennom vinduet. Kasper våknet med hjertet fylt av forventning. Selv om det var skole, kunne han ikke slutte å smile når han tenkte på hvordan helgen hadde vært. Han kunne fremdeles kjenne Oliver's hender, de små kyssene, og blikkene som hadde holdt ham fanget i en varme han aldri før hadde kjent. På vei til skolen kunne Kasper ikke la være å føle seg litt fjern; tankene hans vandret stadig til Oliver. Hvordan håret hans hadde glitret i sollyset i går, hvordan smilet hadde fått hjertet hans til å hoppe, hvordan små berøringer hadde fylt kroppen hans med varme. Han tok et dypt pust og minnet seg selv på at alt dette ikke var en drøm – det var virkelig, og Oliver var hans. Da han møtte Oliver utenfor skolen, var hjertet hans i full rytme. Oliver vinket, og Kasper kunne ikke la være å føle seg levende på en måte som fikk alt annet rundt ham til å blekne. "Hei," sa Oliver, med det brede smilet som alltid fikk Kasper til å smelte. "Hei," svarte Kasper, og hjertet hans slo et ekstra slag da Oliver tok hånden hans. Fingrene deres flettet seg automatisk, og det var som om kroppen hans husket hver eneste berøring fra helgen. Etter skolen bestemte de seg for å møtes i parken igjen. Den var fylt med vårens lukter – blomster, våt jord, gress – og lyden av små barn som lekte i det fjerne ga en livlighet som passet perfekt til humøret deres. Solen kastet lange skygger gjennom trærne, og alt rundt dem syntes å legge til rette for de små, intime øyeblikkene de elsket. De satte seg på deres vanlige benk under det store blomstrende treet. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder, og Kasper kunne kjenne hvordan varmen fra kroppen hans spredte seg gjennom hele ham. "Vet du," begynte Oliver lavt, "jeg kunne tilbringe hver dag slik med deg. Bare oss to, ingen forstyrrelser, bare kjærlighet og latter." Kasper smilte og lente seg enda nærmere. "Jeg også. Hver dag med deg føles som... magi. Som om hele verden stopper opp for et øyeblikk, og alt som betyr noe er oss." De lo stille, og små kyss falt spontant – først på kinnet, så på pannen, til slutt på leppene. Hvert kyss var fylt med en blanding av lek, forelskelse og trygghet. Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans slo i takt med Oliver, hvordan pusten hans ble dypere, og hvordan hver minste berøring fylte ham med en glede som nesten gjorde ham svimlende. Oliver lente seg tilbake litt, men holdt fortsatt hånden hans. "Jeg tror jeg aldri har vært så forelsket i noen før," sa han, med et lite smil som fikk Kasper til å rødme. "Jeg heller," svarte Kasper, og lente seg inn for et langt kyss. Denne gangen var kyssene mer intense, lengre og mer fylt med følelser enn før. Hver berøring, hvert blick, og hver lille latter mellom dem gjorde at tiden rundt dem forsvant, og alt som eksisterte var dem to. Etter en stund reiste de seg og gikk videre langs stien. Sollyset varmet huden deres, og vinden bar med seg lukten av blomster. Hver gang Oliver lente seg nær, hver gang han strøk Kasper over hånden eller hvisket små kommentarer som fikk ham til å le, føltes det som om hjertet hans skulle hoppe ut av brystet. De kunne ikke la være å le, kysse, og flørte underveis, fanget i hverandres blick på en måte som var både intens og trygg. De satte seg på en liten brygge ved elven, der vannet glitret i sollyset. Oliver lente hodet mot Kaspers, og Kasper kunne kjenne hjertet hans slå rolig mot hans egen brystkasse. "Jeg elsker deg," hvisket Oliver, og det var som om hele verden holdt pusten. "Jeg elsker deg også," svarte Kasper, og lente seg inn i et langt, lidenskapelig kyss. Denne gangen var kyssene fylt med alle følelsene som hadde bygget seg opp – forelskelse, trygghet, lek, flørting og en dyp inderlighet som gjorde at alt annet forsvant. Da solen begynte å gå ned, satt de tett inntil hverandre, skuldre mot skuldre, og nøy stillheten. Små kyss, små smil, og små berøringer fylte øyeblikkene med kjærlighet.

Kasper kunne ikke slutte å legge merke til hvordan hver minste gest fra Oliver var fylt med hengivenhet – hvordan han flettet fingrene deres, strøk bort hår fra ansiktet hans, og ga blick som fanget ham helt. På vei hjem holdt de hverandre tett. "Jeg er så glad i deg," hvisket Kasper, hodet lent mot Oliver's skulder. "Og jeg i deg," svarte Oliver, og kysset ham mykt på pannen. "Vi har hverandre, og det er alt som betyr noe." Da de skiltes ved Kaspers dør, ga Oliver ham et langt, varmt kyss, og Kasper kunne fortsatt føle varmen og kjærligheten lenge etter at han gikk inn. Han satte seg på sengen, lukket øynene og smilte. Hele dagen hadde vært fylt med små øyeblikk, kyss, flørting og forelskelse, og han visste at dette bare var begynnelsen på mange flere perfekte dager sammen – dager hvor de ville være fanget i hverandres blick, alltid. Søndagen var rolig og varm, med et mykt sollys som fylte rommet. Kasper våknet med hjertet fullt av forventning og glede. Han visste at i dag skulle han tilbringe hele dagen med Oliver, og det var en av de dagene han hadde ventet på hele uken. Alt føltes magisk allerede før han hadde åpnet øynene. Da han møtte Oliver utenfor huset sitt, ble hjertet hans slått i takt med hans smil. Oliver hadde med seg en liten piknikkurv, og hånden hans var allerede flettet med Kaspers. Fingrene deres passet perfekt sammen, og Kasper kunne kjenne varmen fra Oliver strømme gjennom hele kroppen. "God morgen," sa Oliver med det brede smilet som alltid fikk Kasper til å føle seg hjemme. "God morgen," svarte Kasper og rødmet litt. "Klar for en dag bare for oss?" Oliver nikket og lente seg ned for et lite kyss på kinnet hans. "Hver dag med deg er et lite eventyr," sa han lavt, og Kasper kunne kjenne hjertet slå raskere. De gikk til parken, hvor solen skinte gjennom trærne og skapte et spill av lys og skygge på stien. Duften av blomster og nyklippet gress fylte luften, og lyden av fugler og barn som lekte, blandet seg med latteren deres. Kasper kunne ikke slutte å legge merke til hvordan Oliver beveget seg, hvordan han smilte, hvordan blikkene deres møttes og holdt ham fanget i en varme og lykke han aldri hadde kjent før. De satte seg på deres vanlige benk, under et tre med blomstrende grener som kastet myke skygger over dem. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder, og Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans ble fylt av en rolig, intens kjærlighet. "Vet du," begynte Oliver, "jeg tror jeg aldri har følt meg så levende som jeg gjør når jeg er med deg." Kasper smilte og lente seg nærmere. "Jeg føler det samme. Hver minste berøring, hvert kyss, hver latter... alt med deg gjør meg helt... fanget." Kyssene kom spontant, små og myke først, så lengre og mer intense. Hvert kyss var en bekreftelse på alt de følte for hverandre, fylt med kjærlighet, lek og forelskelse. Kasper kunne kjenne varmen strømme gjennom kroppen, og hver gang Oliver smilte til ham, føltes det som om hjertet hans ble levende på nytt. Etter en stund reiste de seg og gikk langs stien som ledet til elvebredden. Vannet glitret i sollyset, og små bølger danset mot steinene. Oliver tok Kaspers hånd, flettet fingrene deres, og de gikk tett sammen, leende og flørtende, som om hele verden hadde forsvunnet og kun deres boble eksisterte. De satte seg på en liten brygge, skuldre mot skuldre, og lot solen varme ansiktene deres. "Jeg er så glad i deg," hvisket Kasper, hodet lent mot Oliver's skulder. "Og jeg i deg," svarte Oliver, og lente seg inn i et langt, lidenskapelig kyss. Denne gangen var kyssene fylt med all forelskelsen de hadde bygget opp – trygghet, intensitet, flørting og kjærlighet som virket å vare evig. Kasper kunne kjenne hjertet hans slå i takt med Oliver, og hver eneste fiber i kroppen hans var levende. De lo, kysset, og holdt hverandre tett mens solen gikk ned og himmelen glødet i rødt og rosa. Kasper kunne ikke slutte å legge merke til hvordan hver minste berøring, hvert kyss og hvert smil fra Oliver gjorde ham varm og lykkelig. Han følte seg

fanget i blikket hans, og det var en følelse han aldri ønsket å slippe. Da kvelden kom, satte de seg på Kaspers balkong, med tepper rundt skuldrene og varme kopper med kakao. Oliver lente hodet mot Kaspers, og de så opp på stjernene som blinket over dem. "Jeg vil at vi alltid skal være slik," hvisket Oliver. "Forelsket, lykkelige, fanget i hverandre." "Jeg også," svarte Kasper. "Hver dag med deg føles som et eventyr, og jeg vil at det aldri skal ta slutt." De lente seg inn i et siste kyss for kvelden, langt, varmt og fullt av kjærlighet. Kasper kunne kjenne hvordan alt rundt dem forsvant – bekymringer, tid, og alt som ikke betydde noe – og bare Oliver og han eksisterte. Det var perfekt, og hjertet hans føltes som det ville eksplodere av lykke. Da de til slutt skiltes ved døren, klemte Oliver ham tett en siste gang. "God natt, Kasper. Jeg elsker deg." "God natt, Oliver. Jeg elsker deg også," svarte Kasper, med hjertet fullt av varme og kjærlighet. Han lukket døren bak seg, satte seg på sengen, og smilte med lukkede øyne. Hele dagen hadde vært fylt med forelskelse, kyss, flørtning, nærhet og små øyeblikk som varte evig. Han visste at uansett hva fremtiden måtte bringe, ville de alltid være fanget i hverandres blick, og det var den største lykken han kunne drømme om. Tankene hans fløy tilbake til hvert eneste øyeblikk med Oliver – de små kyssene, latteren som hadde fylt hele helgen, hånd i hånd gjennom parken, og de lange blikkene som hadde holdt ham varm og trygg. Hjertet hans banket fortsatt raskt, ikke av nervøsitet, men av ren glede. Kasper kunne kjenne varmen fra Oliver's nærhet som om han fortsatt satt der ved siden av ham, selv om Oliver hadde gått hjem for dagen. Men Kasper visste at denne kjærligheten ikke var begrenset til øyeblikkene. Den var i hver gest, hvert smil, hvert blick som hadde fanget ham. Og han ønsket å la den vokse, leve og bli enda sterkere. Han reiste seg fra sengen, tok et dypt pust og bestemte seg for at i dag skulle være en dag der de kunne tilbringe tid sammen – en dag bare for dem. Han møtte Oliver senere på ettermiddagen ved parken, der solstrålene glitret gjennom trærne og skapte et spill av lys og skygge over stiene. Oliver stod der med det smilet som alltid fikk Kasper til å føle seg levende, og hjertet hans hoppet et slag da han så ham. "Hei," sa Oliver, og tok hånden hans. Fingrene deres flettet seg automatisk, og Kasper kunne kjenne varmen strømme gjennom hele kroppen. "Hei," svarte Kasper, og hjertet hans slo raskere da Oliver lente seg frem for et mykt kyss på kinnet. "Jeg har gledet meg hele dagen til dette." "Jeg også," sa Oliver, og deres blick møttes. I det øyeblikket føltes det som om alt annet forsvant – det var bare dem, fanget i hverandres blick. De gikk sakte gjennom parken, skuldre mot skuldre, med solstråler som danset gjennom trærne. Hver gang Oliver lente seg nær, hvert smil og hver flørtende kommentar fikk hjertet til å hoppe. Kasper kunne ikke la være å le når Oliver dyttet ham lekent på armen, og svarte med små berøringer som fikk Oliver til å smile enda bredere. De satte seg på deres favorittbenk, under treets blomstrende grener som kastet myke skygger over dem. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder, og Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans slo i takt med Oliver. "Jeg elsker deg," hvisket Oliver lavt, med et smil som fikk Kasper til å rødme. "Jeg elsker deg også," svarte Kasper, og lente seg inn i et langt, mykt kyss. Kyssene var lekne, lidenskapelige og fulle av forelskelse. Hver berøring, hvert blick, hvert kyss gjorde at Kasper følte seg helt oppslukt i kjærligheten de delte. Da solen begynte å gå ned, gikk de langs elvebredden, med vannet som glitret og vinden som lekte lett med håret deres. Hver berøring, hvert lite kyss og hvert blick mellom dem var fylt med intens kjærlighet og forelskelse. Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans ble varmt, og hvordan all tvil og usikkerhet forsvant – alt var perfekt, trygt og fullt av kjærlighet. De

satte seg på en liten brygge, skuldre mot skuldre, og så på solnedgangen. Oliver lente hodet mot Kaspers, og de kysset lenge, mykt, og fullt av følelser. "Jeg vil aldri slutte å være med deg," hvisket Oliver, og Kasper kunne kjenne hvert ord i hjertet sitt. "Jeg heller ikke," svarte Kasper. "Jeg vil være fanget i blikket ditt for alltid." De lo lavt, lente hodet mot hverandre, og lot de siste solstrålene varme ansiktene deres. Alle små kyss, flørtinger, berøringer og smil hadde ledet til dette øyeblikket – fullstendig nærhet, forelskelse og en kjærighet som føltes evig. Da kvelden kom og lysene i parken tentes, satt de tett sammen på bryggen, fanget i hverandres blikk, og visste at uansett hva fremtiden måtte bringe, ville de alltid ha dette: kjærigheten, nærheten og de små øyeblikkene som varer evig. Kasper smilte, lente hodet mot Oliver, og hvisket stille: "Jeg elsker deg. Mer enn ord kan si." "Og jeg elsker deg," svarte Oliver, og kysset ham en siste gang for dagen. "Vi er fanget i hverandres blikk – alltid." Og mens stjernene begynte å blinke over dem, visste Kasper at dette var starten på et liv fylt med lykke, forelskelse og uendelige små øyeblikk sammen – fanget i hverandres blikk for alltid. Solstrålene snek seg inn gjennom gardinene og fylte rommet med et gyllent, varmt lys. Kasper våknet med et smil, hjertet hans fortsatt fullt av minner fra helgen. Tankene hans vandret til Oliver – blikkene, berøringene, de små kyssene og latteren som hadde fylt hele dagen. Hver minste detalj spilte seg om og om igjen i hodet hans, og han kunne ikke la være å smile. En melding blinket på mobilen hans. Den var fra Oliver: "Jeg gleder meg til å se deg i dag. Vi har en overraskelse!" Kasper kunne kjenne forventningen som boblet i magen. Allerede mens han kledde på seg, kunne han forestille seg Oliver, det brede smilet, blikket som alltid fikk hjertet hans til å slå raskere, og varmen fra fingrene som flettet seg med hans egne. Da han kom ut på gaten, stod Oliver der med den vanlige avslappede, men likevel intense måten å se på ham. Hjertet hans hoppet et slag da Oliver strakte frem hånden, og Kasper tok den med et lite smil. Fingrene deres flettet seg, og bare det øyeblikket fikk Kasper til å føle seg trygg, levende og... fullstendig forelsket. "Hei," sa Oliver med et smil som fikk hele kroppen til å varme. "Hei," svarte Kasper, hjertet bankende litt raskere. "Hva er overraskelsen?" Oliver trakk på skuldrene og smilte hemmelighetsfullt. "Det får du se snart. Men først, la oss gå en liten tur." De begynte å gå langs gatene, tett sammen, skuldre mot skuldre, mens solen kastet lange skygger over dem og vinden lekte i håret. Alt rundt dem virket levende – lyden av biler i det fjerne, barn som lekte på en liten lekeplass, lukten av nyklippet gress og blomster som spredte seg fra små hager langs veien. Men for Kasper var alt dette bare bakgrunn – det virkelige universet eksisterte i Olivers hånd som holdt hans, blikket som møtte hans eget, og smilet som smittet som sollys direkte inn i hjertet hans. Mens de gikk, dyttet Oliver ham lekent på armen, og Kasper lo høyt. "Hva var det for?" spurte han, fremdeles leende. "Bare litt flørting," svarte Oliver med et glimt i øyet. "Jeg vil at du skal smile." Kasper smilte bredt, og plutselig var hele verden lysere. Små øyeblikk som dette – små berøringer, latter, blikk som holdt – var de som bygde kjærigheten deres, og han visste at ingen andre kunne få ham til å føle seg så levende. Etter en stund kom de til en liten kafé som de hadde oppdaget sammen for noen uker siden. Den var skjult bak en liten sidegate, med lys som glitret gjennom vinduene og lukt av kaffe og ferske bakevarer som fylte luften. Oliver tok Kaspers hånd igjen og ledet ham inn. "Kanskje det er overraskelsen," hvisket Kasper og lente seg inn mot Oliver. Oliver lo lavt, lente hodet mot hans skulder, og kysset ham raskt på kinnet. "Kanskje. Eller kanskje ikke," svarte han, og blikket hans fanget Kasper på en måte som fikk hjertet hans

til å hoppe. De satte seg ved et vindusbord, med solstrålene som danset på bordplaten, og bestilte kaffe og småkaker. De lo, småflørtet, og delte hemmelige smil som bare de to forsto. Hvert øyeblikk var fylt med nærhet – en hånd som strøk over hånden hans, et blick som møtte hans, små kyss på kanten av munnen som fikk Kasper til å rødme. Kasper kunne ikke slutte å tenke på hvor mye han elsket Oliver – måten han fikk ham til å føle seg trygg, elsket og samtidig litt nervøs på en god måte. Tankene hans vandret gjennom helgen, minnene, kyssene, de små berøringene som hadde fylt ham med varme. Han kjente en lengsel etter å være enda nærmere, å føle Oliver enda tettere inntil seg. Oliver la merke til blikket hans og smilte. "Hva tenker du på?" spurte han lavt. Kasper rødmet litt og lente seg nærmere. "Bare... deg. Alt med deg." Oliver lente seg mot ham, og de delte et langt kyss, mykt, lidenskapelig, fullt av forelskelse. Kyssene var lekne, men også dype, som om de kunne holde verden på avstand og bare eksistere i dette øyeblikket. De satt der lenge, snakket om små ting – skolen, drømmer, fremtiden – men hver setning, hvert smil og hvert blick var fylt med forelskelse. Selv en enkel berøring, som å stryke håret bort fra ansiktet hans, ble et øyeblikk som Kasper ville huske for alltid. Etter kafeen gikk de videre til parken. Trærne sto i full vårprakt, luften var frisk og varm, og alt rundt dem syntes å puste ro og trygghet. De satte seg på en benk ved dammen, og Oliver lente hodet mot Kaspers skulder. "Jeg er så glad i deg," hvisket han. "Jeg også," svarte Kasper, og lente seg inn i et langt kyss, med fingrene flettet med Oliver. "Jeg føler meg fanget i blikket ditt, og jeg vil aldri slippe." De lo, flørtet, kysset og nøyte stillheten sammen. Hvert øyeblikk, hver lille bevegelse, var fylt med forelskelse, trygghet og nærhet. Det var starten på noe nytt – nye minner, nye opplevelser, og et forhold som ville vokse sterkere enn noen gang. Da solen begynte å gå ned, gikk de hjemover, skulder mot skulder, med fingrene flettet. Kasper kunne ikke slutte å smile. Dette var starten på en ny fase i livet deres – fylt med små eventyr, uendelige kyss, flørt og kjærlighet som varte evig. Han visste allerede at uansett hva som kom til å skje, ville han og Oliver alltid være fanget i hverandres blick, for alltid. Et par dager etter den perfekte dagen i parken våknet Kasper med et mildt sug i magen. Selv om kjærligheten mellom ham og Oliver var sterk, kunne han ikke la være å merke at noe i luften hadde forandret seg. Ikke at det var noe dårlig – snarere en ny følelse, en blanding av spenning, forventning, og et lite stikk av nervøsitet han ikke helt kunne sette ord på. Mens han kledde på seg, tenkte han tilbake på de siste dagene. Kyssene, flørtingen, de små hemmelige blickene som hadde blitt deres – alt hadde vært perfekt, men han begynte å forstå at kjærlighet ikke bare var kyss og latter. Det var også å dele de små usikkerhetene, følelsen av å være sårbar, og å navigere i de skjulte tankene som kunne dukke opp når man virkelig bryr seg om noen. Da han møtte Oliver utenfor skolen, var hjertet hans fortsatt fylt med glede. Oliver hadde med seg det brede smilet som alltid fikk Kasper til å smelte, men Kasper merket et lite stikk i blikket hans – noe bak smilet, en tanke som ikke helt ble sagt høyt. "Hei," sa Oliver, og tok Kaspers hånd som alltid, men denne gangen føltes grepet litt varmere, litt mer forsiktig. "Hei," svarte Kasper, og la merke til glimt av bekymring i Oliver. "Er alt bra?" Oliver ristet på hodet, smilte, og svarte med lav stemme: "Alt er bra... virkelig. Bare litt tankefull i dag." Kasper nikket, men kunne ikke helt legge bort følelsen av at noe var annerledes. Han la hodet mot Oliver. skulder, og Oliver lente seg nærmere, som om han kjente Kasper kunne lese ham. "Hvis du vil snakke om det... vet du at jeg alltid vil høre," hvisket Kasper. Oliver smilte svakt, og de fortsatte inn i skolegården, hånd i hånd. Det var noe trygt i dette –

selv om tankene deres var forskjellige, visste Kasper at de alltid kunne finne tilbake til hverandre gjennom små øyeblikk, kyss og blikk. I løpet av timene merket Kasper at Oliver var litt fraværende, og små spørsmål kriblet i hodet hans. Hadde noe skjedd hjemme? Var han stresset? Eller var det bare noe i Oliver's indre som han ikke ville dele ennå? Kasper prøvde å legge merke til de små signalene: en liten rynke i pannen, et lite sukk, blikket som søkte bort fra hans eget. I friminuttet gikk de ut i skolegården, og Oliver tok tak i Kaspers hånd igjen. "Vet du hva jeg har tenkt på?" sa han lavt. "Hvor heldige vi er som har hverandre." Kasper smilte og lente seg inn mot Oliver. "Ja... men du virker litt bekymret. Vil du fortelle meg?" Oliver nølte et øyeblikk, men deretter trakk han Kasper tett inntil seg. "Noen ganger er det bare tanker som surrer rundt. Ingenting alvorlig. Jeg vil bare ikke at du skal bekymre deg." Kasper smilte og strøk ham over hånden. "Jeg er ikke bekymret, Oliver. Jeg vil bare være her for deg, uansett hva som surrer i hodet ditt." Oliver smilte tilbake, og de delte et mykt kyss som sa alt de trengte å uttrykke – trygghet, kjærlighet, nærhet og forelskelse. Selv om små tanker og bekymringer kunne dukke opp, visste de at de alltid kunne finne tilbake til hverandre gjennom berøring, blikk og små øyeblikk av nærhet. Etter skolen bestemte de seg for å gå en tur gjennom byen. Solen begynte å synke, og gatene var fylt med varme, gylne skygger. De gikk tett sammen, skuldre mot skuldre, og Oliver dyttet ham lekent på armen. Kasper lo og dyttet tilbake. Små flørtinger, små kyss på kinnet og lette berøringer fylte hvert øyeblikk. De stoppet ved et lite torg, hvor en gateartist spilte en rolig melodi på gitar. Oliver tok Kaspers hender, og de danset sakte midt på torget, latteren deres blandet med musikken. "Se på oss," hvisket Oliver, "bare oss, midt i verden, fanget i dette øyeblikket." Kasper kunne ikke la være å smile. "Ja... fanget i blikket ditt," svarte han, og lente seg inn for et mykt kyss. Det var langt og varmt, fylt med kjærlighet og trygghet. Selv om små bekymringer hadde sneket seg inn, var alt dette en påminnelse om hvor sterk kjærligheten deres var. Da solen gikk ned, satte de seg på en benk under et tre, med fingrene flettet og skuldre mot skuldre. "Vet du," sa Kasper lavt, "jeg elsker deg mer og mer hver dag." "Jeg også," svarte Oliver, og lente hodet mot Kaspers. "Og jeg lover at vi kan dele alt, selv de små bekymringene. For vi er sterkere sammen." De lo lavt, kysset, og nåt stillheten sammen. Små øyeblikk, små berøringer, flørting og kyss hadde alltid vært deres styrke, og Kasper visste at kjærligheten deres bare ville vokse – sterkere, dypere, og mer forelsket for hver dag som gikk. På vei hjem gikk de tett sammen, hånd i hånd, og hver gang Oliver kastet et lekent blikk på ham, smeltet Kasper litt mer. Selv midt i små tanker og skjulte bekymringer, var kjærligheten deres klar: ekte, dyp og evig. Fanget i hverandres blikk – alltid. Solen var myk og varm denne lørdagsmorgenen, og Kasper våknet med hjertet fylt av forventning. Etter gårldagens lange samtaler, små kyss og nærhet til Oliver, hadde han nesten ikke klart å sove. Tankene hans vandret kontinuerlig til Oliver – hvordan håret hans hadde glitret i morgenlyset, hvordan smilet hadde fått hjertet hans til å hoppe, og hvordan bare nærheten av Oliver kunne få ham til å føle seg så levende. Kasper kledde på seg raskt, men forsiktig, med et lite smil på leppene. Han visste at dagen som ventet, ville bli en ny mulighet til å være tett på Oliver, til å leke, flørte, og kanskje oppleve nye små eventyr som ville gjøre kjærligheten deres enda sterkere. Da han kom ut, stod Oliver allerede på hjørnet av gaten, med den vanlige avslappede holdningen, men med det glimt i øyet som alltid fikk Kasper til å smelte. Hjertet hans hoppet et slag da Oliver strakte ut hånden. Fingrene deres flettet seg umiddelbart, og Kasper kunne kjenne varmen fra Oliver strømme gjennom

hele kroppen. "Hei," sa Oliver med et lite smil. "Er du klar for et nytt eventyr i dag?" "Jeg er klar," svarte Kasper, og kjente sommerfugler i magen. "Hvor går vi først?" Oliver nikket hemmelighetsfullt, og de begynte å gå hånd i hånd mot byen. Gatene var stille, fylt med duften av nybakt brød fra bakeriet og den lette susen av vind i trærne. Hver gang Oliver kastet et lite blick på ham, kunne Kasper ikke unngå å smile og rødme litt. Disse små, lekne øyeblikkene, fylt med flørting og nærhet, var allerede et eventyr i seg selv. De kom til et lite torv som de hadde oppdaget forrige uke. En gateartist spilte en rolig melodi på gitar, og små barn danset rundt fontenen. Oliver tok Kasper med til midten av torvet, og de begynte å leke med små, spontane dansetrinn, latteren deres blandet med musikken. Kasper kunne kjenne varmen fra Oliver mot kroppen sin, og han følte seg både nervøs og trygg samtidig – fanget i et øyeblikk han aldri ville glemme. "Du har blitt flink til å danse," sa Oliver lavt, mens han lente seg nær Kasper og strøk hånden over kinnet hans. "Det er fordi jeg har en god lærer," svarte Kasper med et lite smil, og lente seg inn i et mykt kyss. Det var langt, varmt og fylt med alle de følelsene de hadde bygget opp de siste dagene – forelskelse, trygghet, lidenskap og flørting. Etter dansen tok Oliver ham med til en liten kafé i nærheten, skjult bak en sidegate. Den hadde små bord med blomster og lys som glitret i sollyset som snek seg inn gjennom vinduene. De satte seg ved et bord nær vinduet, og Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans slo raskere når Oliver lente seg nær og hvisket små kommentarer som fikk ham til å le. "Jeg liker hvordan du alltid smiler," sa Oliver lavt. "Det gjør meg... fanget i blikket ditt hver gang." Kasper rødmet og lente seg nærmere. "Og jeg liker hvordan du alltid vet hvordan du får meg til å føle meg spesiell," svarte han, og la hånden sin på Oliver. De satt lenge, holdt hender og småkysst som kom spontant, og Kasper følte hvordan hele verden kunne forsvinne rundt dem. Etter kafeen bestemte de seg for å utforske en liten park som Oliver hadde oppdaget dagen før. Den var fylt med trær som sto i full blomst, lukten av våt jord og blomster som blandet seg med solvarmen. Små stier ledet til skjulte benker og hjørner som de gjorde til sine egne. "Se her," sa Oliver og ledet Kasper til en liten brygge ved dammen. Vannet glitret i sollyset, og små fisker svømte nysgjerrig nær overflaten. De satte seg tett sammen, skuldre mot skuldre, og Oliver lente hodet mot Kaspers skulder. "Dette er perfekt," hvisket Kasper, og kunne ikke slutte å smile. "Bare oss, her, nå." Oliver strøk hånden sin over Kaspers og kysset ham på kinnet. "Perfekt... men jeg har en idé som gjør det enda bedre." Før Kasper rakk å reagere, lente Oliver seg inn for et langt kyss. Kyssene var lekne, men også intense, fylt med lidenskap, forelskelse og trygghet. Kasper kunne kjenne hjertet slå raskere, kroppen hans bli varm, og hvert fiber i kroppen hans fylt med glede. Etter bryggen gikk de videre gjennom parken, tok små stier som ledet til hemmelige hjørner, og fortsatte med små kyss, flørting, og lekne dytt. De lo, holdt hender, og nøyte følelsen av å være helt oppslukt i hverandre. Etter noen timer kom de til en liten kafé ved parken, hvor de kjøpte is og satte seg på en benk under et stort tre. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder, og de delte små kyss mellom latter og små kommentarer. Kasper kunne ikke la være å tenke på hvor heldig han var, og hvordan kjærligheten deres hadde vokst sterkere med hvert lille øyeblikk, hver berøring, og hver flørtende gest. "Vet du," sa Oliver etter en stund, "jeg føler at vi kan gjøre alt sammen. Alt blir bedre når vi er to." "Ja," svarte Kasper, og lente seg inn i et langt kyss. "Og jeg vil at vi alltid skal ha disse små eventyrene, uansett hva som skjer." Da solen begynte å gå ned, gikk de hjemover, tett sammen, hånd i hånd. Små flørtinger, kyss og blick som holdt dem fanget i

hverandres nærvær, fylte hele veien hjem. Kasper kunne ikke slutte å smile. Han visste at uansett hva som ventet dem fremover, ville kjærligheten deres være sterk, trygg og full av små eventyr som alltid gjorde dem mer forelsket. På vei inn døren, kastet Oliver et lekent blikk på Kasper. "Er du klar for flere eventyr i morgen?" "Alltid," svarte Kasper, og lente seg inn for et siste kyss for kvelden, varmt, langt og fullt av kjærlighet. Kvelden var stille, men Kasper kunne fortsatt kjenne varmen fra Oliver, smaken av kyssene, og følelsen av å være helt fanget i blikket hans. Han visste at dette bare var starten på mange flere små eventyr, fylt med kyss, flørting og forelskelse som aldri ville ta slutt. Søndagsmorgen hadde en uvanlig stillhet over seg. Byen lå stille under det myke, gyldne sollyset, og fuglene kvitret som om de visste at dagen ville bringe noe spesielt – men Kasper kunne ikke la være å legge merke til en liten uro i brystet sitt. Han hadde våknet tidlig, før Oliver, med hodet fullt av minner fra gårsdagens små eventyr – kyssene, flørtingen, latteren, og følelsen av å være helt oppslukt i Oliver. Men denne morgenen var annerledes. Det var ikke bare glede og forventning – det var også et snev av spenning, en følelse av at noe uventet kunne skje. Kasper kunne kjenne det i magen: små sommerfugler som danset rundt, blandet med en merkelig nervøsitet. Han kledde på seg og så ut av vinduet. Solstrålene glitret på fortauets, og han kunne nesten se for seg hvordan Oliver allerede var på vei mot dem, klar for å dele dagens små eventyr. Hjertet hans begynte å banke litt raskere. Denne dagen ville ikke bli som alle andre – den ville bli en dag der kjærligheten deres ville testes på en ny måte, og der små bekymringer og skjulte tanker ville få sin plass mellom kyss, flørting og nærhet. Da Kasper møtte Oliver utenfor huset, sto han der med den vanlige avslappede, men intense måten å se på ham. Men Kasper la merke til noe annerledes denne gangen – et lite drag av ettertanke i øynene hans. Hjertet hans hoppet et lite slag, og han lurte på hva som kunne ligge bak det hemmelighetsfulle smilet. "Hei," sa Kasper, og prøvde å skjule nervøsiteten i stemmen. "Er alt i orden?" Oliver smilte svakt, men det var et hint av bekymring i smilet. "Alt er bra... egentlig. Bare litt å tenke på, antar jeg." Kasper nikket, og de begynte å gå mot byen, hånd i hånd som alltid. Selv om de gikk tett sammen, kunne Kasper ikke unngå å legge merke til små tegn – en liten rynke i Olivers panne, et kort sukk, og blikket som søkte bort fra hans eget. Han prøvde å skyve bekymringen bort og fokusere på alt som var bra – kjærligheten, forelskelsen, kyssene og små flørtinger. De kom til deres vanlige kafé, og Oliver bestilte kaffe til dem begge. De satte seg ved et bord i hjørnet, og mens Kasper så rundt på det koselige interiøret – duften av nybakt brød, lyden av lav musikk i bakgrunnen, små lys som glitret på bordene – prøvde han å starte en lett samtale for å lette spenningen som hadde sneket seg inn. "Jeg har tenkt på gårsdagen," sa Kasper forsiktig. "Alt vi har gjort sammen... det føles så ekte." Oliver smilte, men det var et lite drag av bekymring i smilet hans. "Ja... det er sant. Jeg elsker de små øyeblikkene våre. Men noen ganger... jeg vet ikke, jeg føler meg litt... ukomplett. Som om jeg har ting jeg ikke har fortalt deg." Kasper følte en bølge av uro. Han ville ikke at Oliver skulle føle seg usikker, og han ønsket å gi ham trygghet. "Hva mener du?" spurte han lavt. Oliver tok en dyp pust, og hans øyne møtte Kaspers. "Det er ingenting farlig. Bare små tanker om fremtiden, og hvordan ting kan endre seg. Jeg vil ikke at du skal misforstå eller bekymre deg." Kasper lente seg nærmere, tok Olivers hånd, og smilte. "Vi kan dele alt. Jeg vil være der for deg, uansett hva det er. Vi er et team, husker du?" Oliver smilte bredere nå, og Kasper kunne se lettelsen i øynene hans. "Ja... du har rett. Jeg glemmer noen ganger at vi kan håndtere

alt sammen." Etter kaféen bestemte de seg for å ta en tur til parken. Trærne sto i full blomst, og duften av nyklippet gress fylte luften. Små stier ledet dem til skjulte hjørner, hvor de kunne leke, flørte og kysse uten forstyrrelser. Mens de gikk, dyttet Oliver Kasper lekent på armen, og Kasper lo. "Er du sikker på at du ikke er litt slem i dag?" spurte han. Oliver smilte og lente seg nær. "Bare litt... for å se deg smile." Kasper kunne ikke motstå et smil, og de delte et mykt kyss. Kyssene var fulle av forelskelse, varme og lek. Selv små flørtinger, som å hviske små ord eller dra fingrene gjennom håret, fylte dem begge med en følelse av nærhet og glede som var nesten overveldende. Men da de satte seg på en liten brygge ved dammen, kom skyggene tilbake. Oliver så ned på vannet, og et lite sukk unnslopp ham. "Vet du," sa han lavt, "jeg er redd for at jeg ikke alltid kan gi deg alt. At jeg kanskje svikter deg på et tidspunkt." Kasper ble stille et øyeblikk. Ordene fikk hjertet hans til å stoppe et sekund. Han ville ikke at Oliver skulle føle seg usikker, og han ønsket å gi ham trygghet. "Oliver," sa han rolig, "du har allerede gitt meg så mye. Kjærligheten, nærheten, alle små øyeblikk. Jeg vet at vi kan håndtere alt sammen, også frykt og usikkerhet. Vi er sterke sammen." Oliver smilte, men det var et lite drag av lettelse og fortsatt bekymring. "Takk, Kasper. Jeg trenger noen ganger bare å høre det." De lente seg inn i et langt kyss, som sa alt ord ikke kunne uttrykke – kjærlighet, trygghet, forelskelse, og en stille forståelse av at selv når det oppstår små utfordringer, ville de finne tilbake til hverandre. Da solen begynte å gå ned, gikk de hjemover, hånd i hånd, med små kyss og lekne kommentarer som fylte luften mellom dem. Selv små usikkerheter kunne ikke skygge for kjærligheten de delte. Kasper kunne ikke slutte å smile. Han visste at denne dagen hadde vært et bevis på noe viktig – kjærlighet er ikke bare kyss, flørting og små eventyr. Den handler også om å dele frykt, bekymringer, og å være der for hverandre når skyggene kommer inn i solen. På vei inn døren kastet Oliver et lite smil mot Kasper. "Er du klar for flere eventyr i morgen?" "Alltid," svarte Kasper, og lente seg inn for et siste kyss, varmt, langt og fullt av kjærlighet. Selv med små utfordringer, visste han at kjærligheten deres ville vokse, sterkere, dypere og mer forelsket for hver dag som gikk. Fanget i hverandres blikk – alltid. Søndagen hadde allerede begynt å gi plass til ettermiddagen da Kasper og Oliver forlot parken. Luften var fylt med duften av blomster og våt jord, og solen kastet et gyllent lys over de smale stiene. Det var et perfekt øyeblikk, men Kasper kunne fortsatt merke et snev av uro. Oliver hadde vært stille i noen minutter, og et lite drag av bekymring hvilte i øynene hans. "Er noe galt?" spurte Kasper forsiktig, mens han tok Oliver i hånden. Oliver sukket lavt, men smilte svakt. "Ikke noe alvorlig. Bare... ting jeg tenker på. Om fremtiden, og hvordan ting kan bli." Kasper kunne kjenne hjertet sitt slå raskere, men han holdt blikket fast på Oliver. "Du kan fortelle meg alt," sa han. "Jeg vil høre det, uansett." Oliver nølte, men etter et øyeblikk slapp han ut ordene. "Noen ganger føler jeg at jeg ikke er god nok... at jeg ikke kan gi deg alt du fortjener. Jeg vil ikke at du skal bli skuffet." Kasper ble stille et øyeblikk. Han kjente at han ønsket å beskytte Oliver fra alle tvilene, men samtidig visste han at kjærlighet også handler om å akseptere hverandre, med usikkerheter og alt. "Oliver... jeg elsker deg, akkurat som du er. Vi vokser sammen, og ingen forventer at alt skal være perfekt." Oliver smilte, og for en kort stund forsvant bekymringen hans. De fortsatte å gå, hånd i hånd, men Kasper kunne føle at denne lille prøvelsen ikke var over. Noen ganger er det de små tvilene som setter kjærligheten på prøve, tenkte han, og bestemte seg for å møte dem med tålmodighet og flørting. Da de kom til et lite torg, ble de møtt av en gateartist som spilte livlig musikk på gitaren. Oliver

tok Kaspers hånd og dro ham med til midten av torget. "Skal vi danse litt?" spurte han med et lekent smil. Kasper lo og nikket. "Selvfølgelig. Jeg vil ikke la en liten bekymring ødelegge dagen." De danset midt på torget, latteren deres blandet med musikken. Hver bevegelse, hvert kyss på kinnet, og hvert lite lekne dytt skapte et rom fylt med glede og nærhet. For Kasper var det som om alle tvilene kunne skyves bort med bare et smil eller et kyss fra Oliver. Etter dansen gikk de videre til en liten kafé som Oliver hadde oppdaget nylig. Den var skjult bak en sidegate, og den hadde små bord med blomster, stearinlys og et vindu som slapp inn det varme ettermiddagslyset. De satte seg, og Kasper kunne merke hvordan Oliver slappet litt mer av, mens han småflørtet med ham på den måten som alltid fikk hjertet hans til å slå raskere. "Vet du," sa Oliver mens han tok en slurk av kaffen sin, "jeg setter pris på hvordan du alltid får meg til å føle meg bedre, selv når jeg er litt bekymret." Kasper smilte og lente seg nær. "Det er fordi jeg elsker deg. Og jeg vil alltid være her for deg, selv i de små prøvelsene." Oliver tok hånden hans og holdt den tett. "Det er vanskelig å forklare, men det føles som om vi noen ganger er på en berg-og-dalbane. Høydepunktene er fantastiske, men noen ganger føles nedturene. litt skumle." Kasper smilte og lente hodet mot Olivers skulder. "Vi kan håndtere dem sammen. Og de små nedturene gjør bare de gode øyeblikkene enda bedre." Etter en stund tok de turen til parken igjen, hvor solen begynte å nærme seg horisonten. Trærne sto i blomstring, og en mild vind lekte i håret deres. Oliver ledet Kasper til en liten brygge ved dammen, hvor vannet glitret i det siste sollyset. "Se her," sa Oliver og trakk Kasper nær. "Dette er vårt lille sted i verden." De satte seg tett sammen på bryggekannten, skuldre mot skuldre, og delte små kyss og lekne kommentarer. Kasper kunne kjenne hvordan kjærligheten mellom dem vokste sterkere med hvert øyeblikk, selv når små utfordringer dukket opp. Oliver tok en dyp pust og så på Kasper med et intenst blikk. "Vet du hva jeg elsker mest?" Kasper ristet lett på hodet. "Hva?" "Hvordan du alltid får meg til å føle meg trygg, selv når jeg er usikker. Du ser meg på en måte som ingen andre gjør." Kasper smilte og strøk hånden hans over kinnet. "Det er fordi jeg elsker deg. Jeg vil alltid være her, uansett hva som skjer." De lente seg inn for et langt kyss, fylt med forelskelse, trygghet og lek. Hver bevegelse, hver berøring og hvert smil styrket båndet mellom dem. Selv små prøvelser kunne ikke redusere kjærligheten – tvert imot gjorde de den sterkere. Etter bryggen gikk de langs stien som ledet tilbake mot byen, og Oliver tok Kaspers hånd igjen. "Hva sier du til å avslutte dagen med en liten overraskelse?" "Jeg sier ja!" svarte Kasper med et stort smil. De gikk videre til en liten blomsterbutikk som de tilfeldigvis hadde oppdaget forrige uke. Oliver plukket opp en liten bukett med ville blomster og ga den til Kasper. "For deg," sa han med et lekent smil. Kasper rødmet og tok buketten. "Takk... det var utrolig søtt." Oliver lente seg nær og ga ham et lite kyss på leppene. "Bare fordi jeg vil se deg smile." Kveldens lys falt over dem, og små stjerner begynte å dukke opp på himmelen. Kasper kunne føle hvordan dagens små prøvelser hadde brakt dem nærmere hverandre, gjort kjærligheten sterkere og fylt hjertet hans med en trygghet og varme han aldri hadde kjent før. Da de endelig gikk hjem, var de stille, men hendene deres var tett flettet, og blickene deres fortalte alt de ikke trengte å si høyt. Selv når utfordringer dukket opp, visste Kasper at kjærligheten mellom dem var sterk nok til å møte alt – sammen. Solstrålene falt gjennom trærne idet Kasper og Oliver vandret langs en svingete sti. Den lille utfordringen fra forrige dag hang fortsatt mellom dem som en umerkelig sky, men den var ikke tung; snarere ga den rom for refleksjon, små smil og lekne

kommentarer som brakte dem nærmere hverandre. Oliver snudde seg mot Kasper med et lurt glimt i øyet. "Vet du hva jeg tenker på?" Kasper hevet et øyenbryn, nysgjerrig. "Hva da?" "Hvordan vi alltid finner nye måter å gjøre hverandre glade på... selv når ting virker litt komplisert." Oliver lente seg nær, og fingrene hans fant Kaspers hånd, flettet dem og holdt dem tett. Kasper kjente hjertet dunke raskere. Han likte måten Oliver alltid kunne vri hverdagen til et lite eventyr. "Ja," sa han lavt, "det er som om vi har vår egen verden, bare vi to." De fortsatte å gå, og vinden lekte i håret deres, førte med seg lukten av blomster og våt jord fra en nærliggende hage. Oliver lente seg inn og hvisket noe lavt i Kaspers øre, og han lo, rødmet lett og svarte med et lite kyss på kinnet. Små handlinger, små ord, små kyss – alt syntes å gjøre dagen deres større, rikere og mer intenst. "Jeg har lyst til å vise deg noe," sa Oliver plutselig, og tok Kaspers hånd mens han ledet ham gjennom en smal, bortgjemt sti. Sollyset flettet seg med trærne, skapte glitrende skygger på bakken, og Kasper kunne ikke la være å beundre hvordan hvert lite hjørne av verden virket å speile følelsene deres – varmt, trygt og fullt av små hemmeligheter. De kom til en liten dam omgitt av siv og blomster, hvor vannet glitret som små diamanter i sollyset. Oliver trakk Kasper nær og satte seg på kanten, skuldre mot skuldre. "Dette er mitt favorittsted," sa han stille. "Jeg føler meg... rolig her. Og med deg her, føler jeg meg komplett." Kasper lente hodet mot Oliver's skulder og smilte. "Jeg forstår. Det er som om alt vi trenger, finnes her – akkurat nå." Oliver lente seg nærmere, og deres lepper møttes i et langt, mykt kyss. Det var en kyss som snakket om trygghet, forelskelse og lek. Vinden lekte rundt dem, men inni denne lille boblen var det bare dem, bare kjærlighet og små øyeblikk som virket evige. Etter et øyeblikk trakk de seg litt tilbake og lo. "Du har alltid en måte å få meg til å smile på," sa Oliver og dyttet lekent på Kaspers skulder. "Det er min spesialitet," svarte Kasper med et lurt smil, og lente seg inn for et nytt kyss. Mens dagen gikk mot ettermiddag, ble himmelen fylt med varme toner av oransje og rosa. De bestemte seg for å gå gjennom en liten park med blomstrende trær og en sti som snodde seg gjennom grønne enger. Små sommerfugler danset rundt dem, og Kasper følte hvordan kjærligheten mellom dem vokste, mer levende med hvert øyeblikk. Oliver dyttet Kasper lett på armen, og de lo. "Du ler alltid så godt," sa han. "Det gjør meg... glad." Kasper rødmet og lente seg inn i et langt kyss. "Og du får meg til å føle meg som den heldigste personen i verden." Litt senere, mens de satt på en benk under et stort tre, la Kasper merke til et glimt av usikkerhet i Oliver's øyne. "Hva er det?" spurte han rolig. Oliver trakk pusten og smilte svakt. "Noen ganger... jeg føler at jeg ikke er helt klar for alt som kan komme. Men jeg vil ikke at du skal bekymre deg. Jeg vil bare at vi skal nyte øyeblikket." Kasper tok hånden hans og klemte den forsiktig. "Jeg vil ikke at vi skal skynde oss. Vi kan ta alt steg for steg. Det er slik kjærligheten vår blir sterk – gjennom øyeblikk som dette." Oliver smilte bredere nå, og Kasper følte en varm bølge av ro og glede. De lente seg inn i et nytt kyss, lengre og mykere enn før, og denne gangen føltes det som om alle bekymringer smeltet bort i vinden som lekte mellom trærne. Etter hvert gikk de videre til en liten bro over bekken som rant stille gjennom parken. De stoppet midt på broen, hendene flettet, og betraktet vannet som glitret i sollyset. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder og hvisket: "Jeg føler meg så trygg med deg. Selv når ting er litt skumle eller uklare." Kasper strøk hånden hans over hånden hans. "Det er fordi vi har hverandre. Og vi har alltid vår kjærlighet. Det vil aldri endre seg." De lo lavt, kysset, og nøt stillheten sammen. Små øyeblikk, små berøringer, flørting og kyss hadde alltid vært deres styrke,

og Kasper visste at kjærligheten deres bare ville vokse – sterkere, dypere, og mer forelsket for hver dag som gikk. Idet solen gikk ned, førte Oliver Kasper hjemover. De gikk tett sammen, og hver gang Oliver kastet et lekent blikk på ham, smeltet Kasper litt mer. De holdt hverandre tett, kysset mykt og ofte, og nøt hverandres nærvær. Da de stod utenfor døren, lente Oliver seg inn og hvisket lavt: "Er du klar for flere små eventyr i morgen?" Kasper lo og svarte med et lekent kyss: "Alltid." Solen var på vei ned, og luften hadde den klare, kjølige tonen som kom før kveldslyset fylte byen. Kasper og Oliver gikk side om side, hendene deres flettet tett sammen. Selv om de hadde hatt mange lykkelige øyeblikk de siste dagene, var det fortsatt et lite ekko av bekymring som hang igjen fra tidligere samtaler. Ikke som en skygge som ødela dagen, men som en påminnelse om at kjærlighet noen ganger må testes – selv i de mest perfekte øyeblikkene. "Vet du," sa Oliver plutselig, mens han lente hodet litt mot Kaspers skulder, "jeg føler at vi beveger oss fort noen ganger... jeg vil bare ikke miste balansen." Kasper smilte og klemte hånden hans litt hardere. "Vi kan ta ting i vårt eget tempo. Ingenting haster. Det viktigste er at vi har hverandre." Oliver så på ham med et glimt i øyet, og det glødet et lite smil over ansiktet hans. "Du har alltid en måte å gjøre alt bedre på... selv når jeg føler meg usikker." Kasper lo lavt og lente seg inn for et mykt kyss. Det var et kyss fylt med trygghet og forelskelse, et kyss som sa alt ord ikke kunne uttrykke. Små berøringer og kyss hadde alltid vært deres måte å styrke båndet på, og selv i dag, midt i en svak uro, føltes det som om kjærligheten deres vokste. De gikk inn i en liten, bortgjemt park som Oliver hadde oppdaget forrige uke. Trærne var høye og sto tett sammen, som om de ville beskytte alt som skjedde under deres grenverk. Små lamper kastet et mykt lys på stien, og vinden bar med seg lukten av blomster og våt jord. Kasper følte seg trygg, men samtidig spent – for hver gang Oliver så på ham, følte han en blanding av ro og sommerfugler i magen. "Jeg har lyst til å gjøre noe sprøtt i dag," sa Oliver med et lurt smil. Kasper hevet et øyenbryn. "Hva da?" "Vi kan late som om vi er helt alene i verden," sa Oliver, og dyttet Kasper lekent på armen. "Ingen bekymringer, ingen planer... bare oss." Kasper lo og tok hånden hans. "Det høres perfekt ut." De begynte å løpe gjennom stien, latteren deres fylte luften, og små kyss ble delt underveis. Oliver snublet nesten, men Kasper holdt ham tett, og de lo sammen mens hjertene deres banket i takt. Små øyeblikk som dette, lekne og spontane, hadde alltid vært deres måte å styrke kjærligheten på – og det føltes enda mer intenst nå som en svak uro fortsatt hvilte i bakhodet. Etter en stund stoppet de ved en liten dam. Vannet glitret i det svake lyset, og små fisker svømte nysgjerrig nær overflaten. Oliver trakk Kasper nær og lente hodet mot hans skulder. "Jeg føler meg så heldig," hvisket han, "selv når jeg er nervøs for ting jeg ikke helt forstår." Kasper smilte og strøk hånden hans over kinnet hans. "Det er fordi vi har hverandre. Og det vil alltid være nok." Oliver smilte og lente seg inn i et kyss, først kort og lekent, så lengre og mer intens. Kyssene deres ble mer enn bare et uttrykk for forelskelse – de var en kommunikasjon, en måte å fortelle hverandre at selv om bekymringene fantes, var kjærligheten sterkere enn alt. De satte seg på en benk ved dammen og lo lavt mens de fortsatte å flørte og leke med små kommentarer som fikk hjertet til å slå raskere. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder, og Kasper kunne kjenne hvor nært de var, både fysisk og følelsesmessig. "Vet du," sa Oliver etter et øyeblikk, "jeg tror vi trenger flere slike øyeblikk. Små pauser fra alt annet. Bare oss, og ingen forventninger."

Kasper nikket. "Hver eneste dag kan være et slikt øyeblikk, hvis vi vil det." Etter noen minutter tok Oliver Kasper med til en liten bro som krysset bekken. De sto midt på broen, hendene flettet, og så på vannet som glitret i kveldssolen. Oliver lente seg inn og kysset Kasper, lenge og mykt, og Kasper kunne føle hvordan bekymringene hans forsvant, erstattet av varme og trygghet. "Du får meg alltid til å føle meg trygg," sa Oliver lavt. "Selv når ting virker uklart, vet jeg at jeg kan stole på deg." Kasper strøk hånden hans over hånden hans. "Og du får meg alltid til å føle meg levende. Som om alt vi gjør sammen er et lite eventyr." De lo, kysset igjen, og fortsatte å utforske stien rundt dammen. Oliver tok opp små blomster og ga dem til Kasper, som rødmet og smilte. "Du har alltid en måte å gjøre meg glad på," sa han. Oliver trakk ham inn i et lengre kyss. "Og du får meg til å føle at alt er mulig." Da kvelden kom, og mørket begynte å legge seg over parken, satte de seg tett sammen på en benk under et gammelt tre. Lysene fra byen blinket svakt i bakgrunnen, og vinden lekte i håret deres. Små kyss og flørtende kommentarer fortsatte å fylle luften, og selv om det hadde vært små utfordringer, følte Kasper at kjærligheten mellom dem aldri hadde vært sterkere. "Jeg er glad vi har hverandre," sa Oliver, og lente hodet mot Kaspers skulder. "Det er jeg også," svarte Kasper, og kysset ham mykt. "Og vi vil alltid finne tilbake til hverandre, uansett hva som skjer." Små kyss, flørting og nærhet fortsatte mens de gikk hjemover, og hver gang de møtte hverandres blikk, kunne Kasper føle hjertet sitt slå raskere. Denne kvelden hadde de lært at kjærligheten deres kunne tåle små prøvelser, og at forelskelsen bare vokste når de var nær hverandre. Kasper og Oliver hadde akkurat forlatt parken, og luften var fylt med en mild bris som lekte i håret deres. Selv om dagen hadde vært full av latter, små kyss og flørtende kommentarer, kunne Kasper fortsatt kjenne en liten uro i magen. Oliver hadde virket litt mer tilbaketrukket den siste halvtimen, og det var som om noe holdt ham tilbake fra å være helt tilstede. "Er alt i orden?" spurte Kasper, mens de gikk langs en smal gate som ledet dem mot sentrum. Oliver så på ham med et lite smil, men øynene bar et hint av bekymring. "Ja... egentlig. Bare litt for mye å tenke på, tror jeg." Kasper tok hans hånd og klemte den forsiktig. "Du kan fortelle meg alt, du vet det." Oliver nikket, men han sa ingenting. Den lille stillheten som fulgte, var ikke ubehagelig, men den fikk Kasper til å reflektere over hvor mye han allerede brydde seg om Oliver. Selv i de små øyeblikkene av usikkerhet, ville han alltid være der for ham. De kom til en liten kafé, en av de som ikke var så lett å oppdage med mindre man visste hvor man skulle lete. Den hadde store vinduer som slapp inn lys fra de lave ettermiddagssolstrålene, og inne var det et mykt summende bakgrunnslyd fra samtaler og kaffemaskinen. "Vil du ha noe å drikke?" spurte Oliver, og pekte mot menyen. "Ja, gjerne noe varmt," svarte Kasper og smilte. Han kunne ikke la være å legge merke til hvordan Oliver beveget seg, hvordan håret falt perfekt over pannen, og hvordan smilet hans alltid kunne gjøre dagen lysere. De satte seg ved et bord ved vinduet, og et øyeblikk føltes alt perfekt. Men plutselig dukket en liten konflikt opp – ikke alvorlig, men nok til å få hjertet til å slå litt raskere. "Jeg tror vi burde snakke om noe," sa Oliver lavt, og unngikk blikket til Kasper. Kasper løftet et øyenbryn, spent på hva det kunne være. "Hva da?" "Det er... jeg vet ikke hvordan jeg skal si det. Jeg føler meg litt usikker på hvordan ting utvikler seg mellom oss. Jeg vil ikke at vi skal misforstå hverandre," sa Oliver, og Kasper kunne høre den ekte bekymringen i stemmen hans. Kasper lente seg fremover og tok Oliver's hånd over bordet. "Oliver, vi har alltid vært ærlige med hverandre. Jeg vil høre alt. Jeg vil forstå deg." Oliver så inn i Kaspers øyne, og et lite smil brøt

frem. "Ok... det handler bare om små ting. Jeg er redd for at jeg noen ganger ikke lever opp til alt vi har... at jeg gjør noe som får deg til å tvile." Kasper lo lavt og ristet på hodet. "Det er umulig å få meg til å tvile på oss. Vi har flørt, kyss, latter og de små øyeblikkene som viser hvor mye vi bryr oss. Ingen små feil kan endre det." Oliver smilte, lettet, og lente seg inn for et kyss. Kyssene deres var myke, lekne og fulle av kjærlighet. De hadde alltid hatt en måte å styrke båndet på gjennom små handlinger, og dette øyeblikket var intet unntak. Etter kaffen bestemte de seg for å gå en tur langs elven som rant gjennom byen. Lysene fra bygningene glitret i vannet, og små båter drev stille forbi. Oliver tok Kaspers hånd og lente hodet mot hans skulder. "Jeg tror vi trenger mer tid til å bare nyte hverandre," sa han lavt. Kasper smilte og strøk hånden hans over hånden hans. "Jeg kunne ikke vært mer enig. Små øyeblikk som dette gjør alt så mye sterkere." De satte seg på en benk ved elven, skulder mot skulder, og delte små kyss, lekne kommentarer og flørtende blikk. Små hindringer eller bekymringer kunne ikke skygge for kjærligheten som strømmet mellom dem. "Vet du hva jeg liker best?" spurte Oliver plutselig, med et lurt glimt i øyet. "Hva da?" svarte Kasper, spent. "Hvordan du får meg til å føle meg levende. Som om alt vi gjør sammen er et lite eventyr," sa Oliver, og lente seg inn i et nytt kyss. Kasper lo lavt og dyttet lekent på Oliver. "Så du sier at hver dag med meg er et eventyr?" Oliver nikket og smilte bredt. "Absolutt. Selv når vi har små utfordringer, blir de bare en del av eventyret." De fortsatte langs elvebredden, og vinden som blåste fra vannet lekte i håret deres. Oliver stoppet plutselig og trakk Kasper tett inn. "Kan vi bare bli her litt? Bare oss, ingen forstyrrelser." Kasper lente hodet mot Olivers skulder. "Ja... la oss nyte dette øyeblikket." Kyssene ble lengre, mykere og mer intense, og hvert øyeblikk føltes som en bekreftelse på hvor sterkt båndet deres var. Små hindringer kunne komme, små misforståelser kunne dukke opp, men kjærligheten mellom dem var urokkelig. Da kvelden senket seg helt, og lysene fra byen reflekterte i elven, gikk de hjemover. Hendene deres var tett flettet, og hver gang de møtte blikket til den andre, kunne Kasper føle hjertet sitt slå raskere. Denne dagen hadde vist at selv små hindringer kunne bli overvunnet med kjærlighet, kyss, flørting og nærhet – og at forholdet deres bare ble sterkere av det. Kvelden hadde lagt et mykt teppe av mørke over byen, men lysene fra de små gatene glitret som stjerner på bakken. Kasper og Oliver gikk tett sammen, hendene flettet, latteren deres som en liten melodi som fulgte hvert skritt. Selv om små utfordringer og bekymringer fra tidligere dager fortsatt kunne snike seg inn i tankene deres, var det nå disse små øyeblikkene som talte mest – flørtende blikk, små kyss, og den varme følelsen av å være sammen. Oliver stoppet plutselig og pekte mot en liten sidegate de ikke hadde lagt merke til før. "Hva om vi tar en liten omvei? Jeg vil vise deg noe spesielt." Kasper hevet et øyenbryn, nysgjerrig. "Hva da?" Oliver smilte mystisk og trakk ham med inn i den smale gaten. Små lys fra lykter kastet myke skygger på murveggene, og en svak duft av blomster hang i luften. Kasper kunne kjenne hjertet banke litt raskere – spenning og forventning blandet med den vanlige forelskelsen som alltid strømmet mellom dem. De kom til en liten, bortgjemt hage med blomster i full blomst og en liten fontene som glitret i lyset fra lyktene. Oliver tok Kasper i hånden og trakk ham nær. "Dette stedet er som et lite eventyr," hvisket han, "bare for oss." Kasper smilte og lente seg mot ham. "Det er perfekt."

Oliver lente seg nærmere, og deres lepper møttes i et mykt, lekent kyss. Små kyss som dette hadde alltid vært deres måte å uttrykke kjærlighet på – lekne, fulle av forelskelse, og alltid med et snev av spenning. De satte seg på kanten av fontenen, skuldre mot skuldre, og fortsatte å leke med hverandre. Oliver dyttet forsiktig på Kasper, og de lo mens små flørtende kommentarer fylte luften. "Du får meg alltid til å le," sa Oliver, og Kasper kunne se gløden i øynene hans. "Og du får meg til å føle meg levende," svarte Kasper, og strøk hånden hans over hånden til Oliver. Plutselig merket Kasper et lite drag av bekymring i Oliver's blikk. "Hva er det nå?" spurte han lavt. Oliver sukket og så ned på hendene sine. "Noen ganger føler jeg meg redd for at ting kan endre seg. At vi kan misforstå hverandre, selv når alt føles perfekt." Kasper tok tak i ansiktet hans, løftet hodet hans opp, og møtte blikket hans. "Ingen misforståelser kan endre det vi har. Vi er her, vi er sammen, og det er det som teller." Oliver smilte, og et nytt kyss fulgte – lengre, mykere og fylt med en intensitet som fikk begge hjertene til å slå raskere. Små hindringer kunne ikke skygge for kjærligheten de delte; de var som bølger som kom og gikk, men de styrket bare det som var ekte. Etter fontenen begynte de å gå gjennom hagen, lekte med små blomster og holdt hverandre tett. Oliver trakk Kasper inn i et nytt kyss, og de lo lavt etterpå. "Jeg tror vi lager våre egne små eventyr," sa Kasper. "Ja," svarte Oliver med et lekent smil. "Og det beste er at vi gjør det sammen." De gikk videre til en liten bro over en bekk som rant gjennom hagen, vannet glitret som små diamanter i lyset fra lyktene. Oliver tok Kaspers hender og trakk ham inn i en tett omfavelse. "Jeg vil aldri miste dette," hvisket han. Kasper smilte og lente seg inn for et mykt kyss. "Det kommer du aldri til å gjøre. Vi er sammen." De fortsatte langs stien som ledet ut av hagen, hendene tett flettet og små kyss delt på veien. Små utfordringer fra tidligere dager virket nå som bagateller, sammenlignet med den kjærligheten de hadde bygget opp – sterk, nær og full av forelskelse. Oliver stoppet plutselig og trakk Kasper nær. "Kan vi gjøre noe sprøtt?" spurte han med et glimt i øyet. "Hva da?" spurte Kasper, spent. "Vi kan late som vi er helt alene i verden, bare for noen minutter," sa Oliver, og lente seg inn i et langt kyss. Kasper lo og besvarte kyssene, og i de små øyeblikkene som fulgte, var det bare dem – to hjerter som banket i takt, to lepper som fant hverandre, og to sjeler som delte en forelskelse som var både intens og trygg. Da kvelden kom, og lysene fra byen speilet seg i bekken, gikk de hjemover, tett sammen, med små kyss underveis. Små utfordringer hadde ikke ødelagt noe; de hadde gjort kjærligheten deres sterkere. Kasper visste at selv når usikkerheten banket på døren, ville kjærligheten mellom dem alltid vinne – sterkere, mer levende og fylt med forelskelse. Kvelden hadde senket seg over byen, og lyset fra gatelyktene kastet myke skygger på fortauet. Kasper og Oliver gikk tett sammen, hendene deres flettet, og latteren deres blandet seg med den stille summingen fra byen. Selv om dagen hadde vært fylt med kyss, flørt og små romantiske øyeblikk, hadde en liten misforståelse mellom dem fortsatt ligget som en svak, usynlig sky i bakhodet. Oliver trakk Kasper inn til et smalt smug som ledet til et lite torg de sjelden besøkte. "Jeg har lyst til å vise deg noe," sa han med et glimt i øyet. Kasper hevet et øyenbryn. "Hva da?" Oliver smilte hemmelighetsfullt og tok Kaspers hånd. "Bare vent og se." De kom til en liten fontene midt på torget, omringet av blomster og små lykter som kastet et varmt lys over vannet. Oliver lente seg inn mot Kasper og hvisket: "Dette er vårt sted i kveld. Ingen andre, bare oss." Kasper smilte, og Oliver trakk ham inn i et langt kyss. Kyssene deres var myke, lekne og fulle av forelskelse, en måte å uttrykke både kjærlighet og trygghet på. Selv den lille

misforståelsen fra tidligere virket nå ubetydelig i dette øyeblikket, smeltet bort av nærheten og flørtingen mellom dem. De satte seg på kanten av fontenen, skuldre mot skuldre, og små kyss fortsatte å flyte mellom dem. Oliver dyttet Kasper lekent på armen, og de lo sammen. "Du ler alltid på en måte som gjør meg glad," sa han. "Og du får meg til å føle meg som om alt er mulig," svarte Kasper og strøk hånden hans over kinnet til Oliver. En liten pause fulgte, og begge tok inn atmosfæren rundt seg. De kunne høre vannets milde klukk, lukte blomstene, og se lyset fra lyktene som glitret i Olivers øyne. Alt føltes levende, intimt og perfekt. Plutselig så Oliver på Kasper med et lite drag av bekymring. "Noen ganger... jeg er redd for at små ting kan skape problemer mellom oss," sa han lavt. Kasper tok tak i hånden hans og klemte den forsiktig. "Ingen små ting kan endre det vi har. Vi kan håndtere alt sammen, husker du?" Oliver smilte og lente seg inn i et nytt kyss, lengre og mer intens enn før. Kyssene deres var ikke bare forelskelse – de var kommunikasjon, forståelse, og en måte å styrke forholdet på. Små konflikter eller misforståelser kunne ikke bryte båndet mellom dem; de gjorde det sterkere. Etter en stund reiste de seg og begynte å gå gjennom torget, lekende og flørtende. Oliver plukket opp en liten blomst fra kanten av fontenen og ga den til Kasper. "For deg," sa han, med et lekent smil. Kasper rødmet og tok imot blomsten. "Takk... du vet alltid hvordan du skal gjøre meg glad." Oliver lente seg inn og ga ham et lite kyss på leppene. "Det er min spesialitet," hvisket han. De fortsatte videre til en liten bro som krysset en stille bekk. Vannet glitret i lyset fra lyktene, og vinden lekte i håret deres. Oliver trakk Kasper tett inn i en omfavnelse. "Jeg vil bare være her med deg," sa han stille. Kasper smilte og lente hodet mot skuldrene hans. "Det er alt jeg ønsker også." De satt der en stund, små kyss, flørt og lekende kommentarer som fylte luften mellom dem. Selv om de hadde hatt små bekymringer tidligere, var alt nå borte – smeltet bort av kjærligheten som strømmet mellom dem. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder og hvisket: "Jeg elsker deg. Jeg elsker hvert eneste øyeblikk med deg." Kasper strøk hånden hans over hånden hans. "Jeg elsker deg også. Og jeg vil alltid være her for deg." Små kyss, lek og nærhet fortsatte mens de gikk tilbake gjennom torget. Hvert øyeblikk, hvert blick og hver berøring minnet dem om hvor sterkt båndet deres hadde blitt. Selv de små hindringene hadde styrket dem, og de kunne nå nyte forelskelsen fullt ut. Da de kom hjem, stod de lenge foran døren, hendene fortsatt flettet. Oliver lente seg inn i et siste kyss før han hvisket: "Er du klar for flere små eventyr i morgen?" Kasper smilte, rødmet lett, og svarte med et lekent kyss: "Alltid." Kvelden hadde vist dem at kjærlighet ikke bare handler om kyss, flørting og små romantiske øyeblikk – det handler også om å møte små utfordringer sammen, le av dem, og bruke dem til å styrke forholdet. Og med Oliver ved sin side, visste Kasper at hjertet hans ville fortsette å slå raskere for hvert lite øyeblikk de delte. Kasper og Oliver gikk gjennom byen i det svake morgenlyset, hendene deres flettet, og latteren deres fylte den stille luften. Selv om de hadde hatt mange lykkelige dager sammen, kunne Kasper ikke unngå å merke et lite drag av spenning i Olivers blick. Det var ikke alvorlig, men nok til å få hjertet hans til å slå litt raskere. "Er noe galt?" spurte Kasper, mens de stoppet foran en liten kafé med blomster på vinduskarmen. Oliver ristet på hodet, men smilte svakt. "Nei... egentlig ikke. Bare tanker som sniker seg inn." Kasper smilte og tok hånden hans. "Du vet at du alltid kan fortelle meg alt." Oliver så ned et øyeblikk, før han nikket. "Jeg vet... jeg prøver bare å ikke bekymre meg for småting. Men det er vanskelig."

De gikk inn i kaféen, og Kasper la merke til hvordan Oliver alltid klarte å få et lite smil frem, selv når han var litt urolig. De bestilte kaffe, og satte seg ved et bord ved vinduet. Sollyset strømmet inn, og kastet et varmt, gyllent lys over dem. Kasper følte at hvert blick og hvert kyss de delte, var som små stjerner som gjorde dagen lysere. "Vet du hva jeg liker med oss?" spurte Oliver plutselig, og lente seg nær Kasper. Kasper hevet et øyenbryn. "Hva da?" "Hvordan vi kan ha det gøy, selv når ting er litt uklare. Du får meg til å le, smile, og føle meg trygg." Oliver tok hånden hans og flettet fingrene deres. "Selv når jeg har små bekymringer, gjør du alt lettere." Kasper smilte, og lente seg inn for et mykt kyss. "Og du gjør meg lykkelig hver eneste dag." De satt der lenge, delte små kyss og flørtende kommentarer. Selv i en liten, travel kafé, kunne de finne sitt eget rom av intimitet og forelskelse. Små misforståelser eller bekymringer som hadde vært der tidligere, virket nå mindre viktige – de var bare små skyer som ikke kunne dekke for solen som var deres kjærlighet. Etter kaffe bestemte de seg for å gå gjennom parken. Solen kastet lange skygger over stiene, og vinden lekte i håret deres. Små blomster duftet søtt, og fugler kvitret i trærne. Kasper tok Oliver tett inn i armene sine, og de lente seg inn i et lekent kyss. Små berøringer, små smil og små kyss var det som bygde båndet deres, og de nøt hvert eneste øyeblikk. Plutselig kom en liten utfordring til syne. En kjent fra Oliver's skolegruppe kom gående mot dem. Oliver stivnet litt, og Kasper kunne kjenne usikkerheten hans. Det var ingenting alvorlig, men Kasper visste at Oliver følte seg litt urolig når folk observerte ham. "Hei, Oliver!" ropte vennen, og smilte. Oliver nikket høflig, men trakk Kasper litt nærmere seg. "Bare vent litt, så går vi videre," sa han lavt. Kasper smilte og holdt hånden hans, og de fortsatte videre mens de delte små kyss og lekende kommentarer. Selv små øyeblikk av usikkerhet kunne ikke endre nærheten mellom dem; de var fortsatt fanget i hverandres blick, og kjærligheten deres vokste med hvert øyeblikk. De kom til en liten dam midt i parken, hvor vannet glitret i sollyset. Oliver trakk Kasper tett inn, og lente hodet mot skulderen hans. "Jeg føler meg så heldig," hvisket han. Kasper smilte og strøk hånden hans over hånden hans. "Det er jeg også. Vi har hverandre, og det er alt som teller." Etter en stund begynte de å gå langs stien rundt dammen, små kyss delt underveis, flørtende kommentarer og lekende dytt som fikk hjertene deres til å banke raskere. Små utfordringer, misforståelser eller bekymringer hadde ingen plass når kjærligheten mellom dem var så sterk. Oliver tok opp en liten blomst fra kanten av stien og ga den til Kasper. "For deg," sa han med et lekent smil. Kasper rødmet og tok imot blomsten. "Takk... du gjør meg alltid så glad." Oliver lente seg inn for et kyss. "Bare fordi jeg elsker å se deg smile." De fortsatte å gå, tett sammen, og luften ble fylt med små kyss, lek og flørting. Selv små hindringer eller misforståelser hadde blitt til minner som styrket båndet deres. Da de nærmet seg hjemmet, stoppet Oliver plutselig og trakk Kasper inn i en omfavnelse. "Jeg vil bare være med deg. Nå. Her. Alltid." Kasper smilte og lente hodet mot Oliver's bryst. "Og det vil jeg også. Vi har hverandre, og det er alt som betyr noe." Kyssene som fulgte var lange, myke og lekne. Små øyeblikk som dette var det som holdt dem nær, og selv små bekymringer fra tidligere dager hadde ingen makt her. Når de til slutt skiltes for kvelden, var det med et siste, mykt kyss og et løfte om flere små eventyr dagen etter. Selv om små skygger eller hindringer kunne dukke opp, visste de at kjærligheten deres alltid ville finne veien tilbake – sterkere, tryggere og full av forelskelse. Kasper og Oliver gikk tett sammen langs elvebredden, hendene deres flettet, og den myke brisen lekte i håret deres. Solen var på vei ned, og den gyldne gløden fra lysene på

broene reflekterte i vannet, som små diamanter. Selv om de hadde hatt mange lykelige øyeblikk de siste dagene, kunne Kasper fortsatt føle et lite drag av spenning i Oliver. Ikke noe alvorlig, men nok til å få hjertet hans til å slå raskere. "Vet du," sa Oliver plutselig og lente hodet mot Kaspers skulder, "jeg tror jeg har forstått noe." Kasper smilte nysgjerrig. "Hva da?" "At kjærlighet handler om mer enn bare kyss og smil," svarte Oliver lavt. "Det handler om å dele de små øyeblikkene, selv når vi er usikre, selv når verden rundt oss er kaotisk." Kasper tok hånden hans og klemte den forsiktig. "Jeg føler det samme. Hver dag med deg føles som et lite eventyr, selv når vi møter hindringer." Oliver smilte, og et lite kyss fulgte – mykt, lekent og fylt med forelskelse. De fortsatte langs stien, små kyss og lekende kommentarer som fylte luften mellom dem. Små bekymringer fra tidligere dager hadde ingen plass her; de var bare en påminnelse om hvor sterkt båndet deres hadde blitt. De kom til en liten park med blomstrende trær og en dam som glitret i det svake lyset. Oliver trakk Kasper tett inn, og lente hodet mot skulderen hans. "Jeg elsker hvordan vi kan være oss selv sammen. Uten masker, uten bekymringer," sa han stille. Kasper smilte og strøk hånden hans over hånden til Oliver. "Og jeg elsker hvordan du får meg til å føle meg trygg og elsket, uansett hva som skjer." Etter noen minutter med stillhet og nærhet, begynte de å leke med små blomster som lå langs stien. Oliver plukket opp en liten blomst og ga den til Kasper. "For deg," sa han med et lekent smil. Kasper rødmet og tok imot blomsten. "Takk... du får meg alltid til å smile." De lente seg inn i et nytt kyss, lengre og mer intens enn før. Kyssene deres var mer enn bare fysisk nærhet; de var kommunikasjon, forståelse og en måte å styrke forholdet på. Selv små misforståelser eller bekymringer hadde blitt til minner som bandt dem tettere sammen. Plutselig dukket en liten utfordring opp. En kjent av Oliver gikk forbi på stien, smilte og vinket. Oliver stivnet litt, og Kasper kunne kjenne usikkerheten hans. Det var ingenting alvorlig, men nok til å få Kasper til å ønske å beskytte ham fra selv små øyeblikk av stress. "Bare vent litt," hvisket Oliver, og tok Kaspers hånd. "La oss gå litt til siden." Kasper nikket og flettet fingrene deres enda tettere. De fortsatte langs stien, små kyss og lekende kommentarer som fikk hjertene deres til å banke raskere. Selv små utfordringer kunne ikke skygge for kjærligheten mellom dem. De satte seg på en benk under et tre, og Oliver lente hodet mot Kaspers skulder. "Jeg føler meg så heldig," hvisket han. Kasper smilte og strøk hånden hans over hånden hans. "Det er jeg også. Vi har hverandre, og det er alt som betyr noe." Små kyss, lek og nærhet fortsatte mens de satt der, og luften var fylt med latter, flørting og små romantiske øyeblikk. Selv små hindringer eller misforståelser kunne ikke endre nærheten og forelskelsen de delte. Etter en stund tok de opp en liten piknikkurv som Oliver hadde hatt med seg. De delte små biter av frukt, latter og lange blikk. "Jeg elsker disse øyeblikkene med deg," sa Oliver. "Det gjør jeg også," svarte Kasper. "Hver dag med deg er et eventyr." Kyssene som fulgte var myke og lekne, men fylt med intensitet. Hvert øyeblikk, hvert smil og hver berøring minnet dem om hvor sterkt båndet deres var, og hvordan forelskelsen mellom dem bare vokste for hver dag som gikk. Da solen begynte å forsvinne helt bak horisonten, tok Oliver Kasper tett inn i armene sine. "Jeg vil alltid være med deg," hvisket han. Kasper smilte og lente hodet mot Olivers bryst. "Og jeg med deg. Alltid." De fortsatte å gå hjemover, tett sammen, med små kyss underveis. Små utfordringer, misforståelser og bekymringer hadde ingen makt her; kjærligheten deres var sterkere enn alt, og de visste at hver dag ville bringe nye små eventyr – kyss, flørting og øyeblikk fylt med forelskelse og nærhet. Kasper og Oliver hadde akkurat

forlatt parken, og kvelden lå som et mykt, mørkt teppe over byen. Luften var fylt med lukten av våt jord og blomster, og månen kastet et sølvaktig lys over gatene. Selv om de hadde hatt mange rolige, romantiske dager sammen, kunne Kasper merke et drag av spenning i Oliver. Ikke som bekymring, men som en gnist – en følelse av at noe uventet ventet på dem. “Jeg har hørt rykter om et gammelt hus ved elven,” sa Oliver plutselig, med et glimt i øyet. “Noen sier det er fylt med hemmeligheter og ting ingen har oppdaget på lenge.” Kasper hevet et øyenbryn, fascinert. “Hemmelige ting? Vil du sjekke det ut?” Oliver nikket og tok Kaspers hånd. “Ja... men bare hvis du vil. Jeg vil dele det med deg, som et lite eventyr.” Hjertet til Kasper begynte å banke raskere. Spenning blandet seg med forelskelsen han alltid følte når han var sammen med Oliver. “Da er vi enige,” sa han, og sammen begynte de å gå mot elven, hvor månen speilet seg i det stille vannet. Huset var gammelt, halvt skjult bak trærne, med en stor hage som var delvis overgrodd. En svakt knirkende port åpnet seg da Oliver skjøv den, og de trådte inn i et sted som føltes både mystisk og magisk. Kasper kunne kjenne adrenalinets pumpe, men med Oliver ved sin side, føltes alt trygt. “Dette er så spennende,” hvisket Kasper, og lente seg inn mot Oliver. Oliver smilte og svarte med et mykt kyss på kinnet. “Jeg visste du ville like det. Små eventyr gjør alt bedre.” De begynte å utforske huset forsiktig. Gammel trepanel, støvete møbler og mørke korridorer skapte en atmosfære av mysterium. Små lyder – knirkende gulvplanker, vinden som blåste gjennom sprekke – fikk hjertet til å slå litt raskere. Plutselig oppdaget Oliver en liten, skjult dør bak et gammelt skap. “Se her!” sa han, med øynene glitrende. Kasper hjalp til med å åpne døren, og de fant en trapp som førte ned til en kjeller. Det var mørkt, men de hadde med seg lommelykter, og lyset avslørte gamle bokhyller fulle av støvete bøker og små esker med mysterier. “Dette er utrolig,” sa Kasper, og følte en blanding av spenning og undring. “Hvem har hatt alt dette her?” Oliver smilte og tok Kasper tett inn i armen sin. “Vi får kanskje aldri vite det. Men det gjør det bare mer spennende.” Mens de utforsket, fant de små notater, gamle bilder og merkelige symboler som hintet til historier fra fortiden. Kasper kunne ikke unngå å føle seg nær Oliver på en måte som var enda sterkere enn før. Hvert kyss, hvert blick, og hver flørtende kommentar ble forsterket av spenningen i det gamle huset. “Vil du vite en hemmelighet?” spurte Oliver plutselig, med et lurt glimt i øyet. Kasper smilte, nysgjerrig. “Hva da?” Oliver lente seg nær og hvisket: “Jeg tror jeg har vært forelsket i deg helt siden vi møttes. Og nå som vi er her, på vårt lille eventyr, føler jeg det enda sterkere.” Kaspers hjerte banket raskere, og han svarte med et langt, mykt kyss. Små kyss som dette var fylt med intensitet, forelskelse og trygghet. Selv de mystiske omgivelsene kunne ikke overgå følelsen av å være sammen med Oliver. De fortsatte å utforske kjelleren, lo og flørtet, fant små hemmelige rom og gamle skatter som fikk dem til å føle seg som oppdagelsesreisende. Oliver tok Kasper i hånden og trakk ham inn i et hjørne av kjelleren, der de delte et lengre kyss, mens hjertet deres slo i takt. “Dette er vår hemmelighet,” hvisket Oliver. “Bare oss, og ingen andre.” Kasper nikket og lente hodet mot hans skulder. “Jeg elsker det. Hvert øyeblikk med deg er som et lite eventyr.” Da de til slutt forlot huset, var natten dyp og stille. Månen speilet seg i elven, og byen lå rolig under dem. Hendene deres var tett flettet, og små kyss ble delt underveis tilbake til hjemmet. “Vet du,” sa Kasper, mens de gikk, “dette var den beste kvelden på lenge. Mysterie, spenning... og deg.” Oliver smilte og lente hodet mot hans skulder. “Og du gjør alt bedre. Vi gjør hver dag til et eventyr sammen.” Små utfordringer, hemmeligheter og mysterier hadde bare styrket båndet deres.

Forelskelsen, flørtingen og kyssene hadde aldri vært sterkere, og Kasper visste at selv når spenning og eventyr ventet rundt neste hjørne, ville de alltid finne trygghet og lykke i hverandres armer. Men mens de nærmet seg hjemmet, kunne Kasper merke en liten uro i Olivers stemme, et nesten umerkelig drag i blikket hans når han så seg rundt. Selv om kvelden hadde vært perfekt, var det noe i Olivers små bevegelser, små pauser, som fikk Kasper til å lure på om noe lå og ulmet under overflaten. "Oliver... er alt virkelig i orden?" spurte Kasper forsiktig, og strøk hånden hans. Oliver så bort et øyeblikk, så mot den mørke gaten foran dem, og trakk pusten dypt. "Ja... egentlig. Men... noen ganger kan jeg ikke unngå å føle meg litt... usikker." Kasper så inn i øynene hans, og kunne kjenne hjertet slå litt raskere. Den gnisten av sjalusi var liten, men tydelig. "Usikker på hva?" spurte han, med en stemme myk som kvelden rundt dem. Oliver nølte et øyeblikk, og så ned på hendene deres som fortsatt var flettet. "På deg... på oss... noen ganger føler jeg at andre kan legge merke til deg på måter som får meg til å tvile på meg selv," sa han lavt, nesten hviskende. Kasper stoppet opp, tok begge hendene hans i sine egne, og så dypt inn i blikket hans. "Oliver... hør her. Du trenger ikke tvile. Det er deg jeg vil ha, ingen andre. Vi har hverandre, og det er alt som betyr noe." Oliver smilte svakt, men hjertet hans var fortsatt litt tungt. Kasper kunne kjenne den lille gnisten av sjalusi som hadde sneket seg inn, og han visste at de måtte snakke om det – men først, måtte de bare holde hverandre tett, dele noen myke kyss, og kjenne tryggheten i nærværet. Så, med hendene fortsatt flettet, fortsatte de langs den stille gaten, med månen som speilet seg i elven, og med vissheten om at selv når små gnister av usikkerhet dukket opp, ville kjærligheten deres alltid være sterkere. Da de kom inn i Olivers rom, var det som om kvelden hadde lagt et mykt, mørkt teppe over alt rundt dem. Hendene deres var fortsatt flettet, men det lille draget av uro i Olivers blick hadde vokst til en stille spenning. Kasper kunne føle det – hjertet hans dunket litt raskere, og han visste at noe måtte snakkes om før det ble til en mur mellom dem. Oliver satte seg på sengen og pekte på telefonen som lå på bordet. "Kas... hvem er det?" spurte han forsiktig, med en liten rynke mellom øyenbrynene. Kasper så forvirret på ham. "Hvem er hva?" spurte han, men innså straks at Oliver hadde sett en melding fra en klassekamerat. "Å... det er bare en venn, Oliver. Ingenting mer, jeg lover." Oliver trakk seg litt unna, skuldrene senket seg, og blikket hans ble fjernt. "Det er bare... jeg vet ikke. Jeg føler meg litt utenfor noen ganger. At kanskje... kanskje du legger mer merke til andre enn meg." Kaspers hjerte sank. Han hadde alltid visst at sjalusi kunne være en del av forholdet deres, men han hadde ikke forventet at den skulle føles så tung, så stille og sårbar på en gang. Han satte seg tett inntil Oliver, tok ansiktet hans mellom hendene og så inn i de glitrende øynene hans. "Oliver... det er ikke sant. Du er alt for meg," hvisket han. "Ingen andre kan ta plassen din. Ikke en eneste person." Oliver lente hodet mot skulderen hans, og Kasper kunne føle den første varme tåren renne ned kinnet hans. "Jeg... jeg vet, men noen ganger kan jeg ikke hjelpe for følelsen," hvisket han, og kroppen hans skalv lett. Kasper strøk forsiktig håret hans, og trakk ham nærmere. "Det er greit å føle det. Vi har begge følelser, og noen ganger betyr det at vi blir sårbare. Det er helt normalt." Små tårer trillet stille ned over kinnene deres, og snart satt de begge der, gråt stille på hverandres skuldre. Oliver hvilte hodet på Kaspers bryst, og Kasper strøk forsiktig over ryggen hans, hviskende ord av trøst og kjærlighet. "Jeg vil aldri miste deg," hvisket Oliver mellom tårene. "Og det vil du aldri gjøre," svarte Kasper, med en stemme full av trygghet. "Vi har hverandre, og det er det viktigste." Etter hvert som tårene stilnet,

begynte de å trekke på smilet igjen, små latterutbrudd brøt opp sorgen, og myke kyss på kinn og lepper gjorde det lettere å puste. Selv om sjalusien hadde laget små hull i hjertet deres, fylte forelskelsen og nærheten disse hullene igjen. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder og lukket øynene. "Jeg elsker deg," hvisket han. Kasper smilte og svarte med et mykt kyss på leppene hans. "Jeg elsker deg også. Og vi vil alltid være sammen, uansett hva som skjer." Det var stille i rommet, men en dyp varme og trygghet fylte luften. Selv i tårer og sårbarhet, hadde de funnet tilbake til hverandre, og kjærligheten deres hadde blitt enda sterkere. Kvelden var stille, men stjernene blinket svakt over byen utenfor vinduet. Kasper og Oliver lå tett inntil hverandre på Oliver's seng, hendene deres flettet, og pustene deres blandet seg i et rolig, nesten hypnotisk tempo. Den tidligere sjalusien og sorgen hadde lagt seg som små skygger bak dem, men minnet om følelsene gjorde hvert kyss og hvert blick enda mer intenst. Oliver hvilte hodet på Kaspers skulder, og Kasper strøk forsiktig hånden hans over håret, nedover ryggen, og følte varmen fra kroppen hans. "Jeg hater å føle meg sjalu," hvisket Oliver, med en stemme som var myk og skjør. Kasper trakk ham tett inn mot seg og hvisket: "Det er greit å føle det, Oliver. Vi er bare mennesker, og sterke følelser kommer med kjærlighet. Det er en del av oss, og vi har hverandre til å håndtere det." Oliver lente seg nærmere, og Kasper kunne kjenne varmen fra leppene hans mot huden sin. Et mykt, lekent kyss fulgte, og deretter et lengre, mer intenst kyss som fikk hjertet til å banke raskere. Kyssene var ikke bare flørting; de var trøst, forsikring, og en måte å gjenoppbygge trygghet på. Langsamt, mens de lå tett sammen, begynte de å dele små hemmeligheter, stille ord hvisket inn i mørket. Oliver fortalte om følelsen av sårbarhet han hadde kjent tidligere på dagen, og Kasper svarte med sin egen ærlige refleksjon om frykten for å miste. Ordene deres smeltet sammen med stillheten rundt dem, og gjorde rommet til et sted av fullstendig intimitet. Små kyss fortsatte å flyte mellom dem, myke og lekne, men fulle av intensitet. Kasper lente seg frem for å hviske i øret til Oliver: "Jeg elsker hvordan vi kan være så åpne sammen. Selv når vi er sårbare, føler jeg meg nær deg." Oliver smilte, lente seg inn for et nytt kyss og svarte: "Og jeg elsker deg for akkurat den du er. Du får meg til å føle meg trygg, selv når jeg føler meg usikker." De lå der lenge, med hendene flettet og hodene nær hverandre, mens verden utenfor rommet nesten forsvant. Små kyss på kinn, lekne dytt, og hviskende ord blandet seg med latter som kom forsiktig mellom tårene. Hver berøring, hvert blick og hvert lite kyss var en påminnelse om hvor sterkt båndet deres hadde blitt, og hvordan forelskelsen hadde vokst seg dypere etter de emosjonelle stormene. Oliver strakte seg og tok Kasper i armen, trakk ham nærmere. "Jeg vil bare være her med deg," hvisket han. "Aldri la noen ting komme mellom oss." Kasper lente hodet mot hans bryst, og pustet inn lukten av ham. "Det vil vi ikke. Vi har hverandre, og det er alt som betyr noe. Ingenting kan bryte det båndet." Langsamt ble natten dypere, og de ble liggende tett sammen, hvilende i hverandres armer. Kyssene ble mykere, men var fylt med trygghet og en stille kjærlighet som ingen ord kunne uttrykke. Selv sjalusi og tårer hadde smeltet bort under varmen fra hverandres nærhet. I stillheten som fylte rommet, kunne Kasper kjenne et øyeblikk av fullkommen lykke. Han så Oliver sove rolig, hodet hans hvilende på Kaspers skulder, og han visste at uansett hva morgendagen ville bringe, ville de alltid ha denne nærheten, denne tryggheten, og denne kjærligheten som vokste for hver dag som gikk. Da natten begynte å nærme seg sitt stille høydepunkt, lå Kasper og Oliver fortsatt tett sammen på Oliver's seng. Rommet var badet i et svakt måneskinn som

strømmet inn gjennom vinduet, og det var en ro over dem som fylte hjertene deres med varme. Den tidligere sjalusien og sorgen hadde blitt til en forståelse – en påminnelse om at kjærlighet ikke bare var glede, men også sårbarhet og nærhet når man trengte det mest. Oliver strakte seg og tok Kaspers hender i sine egne. "Jeg vil aldri la noe komme mellom oss igjen," hvisket han, med et blick som var både bestemt og mykt samtidig. "Jeg elsker deg mer enn noen gang, og jeg vil at du alltid skal vite det." Kasper smilte og lente seg inn for et mykt kyss, som sakte utviklet seg til lengre, mykere kyss. "Og jeg elsker deg," svarte han lavt. "Vi har vært gjennom små stormer i kveld, men vi finner alltid tilbake til hverandre." De lo stille mellom kyssene, og små lekne dytt og flørtende kommentarer fylte rommet. Selv etter tårer og usikkerhet, hadde deres forelskelse vokst seg dypere – en forelskelse som ikke bare var romantisk, men også trygg og sterk. Oliver lente hodet mot Kaspers bryst, og Kasper strøk ham over håret. "Hver dag med deg føles som et nytt eventyr," sa Oliver lavt, nesten hviskende, med lukket øyne. "Og jeg vil at vi skal ha mange flere... sammen." Kasper trakk ham nærmere, lente seg inn for enda et kyss, og hvisket tilbake: "Det vil vi. Hvert eneste øyeblikk, hver latter, hvert kyss... vi skaper vår egen verden." De lå der lenge, tett sammen, og delte varme blick som talte mer enn ord noen gang kunne. Små kyss på kinn, lekne berøringer og hviskende ord gjorde luften mellom dem tykk av kjærlighet og intimitet. Selv sjalusi og sorg hadde smeltet bort, og etterlatt en dypere forståelse og et sterkere bånd. Til slutt, da stjernene blinket gjennom vinduet og natten var på sitt stille høydepunkt, lente Oliver seg inn for et siste langt kyss. "Vi er alltid sammen, ikke sant?" spurte han lavt, med et lite smil som fikk hjertet til Kasper til å smelte. "Alltid," svarte Kasper, og klemte ham tett mot seg. "Fanget i hverandres blick, alltid." Og der, under månens stille lys, med hendene flettet og hjertene i takt, visste de begge at de hadde funnet en kjærlighet som kunne overleve alt – sjalusi, tårer, små utfordringer – og som ville vokse seg sterkere med hvert øyeblikk de delte. Den natten ble en ny begynnelse for deres forhold, en natt fylt med trygghet, forelskelse og løftet om uendelige små eventyr sammen. Kasper våknet til en rolig, stille morgen. Sollyset strømmet forsiktig gjennom gardinene, og rommet var fylt med en gyllen glød som fikk alt til å se varmt og mykt ut. Han så på Oliver, som sov fredelig ved siden av ham, hodet hvilende på armen hans. Et lite smil spredte seg på Kaspers ansikt; natten før hadde vært fylt med både tårer og trøst, og nå føltes kjærligheten mellom dem sterkere enn noen gang. "God morgen," mumlet Oliver lavt, og åpnet øynene, som sakte møtte Kaspers blick. Smilet som bredte seg over ansiktet hans fikk Kasper til å le stille. "God morgen," svarte han, og lente seg inn for et mykt kyss. "Er du klar for dagens lille eventyr?" Oliver satte seg opp, strakte seg og nikket. "Absolutt. Jeg har hørt om et sted i byen som er litt skjult, men fullt av små hemmeligheter. Jeg tenkte vi kunne utforske det sammen." Kasper følte spenningen stige. Selv om de hadde hatt mange små eventyr, var det alltid noe nytt og spennende med Oliver ved sin side. De kledde på seg og tok på seg jakker, og hånden hans fant Oliver sin på vei ut døren. Små kyss ble delt underveis, lekne blick og flørtende kommentarer fylte luften, og hver lille bevegelse fikk hjertet til å banke raskere. Byen var stille om morgenen, med noen få mennesker som hastet til jobb eller skole. Kasper og Oliver vandret gjennom brosteinsgater, små kaféer og bokhandlere, men målet deres var en liten, nesten glemt del av byen, som ingen av dem hadde utforsket før. Små detaljer som falmede skilt, fargerike blomster på vinduskarmene, og lyden av små fugler som kvitret mellom bygningene, gjorde turen ekstra magisk. Da de

endelig nådde målet, sto de foran en smal, overgrodd port som ledet inn til en liten hage. Oliver smilte, øynene hans glitret av forventning. "Her er det," sa han og åpnet porten. "Ingen vet egentlig at dette stedet finnes." Kasper følte hjertet banke raskere. "Det er som et hemmelig paradis," sa han lavt, og trakk Oliver nærmere seg. Små kyss ble delt, hendene deres flettet, og luften mellom dem var tykk av forelskelse. Hagen var fylt med gamle trær, blomster i alle farger, og små stier som snodde seg mellom busker og benker. Et lite vannspeil reflekterte sollyset, og fugler kvitret i trærne. Oliver tok Kaspers hånd og ledet ham til en liten, skjult benk under et stort tre. "Se her," hvisket han, og pekte på en liten bok som lå halvt skjult under noen blader. Kasper plukket den opp og så at den var fylt med små notater, tegninger og hemmelige dagbokinnføringer fra en tidligere eier. "Dette er utrolig," sa Kasper, og bladde forsiktig gjennom sidene. "Det føles som om vi har oppdaget en liten tidskapsel." Oliver lente hodet mot skulderen hans, og de delte et mykt kyss. "Det er vårt lille eventyr," hvisket han. "Bare oss, og ingen andre." De fortsatte å utforske hagen, lo og flørtet, fant små hemmelige kroker, gamle skatter og små steinfigurer som hadde ligget skjult i årevis. Hver oppdagelse ble ledsaget av små kyss, lekne dytt og hviskende kommentarer, som gjorde hvert øyeblikk både spennende og romantisk. Plutselig oppdaget Kasper et lite skjulested bak en busk – en liten portal som ledet inn i en mørk, men tørr hule. Oliver tok hånden hans og smilte lurt. "Tror du vi tør å gå inn?" Kasper kjente adrenalinets stige, men med Oliver ved sin side føltes alt trygt. "Selvfølgelig," svarte han, og de gikk inn sammen, hendene fortsatt flettet. Inne i hulen var det små skatter – gamle mynter, falmende bilder, og noen små skrin som var låst. De lo mens de prøvde å finne ut hva som kunne være inni, og flørtingen fortsatte med små, lekne kyss og blikk som sa mer enn ord. Kasper kunne kjenne hvor mye han elsket Oliver – ikke bare for de store øyeblikkene, men for hver lille detalj, hver latter og hver berøring. Da de til slutt satte seg utenfor igjen, hvilte Oliver hodet på Kaspers skulder, og Kasper strøk håret hans forsiktig. "Dette var virkelig et eventyr," sa Kasper stille. "Og vi deler det sammen," svarte Oliver, og lente seg inn for et lengre, mykt kyss. "Hver dag med deg er som dette... fullt av spenning, romantikk og små hemmeligheter." De lo stille, delte små kyss underveis tilbake til byen, og selv når solen begynte å gå ned, visste de at natten ville bringe flere små eventyr, flere kyss, og enda mer forelskelse mellom dem. Kasper og Oliver satt på kanten av elvebredden, hendene deres flettet og solen som speilet seg i vannet. Etter gårsdagens eventyr i den skjulte hagen, føltes alt lyst og spennende. Men under overflaten lå det en ny utfordring, noe uventet som kunne teste forholdet deres på en ny måte. Oliver hadde fått en melding tidligere på dagen – et anonymt hint om at noen hadde sett dem i hagen. Meldingen var vag, nesten som en lek, men nok til at Oliver følte en gnagende uro. "Kasper... jeg fikk en merkelig melding i dag," begynte han, og trakk pusten dypt. Kasper så på ham, nysgjerrig men rolig. "Hva slags melding?" Oliver nølte, men så inn i Kaspers blikk og visste at han kunne dele alt med ham. "Det stod bare at noen har lagt merke til oss... og det føles litt... skummelt." Kaspers hånd fant Oliver, og han klemte den forsiktig. "Vi har hverandre, Oliver. Uansett hva som skjer, vil vi stå sammen. Vi kan ikke la små ting skremme oss fra å ha det gøy." Oliver smilte svakt, men hjertet hans var fortsatt litt tungt. Han ville ikke bekymre Kasper unødvendig, men følelsen av å bli overvåket ga et lite drag av spenning – og litt frykt. For å lette stemningen, lente Kasper seg frem og kysset Oliver mykt på leppene. "Vi finner ut av dette sammen," hvisket han. Smilet som spredte seg over Oliver's ansikt, blandet lettelse med forelskelse,

og fikk hjertet til Kasper til å banke raskere. De bestemte seg for å utforske området rundt elven, der de kunne nyte solnedgangen og late som om verden var deres alene. Små kyss, lekne dytt og flørtende kommentarer fulgte dem mens de vandret langs stien, og for en stund føltes utfordringen som om den var langt borte. Men bak trærne og skyggen av broene lå en følelse av at noe eller noen observerte dem. Oliver var konstant oppmerksom, og Kasper kunne merke at hans spenning blandet seg med forelskelsen. Hver gang han lente seg inn for et kyss, trakk Oliver ham tett inn, som for å forsikre seg om at de var alene og trygge. Da de fant en liten, skjult benk under et tre, satte de seg ned, hodene tett inntil hverandre. "Vi må kanskje være litt mer forsiktige fremover," sa Oliver lavt, med et alvorlig glimt i øynene. Kasper nikket, men la hodet på Oliver's skulder. "Uansett utfordring, vil jeg alltid være med deg. Vi finner alltid en måte å gjøre eventyrene våre enda bedre på." Små kyss fulgte, og latter blandet seg med stillheten i naturen rundt dem. Selv med en ny utfordring hengende over dem, visste de begge at forelskelsen deres var sterkere enn frykten. Hver berøring, hvert blick og hvert kyss var en stille bekreftelse på at de kunne møte hva som helst – sammen. Sollyset hadde begynt å synke bak bygningene, og byen fikk et varmt, gyllent skjær. Kasper og Oliver satt på en liten kafé ved elvebredden, hendene deres flettet på bordet. Den skjulte meldingen fra dagen før hadde fortsatt å gnage i Oliver, og Kasper kunne merke det. Men de hadde valgt å tilbringe ettermiddagen sammen, med små kyss og flørtende smil, for å ikke la frykten overskygge øyeblikkene deres. Vet du," begynte Oliver, og rørt så ned på koppene sine, "jeg kan ikke slutte å tenke på den meldingen. Det føles... som om noen følger med på oss." Kasper trakk hånden hans til seg, og strøk den over ryggen hans. "Vi har vært gjennom mye sammen. Vi kan håndtere dette også. Vi må bare være forsiktige, men ikke la frykten ta over." Oliver nikket, men et lite drag av uro hang fortsatt over blikket hans. Kasper kunne føle sjalusien som hadde vært mellom dem i Kapittel 14, blande seg med en ny form for bekymring – en følelse av at de var sårbare i forholdet sitt. For å lette stemningen lente Kasper seg frem og kysset Oliver mykt på leppene. "Se på meg," hvisket han. Oliver hevet blikket, og for et øyeblikk var det som om ingen utfordring eksisterte. Bare de to, fanget i hverandres blick, med hjertene i perfekt takt. De bestemte seg for å gå en tur langs elven etter kaffen, hendene flettet, små kyss og flørtende kommentarer fulgte dem. Oliver hadde et lite smil, men Kasper kunne se at blikket hans stadig vandret rundt dem, som om han lette etter spor av trusselen som meldingen hadde antydnet. "Vi bør utforske litt mer," sa Kasper plutselig, med et glimt i øyet. "La oss gjøre som før, finne et lite hemmelig sted som bare vi vet om." Oliver smilte, og spenningen i kroppen hans blandet seg med forventning. "Du vil aldri slutte å overraske meg, vet du det?" De vandret ned smale gater og fant en liten bakgate de ikke hadde lagt merke til før. Murveggene var dekket av eføy, og små lys blinket fra vinduer i bygningene rundt. De snodde seg inn i en liten port som ledet til en nesten skjult gårdsplass, med gamle fontener og små, overgrodde benker. "Dette er perfekt," hvisket Oliver, og lente hodet mot Kasper. "Vi kan late som om vi har vår egen lille verden her." Kasper trakk ham nærmere, og de delte et langt kyss midt i gårdsplassen, hvor lyset fra solnedgangen kastet myke skygger rundt dem. Hvert kyss var fylt med forelskelse, trygghet, og en liten flørt som fikk hjertet til å banke raskere. Men under den romantiske fasaden kunne Kasper føle Oliver's spenning. Oliver hadde alltid vært følsom, og nå med trusselen som lurte i bakgrunnen, var hjertet hans litt mer på vakt. "Vi må være forsiktige," sa Oliver lavt, og strøk en hånd over Kasper sin arm. "Men det betyr

ikke at vi ikke kan nyte øyeblikket." Kasper nikket, og trakk ham inn i et nytt kyss, som ble lengre og mykere, nesten som en forsikring. "Vi har alltid hverandre," hvisket han. "Ingen kan ta det fra oss." De fortsatte å utforske gårdsplassen, fant små kriker og kroker, gamle dører og hemmelige skrin. Hver ny oppdagelse ble ledsaget av små kyss, lekne dytt, og stille hviskende ord som gjorde hvert øyeblikk både romantisk og spennende. Plutselig hørte de en lyd bak et gammelt skur. De stoppet opp, adrenalinet steg, men instinktet for å beskytte hverandre tok over. Oliver la en arm rundt Kasper, og de nærmet seg forsiktig lyden. Det viste seg å være en katt som hadde gjemt seg der – men spenningen hadde fått hjertet deres til å slå raskere, og de lo stille sammen, lettet over at det ikke var noe farlig. Kvelden fortsatte med at de vandret hånd i hånd gjennom de stille gatene, delte myke kyss og små flørtende kommentarer. Selv med skyggen av trusselen hengende over dem, hadde de lært å stole på hverandre og styrke båndet sitt. Til slutt satte de seg på en liten bro over elven, hodene tett sammen, og så solen synke bak horisonten. "Uansett hva som skjer," sa Oliver, og så dypt inn i Kaspers øyne, "vil vi alltid finne tilbake til hverandre." Kasper smilte, lente hodet mot hans skulder og hvisket: "Alltid. Vi er fanget i hverandres blikk, og det vil vi alltid være." Og der, under solnedgangen, med stille latter, myke kyss og hjertene tett sammen, visste de at selv om utfordringer ville komme, ville kjærligheten deres alltid vinne. Kasper og Oliver sto ved elvebredden, der solen hadde senket seg helt og kastet et gyllent skjær over vannet. Den lille meldingen fra noen dager tidligere hadde blitt til en stille uro som fulgte dem som en skygge. Det var ingen direkte trussel, men følelsen av å bli observert hadde satt dem begge på vakt. "Vi må finne ut av dette," sa Kasper bestemt, mens han strøk hånden over Oliver. "Vi kan ikke la noe eller noen skape frykt mellom oss." Oliver nikket, øynene hans glitret i solnedgangen, men et lite drag av bekymring lå i blikket. "Jeg vet... men hva om det er noen som virkelig følger med? Vi må være forsiktige." Kasper smilte og trakk ham nærmere, delte et lite, mykt kyss på leppene hans. "Så lenge vi er sammen, kan ingenting skremme oss. Vi klarer dette." De bestemte seg for å følge elven videre, langs en sti de sjelden hadde gått. Små lys fra lykter speilet seg i vannet, og luften var fylt med en svak duft av blomster og fuktig jord. Stien var smal, nesten gjemt, og hver sving avslørte nye hemmeligheter: gamle steiner dekket av mose, små kroker med ville blomster, og små stier som ledet til skjulte benker. Mens de gikk, lo og flørtet de som vanlig, delte små kyss og hviskende ord. Men under overflaten var begge våkne. Hvert lite raslende blad eller svak lyd fikk hjertet til å hoppe litt, og de holdt hverandre tett, som om det å være fysisk nær kunne beskytte dem mot hva som helst. Plutselig kom de til en liten kai, halvt skjult bak et par store trær. Der lå en gammel båt, dekket av støv og med flekkete maling. Kasper lente seg mot Oliver og smilte: "Ser ut som om eventyret vårt fortsetter. Skal vi se nærmere på båten?" Oliver nølte et øyeblikk, men et glimt av spenning lyste i øynene hans. "Ja... sammen." De klatret forsiktig inn i båten, og hjertet deres slo raskt av både spenning og forelskelse. Båten gynet svakt på vannet, og små bølger slo mot sidene. Kasper tok Oliver i hånden, og de delte et lengre kyss mens de lo stille. "Vi finner alltid en måte å gjøre alt til et eventyr på," hvisket Kasper. Oliver lente hodet mot hans skulder og nikket. "Ja... og med deg ved min side føler jeg meg uovervinnelig." Men plutselig hørte de et svakt raslende lyd fra trærne bak dem. De stoppet opp, hjertet slo raskere, og adrenalinet steg. "Kanskje vi bør sjekke det," sa Oliver lavt, med et drag av nervøsitet i stemmen. Kasper nikket, men la armen rundt ham. "Sammen," sa han, og de gikk forsiktig mot lyden. Bak

buskene oppdaget de en liten lommebok, delvis skjult under blader. Kasper plukket den opp og åpnet den forsiktig. Det var gamle notater, kart over elven, og små mystiske koder som tydet på at noen hadde fulgt området lenge. "Se på dette," sa Kasper, og viste Oliver kartet. "Det ser ut som om vi har blitt ledet hit av noen som har planlagt dette i lang tid." Oliver svelget og tok hånden hans. "Vi må finne ut hvem det er, men... jeg vil ikke at dette skal ødelegge kvelden vår. Kan vi... kan vi gjøre det sammen, men fortsatt nyte øyeblikket?" Kasper smilte, lente seg inn og kysset ham mykt. "Selvfølgelig. Vi kan gjøre begge deler. Oppdage mysteriet, men ikke miste oss selv i det." De tilbrakte resten av kvelden med å undersøke området, følge ledetråder og små hemmelige stier, samtidig som de fortsatte å flørte og dele små kyss. Oliver lente hodet mot Kasper, små latterutbrudd brøt opp spenningen, og hver gang de fant en ny ledetråd, jublet de stille sammen. Før natten ble helt mørk, satte de seg på en benk ved elven, hodene tett inntil hverandre. "Vi har funnet mye i dag," sa Kasper, og strøk hånden over Oliver's hår. "Men det viktigste er at vi har funnet hverandre igjen, midt i mysteriet." Oliver smilte, lente seg inn for et langt, mykt kyss, og hvisket: "Og jeg ville ikke gjort det med noen andre enn deg. Hver utfordring, hvert mysterium... det er bedre med deg." De ble sittende lenge, fanget i hverandres blikk, med hjertene tett sammen og vissheten om at uansett hva mysteriet ved elven førte til, ville de møte det sammen. Små kyss, flørtende smil og stille hviskende ord fylte luften, og kjærligheten deres føltes sterkere enn noen gang – en perfekt balanse mellom spenning og forelskelse. Kvelden hadde senket seg over byen, og elven glitret i det svake lyset fra måneskinnet. Kasper og Oliver gikk stille langs bredden, hendene deres tett flettet. Den mystiske lommeboken og kartet fra dagen før hadde fortsatt å gi dem små gåter å løse, og spenningen lå som en elektrisk strøm gjennom luften. "Tror du vi kommer til å finne ut hvem som har lagt ledetrådene?" spurte Oliver lavt, mens han lente hodet mot skulderen til Kasper. "Jeg vet ikke," svarte Kasper, og strøk hånden over ryggen hans. "Men uansett hva vi finner, er vi sammen. Og det er viktigst." Oliver smilte, men et lite drag av uro var fortsatt synlig i blikket hans. Kasper kunne føle det – et snev av sjalusi blandet med nysgjerrighet og spenning. Han strakte seg frem og kysset ham mykt på leppene, et kyss som var både trøst og flørt, og som fikk Oliver's hjerte til å banke raskere. De fulgte kartet langs elvebredden, som førte dem til en liten, nesten skjult hage ved siden av elven. Trærne sto tett, og små lykter hang fra greinene, som om noen hadde planlagt et hemmelig sted for dem å oppdage. Oliver tok Kaspers hånd og ledet ham inn mellom trærne. "Dette er... vakkert," hvisket Kasper, og følte en bølge av forelskelse. "Det er som om vi har vår egen lille verden her." Oliver lente seg inn og kysset ham lenge, et kyss som fikk hjertet deres til å slå i takt. Små kyss på kinn og panne fulgte, og luften mellom dem var fylt med en blanding av romantikk, flørt og spenning. Plutselig hørte de et svakt raslende lyd bak en busk. De stivnet begge, hjertet slo raskere, men instinktet for å beskytte hverandre tok over. Oliver la en arm rundt Kasper, og de nærmet seg lyden forsiktig. Bak busken lå et lite skrin, merket med gamle symboler. "Se på dette," hvisket Oliver, og strakte seg etter skrinet. Kasper hjalp ham, og de åpnet det forsiktig. Inne i skrinet lå gamle notater og fotografier, som antydte at noen hadde fulgt området i flere år. "Det er som et mysterium," sa Kasper, med et glimt av spenning i øynene. "Og vi er midt i det." Oliver lente seg inn for et lekent kyss, og hvisket: "Med deg føles alt som et eventyr, uansett hvor skummelt det blir." De brukte resten av kvelden på å utforske området, finne flere ledetråder og små hemmelige kroker, mens de holdt hverandre tett. Små kyss, flørtende

kommentarer og stille latter fylte luften, og hver oppdagelse ble en anledning til å dele intimitet og forelskelse. Etter hvert som natten ble dypere, satte de seg på en liten benk under et gammelt tre, hodene tett inntil hverandre. "Selv med alt mysteriet, føler jeg meg trygg med deg," sa Oliver lavt. "Ingen kan skremme meg når du er her." Kasper strøk hånden hans over håret og lente seg inn for et lengre kyss. "Og jeg føler det samme. Vi er uovervinnelige sammen." De ble sittende lenge, fanget i hverandres blikk, med hjertene tett sammen. Små kyss på kinn og panne, lekne dytt og stille hviskende ord gjorde natten uforglemmelig. Selv med spenning, mystikk og en ny utfordring, hadde forelskelsen og romantikken deres vokst sterkere enn noen gang. Til slutt, da stjernene blinket klart over dem, lente Oliver seg inn og hvisket: "Jeg elsker deg, Kasper. Hver dag, hver natt, uansett hva som skjer." Kasper smilte og trakk ham nærmere. "Og jeg elsker deg, Oliver. Vi har alltid hverandre, og vi finner alltid veien sammen." Og der, under nattens stille lys, med mystiske ledetråder rundt dem og hjertene tett sammen, visste de at kjærligheten deres var sterk nok til å møte alle hemmeligheter og utfordringer som kom deres vei. Små kyss, flørtende blikk og intime øyeblikk hadde gjort dem uovervinnelige – fanget i hverandres blikk, som alltid. Kasper og Oliver stod stille på elvebredden, hvor måneskinnet glitret på vannet som et speil. Hele dagen hadde vært fylt med små mysterier og hemmelige oppdagelser, og nå sto de foran det som kunne være hjertet av alt – et gammelt, forfallent hus ved vannkanten, delvis skjult av trær og skygger. "Tror du vi tør å gå inn?" spurte Oliver lavt, hånden hans funnet Kaspers. Hjertet hans slo raskt, ikke bare av spenning, men også av nærheten til Kasper. Kasper smilte og strøk hånden over hans rygg. "Med deg? Alltid." Han lente seg inn og kysset ham mykt på leppene, et kyss fylt med både trygghet og forelskelse. De gikk sammen mot huset, følte adrenalinet stige for hver steg. Luften var kjølig, fylt med lukt av fuktig jord og gamle treplanker, og små lyder fra huset gjorde alt mer spennende. Hver gang Oliver lente seg nær Kasper, delte de små kyss, hviskende ord og lekne dytt som balanserte spenningen med romantikk. Inne i huset var luften tung av tid og hemmeligheter. Små rom lå tett på hverandre, og gamle møbler sto igjen som minner fra en svunnen tid. Kasper og Oliver utforsket hvert hjørne, fant gamle bøker, falmende fotografier og små skatter som hadde blitt glemt. "Se på dette," hvisket Kasper, og plukket opp et lite skrin på et bord. Inne i skrinet lå en nøkkel og et lite notat: "Den som finner nøkkelen, finner hjertet av hemmeligheten." Oliver lente seg mot ham og hvisket: "Kanskje vi skal følge ledetråden sammen?" Kasper nikket, og de begynte å lete etter et sted hvor nøkkelen kunne passe. Små kyss og lekne dytt fulgte dem mens de krøp inn i gamle korridorer og åpnet dører som knirket i mørket. Hver oppdagelse var en blanding av spenning og romantikk, og forelskelsen mellom dem vokste med hver ny ledetråd. Plutselig åpnet de en liten dør bak et gardin, og inne lå et rom fylt med gamle kart, notater og små minner som fortalte historien om huset og de som hadde bodd der. Hjertet deres slo raskt, både av spenning og nærheten til hverandre. "Dette er det," sa Kasper, og så inn i Oliver's øyne. "Vi har funnet hjertet av mysteriet." Oliver smilte, lente seg inn og delte et mykt kyss, som sakte ble lengre og mer intenst. "Og vi fant det sammen," hvisket han, hendene deres flettet. De satte seg på gulvet, hodene tett sammen, og utforsket notatene og kartene side om side. Små latterutbrudd brøt opp spenningen, og små kyss ble delt mens de pekte på interessante ting. Hver gang deres blikk møttes, var det som om verden utenfor huset forsvant, og det eneste som betydde noe var dem. Etter en stund trakk Kasper Oliver tett inntil seg, lente hodet hans mot skulderen og hvisket:

“Uansett hva dette mysteriet betyr, er jeg glad vi deler det. Med deg føles alt så mye mer spesielt.” Oliver smilte, lente hodet mot hans bryst, og svarte med et mykt kyss: “Jeg føler det samme. Hver oppdagelse, hver hemmelighet... det blir magisk med deg.” De tilbrakte natten i huset, fant små hemmelige rom, små skatter og gamle minner, men mest av alt fant de hverandre på nytt. Små kyss, stille latter og hviskende ord gjorde rommet fylt med varme og forelskelse. Mot slutten av natten satte de seg ved vinduet som vendte mot elven, hodene tett sammen, og så måneskinnet speile seg på vannet. “Vi har alltid hverandre,” sa Kasper lavt, med hånden flettet i Olivers. “Alltid,” svarte Oliver, lente seg inn for et siste, langt kyss. “Fanget i hverandres blikk, for alltid.” Og der, med mysterie, spenning og uendelig forelskelse rundt dem, visste de at de kunne møte hva som helst – sammen. Hjertene deres var uatskillelige, og kjærligheten deres hadde blitt sterkere gjennom både utfordringer og små eventyr. Små kyss, flørtning og nærhet hadde gjort dem uovervinnelige, og natten endte med en perfekt balanse mellom romantikk og spenning – fanget i hverandres blikk, alltid. Kasper våknet til et mykt lys som strømmet gjennom gardinene. Rommet luktet svakt av nattens eventyr – fuktig tre, gamle papirer og lukten av Olivers hår som hadde lagt seg mot skulderen hans gjennom natten. Han lente seg stille mot Oliver, som fortsatt sov fredelig, og et smil bredte seg over ansiktet hans. Hjertet hans banket sakte, fylt med varme og forelskelse. Et lite kyss på pannen vekket Oliver forsiktig. “God morgen,” mumlet han med en stemme som fortsatt bar preg av nattens søvn. “God morgen,” svarte Kasper, og lente seg inn for et mykt kyss på leppene hans. “Sovet godt?” Oliver nikket, strakte seg og trakk Kasper nærmere. “Aldri bedre. Det føles som vi har opplevd så mye på en natt... og likevel er alt perfekt fordi vi har hverandre.” Kasper smilte, lente hodet mot hans, og de delte noen stille kyss mens de lå tett sammen. Selv med nattens mysterium og spenning hadde de funnet roen i hverandres armer, og forelskelsen deres hadde vokst dypere. Etter en stille frokost bestemte de seg for å gå en tur langs elven igjen, denne gangen med et roligere tempo. Luften var frisk, og sollyset glitret på vannet, som om elven selv reflekterte alle de små eventyrene de hadde hatt. Hendene deres var tett flettet, og små kyss ble delt med korte mellomrom, lekne smil og hviskende ord fylte hvert øyeblikk. “Vi har funnet så mye,” sa Kasper, mens han lente hodet mot Olivers skulder. “Men det viktigste er ikke hva vi fant i mysteriet... det er at vi gjorde det sammen.” Oliver smilte og strøk hånden hans over ryggen. “Hver ledetråd, hvert rom, hvert skjult hjørne... det føles som vi har skapt våre egne minner som ingen andre kan ta fra oss.” De satte seg på en liten benk ved elven, hodene tett sammen. Oliver lente seg inn for et langt, mykt kyss, og Kasper svarte med en liten latter mellom kyssene. “Vi burde gjøre dette til en vane,” sa Kasper lekent. “Oppdage hemmeligheter, utforske, og samtidig kysse hele tiden.” Oliver lo stille og lente hodet tilbake mot hans. “Jeg kunne aldri protestert mot det. Med deg blir hvert øyeblikk et eventyr.” De tilbrakte dagen med å gå gjennom små gater og hemmelige stier langs elven. Små butikker, gamle bokhandlere og skjulte kaféer ble deres lekeplass. Små kyss og lekne dytt fortsatte å fylle luften, og hvert blikk mellom dem var fylt med forelskelse. På et tidspunkt fant de en liten bro som krysset en stille del av elven. De stoppet midt på broen, hendene fortsatt tett flettet. Sollyset fra ettermiddagen speilet seg i vannet under dem, og for et øyeblikk var det bare de to. “Vet du,” begynte Kasper, med et mykt smil, “jeg føler meg så trygg med deg. Selv når ting er skumle eller uventede, vet jeg at vi klarer det sammen.” Oliver lente seg inn for et mykt kyss, og svarte: “Og jeg føler det samme. Vi er ikke bare

forelsket... vi er hverandres trygghet, hverandres eventyr, og hverandres hemmelighet." De ble stående lenge på broen, hodene tett sammen, fanget i hverandres blikk. Små kyss på kinn og panne, stille latter og lekne kommentarer fylte øyeblikket. Den intense forelskelsen som hadde vokst gjennom mysteriet, eventyrene og små utfordringer, var nå rolig, men dypere og mer meningsfull enn noen gang. Kvelden kom, og de satte seg på en liten kafé med utsikt over elven, delte en kopp kakao, og lo over dagens små oppdagelser. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder, og Kasper strøk hånden hans over armen. "Jeg liker hvordan vi kan gjøre selv de roligste øyeblikkene til noe spesielt," sa Oliver. Kasper smilte og lente seg inn for et mykt kyss. "Alt blir magisk med deg. Vi skaper små eventyr hver dag, og jeg vil aldri at det skal stoppe." Da de gikk hjem den kvelden, skulder ved skulder, føltes alt perfekt. Små kyss underveis, flørtende kommentarer og stille latter gjorde kvelden uforglemmelig. Kasper kunne ikke slutte å tenke på Oliver, på hvordan hver dag med ham føltes som et nytt eventyr, full av forelskelse og nærhet. Mens stjernene blinket over dem, visste Kasper at de hadde funnet noe som var mye mer verdifullt enn mysterier og skatter: de hadde funnet hverandre. Hver utfordring, hvert hemmelige sted og hvert kyss hadde bare gjort båndet deres sterkere. De stod utenfor Oliver's dør, hendene tett flettet, og delte et langt kyss under nattens stille lys. "Vi finner alltid veien tilbake til hverandre," hvisket Kasper. Oliver smilte, lente hodet mot hans skulder og svarte: "Alltid. Fanget i hverandres blikk, for alltid." Og der, med hjertene tett sammen og kjærligheten deres dypere enn noen gang, visste de at de var klare for alle eventyr som måtte komme – små, store, eller hemmelige – så lenge de hadde hverandre. Kvelden senket seg over byen, og himmelen var fylt med stjerner som glitret svakt over elven. Kasper og Oliver gikk hånd i hånd langs bredden, begge stille, men med hjertene fulle av følelser. Dagen hadde vært fylt med små eventyr, latter, og sporene etter mysteriet som hadde fulgt dem i flere dager. Likevel føltes det som om verden var stille rundt dem, som om alt annet hadde trukket seg tilbake for å gi plass til dem. "Det føles alltid så fredelig her," sa Kasper lavt, mens han lente hodet mot Oliver's skulder. "Men jeg kan fortsatt kjenne spenningen fra mysteriet... det er nesten som vi har to verdener samtidig – en trygg og en farlig." Oliver smilte og strøk hånden hans over ryggen. "Men vi møter det sammen, ikke sant?" "Alltid," svarte Kasper, og lente seg inn for et mykt kyss på leppene hans. Kyssene deres var små, men fulle av forelskelse, som om de delte hele universet i hver eneste berøring. De kom til en liten benk ved elven, hvor lysene fra byen speilet seg på vannet. Oliver satte seg, og Kasper satte seg tett inntil ham, hodene deres nesten sammen. "Vet du," begynte Oliver, "jeg har tenkt på alt vi har opplevd de siste dagene... alle små mysterier, skygger som fulgte oss, og likevel... jeg føler meg mer trygg med deg enn noen gang." Kasper smilte og strøk hånden hans over håret. "Det er det som gjør oss sterke. Vi kan ha spenning, vi kan møte frykt, men vi har alltid hverandre. Hver dag blir et lite eventyr med deg." Oliver lente seg inn, og de delte et lengre kyss, et kyss fylt med nærhet, forelskelse og lek. De lo stille etterpå, og Kasper strøk hånden over Oliver's kinn. "Vi burde virkelig gjøre dette til en vane," sa han lekent. "Eventyr, mysterier... og kyss." Oliver lo, lente hodet mot hans skulder og svarte: "Jeg kunne aldri protestere mot det. Hvert øyeblikk med deg blir magisk." Plutselig hørte de en svak lyd bak noen busker. Hjertet slo raskere, men denne gangen var det ikke bare spenning som fylte luften – det var også en lekfull følelse av å være i et lite mysterium sammen. "Tror du det er noen som følger oss?" spurte Kasper med et glimt i øyet. Oliver nikket, men et lite smil lekte på leppene hans. "Kanskje..."

men vi lar det ikke ødelegge øyeblikket. La oss sjekke det sammen." De gikk forsiktig mot lyden, hendene tett flettet. Bak buskene oppdaget de et lite, gammelt skrin, delvis skjult under blader. Kasper plukket det opp og åpnet det forsiktig. Inne i skrinet lå gamle fotografier og små notater – en ledetråd til en tidligere eier av huset de hadde besøkt, og antydning om flere hemmeligheter langs elven. "Se på dette," hvisket Kasper, og viste Oliver innholdet. "Det er som om vi følger sporene til et gammelt eventyr." Oliver lente seg inn og kysset ham mykt. "Med deg føles selv mysterier romantiske." De tilbrakte resten av kvelden med å følge små ledetråder langs elven, finne skjulte kroker og hemmelige stier. Små kyss, lekne dytt og hviskende ord gjorde hvert øyeblikk både spennende og intimt. Forelskelsen deres vokste med hvert steg, og selv spenningen fra mysteriet ble en del av deres romantikk. Etter hvert fant de en liten hule ved elven, hvor lysene fra byen ikke nådde inn. De satte seg tett sammen, hodene nesten sammen, og delte lange kyss. "Det er som om vi har vår egen verden her," sa Kasper lavt, mens han strøk hånden over Oliver's rygg. Oliver lente seg nærmere, og et lekent smil bredte seg over ansiktet hans. "Vi finner alltid veien tilbake til hverandre," hvisket han, og de lo stille sammen, fanget i både mysteriet og forelskelsen. Da natten ble dypere, satte de seg på kanten av elven, hodene tett sammen. Små kyss på kinn, panne og leppene, stille hvisking av kjærlige ord og lekne berøringer gjorde luften tykk av intimitet. Hver ledetråd, hvert mysterium og hvert øyeblikk hadde brakt dem nærmere hverandre, og forelskelsen deres hadde nådd et nytt nivå – dypere, tryggere og mer lidenskapelig enn noen gang. Kvelden endte med at de stod på broen over elven, hånd i hånd, og så stjernene reflekteres i vannet. "Uansett hvilke mysterier vi møter," sa Kasper lavt, "vil vi alltid ha hverandre. Og det er det viktigste." Oliver lente seg inn for et siste langt, mykt kyss under stjernene. "Alltid. Fanget i hverandres blikk, for alltid." Og der, med hjertene tett sammen, små kyss, flørtende blikk og intime øyeblikk, visste de at kjærligheten deres var sterk nok til å møte alt – små mysterier, spenning, og alle fremtidige eventyr som ventet på dem. Kasper og Oliver gikk gjennom en liten park like ved elven. Trærne sto tett, og de små lysene fra lykter hang lavt mellom grenene, som om noen hadde pyntet parken bare for dem. Luften var kjølig, men fylt med lukten av jord, blomster og vann fra den nærliggende elven. "Det er så stille her," sa Kasper lavt, og så seg rundt. "Som om verden holder pusten for oss." Oliver smilte, tok Kaspers hånd og flettet fingrene deres sammen. "Perfekt sted for et lite eventyr," hvisket han, og lente seg nærmere for et mykt kyss. Kyssene deres var korte, men fylt med forelskelse og varme, små gnister som fikk hjertene deres til å banke i takt. De satte seg på en liten benk under et tre, hodene tett sammen. Kasper kunne ikke slutte å beundre Oliver. Måten lyset fra lyktene glitret i håret hans, måten øynene hans glitret når han smilte, hvordan hver liten bevegelse var perfekt tilpasset hans egen rytme. Hjertet hans føltes varmt, fylt med kjærlighet, flørt og en spenning han ikke helt kunne beskrive. "Jeg liker dette stedet," sa Oliver, mens han lente hodet mot Kaspers skulder. "Det føles... magisk." Kasper lente seg inn og kysset ham på pannen. "Det er magisk, fordi du er her." Smilet som bredte seg over Oliver's ansikt, var verdt alle mysteriene og utfordringene de hadde møtt de siste ukene. De fortsatte å utforske parken, fant små stier som var dekket av mose, gamle fontener med tørket vann og små hjørner hvor de kunne være helt alene. Små flørtende dytt, latter og korte kyss fylte luften, og hver oppdagelse føltes som et nytt eventyr. Et sted kom de til en liten kafé som de ikke hadde lagt merke til før, med store vinduer som slapp inn lys fra små stearinlys. "Vil du ha en kopp kakao?" spurte Oliver,

med et lekent glimt i øyet. "Selvfølgelig," svarte Kasper og tok hånden hans igjen. De gikk inn, og den varme lukten av kakao og nystekte småkaker omfavnet dem. De fant et hjørnebord, satt tett sammen, og delte en kopp kakao mens de snakket stille om dagen. "Jeg elsker disse små eventyrene," sa Kasper, mens han lente hodet mot Oliver's skulder. "Selv om vi vet at mysteriet venter på oss, klarer vi alltid å finne rom for forelskelse og små øyeblikk." Oliver lente seg inn for et mykt kyss. "Jeg føler det samme. Hvert øyeblikk med deg gjør at jeg glemmer alt annet." De lo stille, delte små biter av kake og fortsatte å flørte på små måter – korte blikk, lekne dytt, og fingrene som flettet seg tett sammen. Kasper kunne ikke la være å tenke på hvor heldig han var. Oliver fikk hver dag til å føles som et lite eventyr, selv i de roligste øyeblikkene. Etter kafébesøket bestemte de seg for å gå tilbake gjennom parken, hvor mørket hadde senket seg mer fullstendig. Lysene fra lyktene speilet seg i små dammer, og trærne kastet lange skygger. Kasper kunne kjenne varmen fra Oliver ved siden av seg, og små kyss ble delt ved hvert hjørne eller benk de passerte. "Hver gang jeg ser deg," sa Kasper lavt, mens han holdt ham tett, "føles det som om tiden stopper. Og jeg vil bare være her med deg, akkurat nå." Oliver lente seg inn og kysset ham mykt på leppene, lenge og intenst. "Det føles likt for meg. Jeg vil aldri at disse øyeblikkene skal ta slutt." De satte seg på en benk ved elven, hodene tett sammen, og så på refleksjonen av lysene i vannet. Kasper kunne høre sine egne tanker, små refleksjoner om hvor dypt han var forelsket, hvor trygg han følte seg, og hvordan hver liten berøring fra Oliver fikk hjertet til å hoppe. "Vet du," begynte han, med et smil, "jeg tror jeg kunne tilbrakt hele livet med å gå på små eventyr med deg. Hver dag, nye steder, nye hemmeligheter..." Oliver lente hodet mot hans, og deres lepper møttes i et langt, mykt kyss. "Jeg føler det samme. Hvert øyeblikk med deg gjør at verden blir mer levende, mer spennende... og mer magisk." De ble sittende lenge under stjernene, hånd i hånd, med små kyss og hviskende ord som fylte stillheten. Parken, kaféen og elven ble en perfekt ramme for deres forelskelse – et sted hvor mysterier kunne sameksistere med romantikk, og hvor hver berøring og hvert blikk hadde en betydning. Da de til slutt forlot parken, skulder ved skulder, visste Kasper at de hadde skapt et nytt minne sammen. Små eventyr, forelskelse, flørting og kyss hadde gjort kvelden uforglemmelig. Mens stjernene blinket over dem, kunne Kasper ikke slutte å smile. Han visste at dette bare var begynnelsen på enda flere øyeblikk fylt med kjærlighet, spenning og nærhet – fanget i hverandres blikk, som alltid. Kasper og Oliver hadde akkurat lagt fra seg skolebøkene hjemme, og solen kastet lange skygger over rommet. Kasper hadde merket det allerede på vei hjem: Oliver hadde snakket med den nye eleven, en kjekk gutt fra parallellklassen, og selv om samtalen hadde vært helt uskyldig, hadde det plantet små, brennende gnister av sjalusi i Kasper. Han prøvde å ignorere det, lente seg tilbake på sofaen og så ut av vinduet, men tankene hans vandret uvilkarlig mot Oliver. Hvordan smilte han til den andre? Hvordan lo han? Hjertet hans slo litt raskere, og en urolig følelse spredte seg gjennom kroppen. Han visste at det var irrasjonelt – han stolte på Oliver, de var sammen, og Oliver hadde vist ham kjærlighet hver dag. Likevel kunne han ikke riste av seg følelsen. Oliver merket det også. Han satte seg ned ved siden av Kasper og la en arm rundt ham. "Kasper... du virker litt fjern. Er alt i orden?" Kasper nikket raskt, men ordene kom ut med et lite drag av usikkerhet. "Ja... alt er bra," sa han, men hjertet hans banket fortsatt raskt, og han kunne kjenne hvordan sjalusien gnagde som små flammer i magen. Oliver strøk hånden hans over armen og smilte, et smil som fikk Kasper til å slappe litt av.

“Hvis det er noe du tenker på... du kan alltid snakke med meg,” sa Oliver stille. “Jeg vil ikke at du skal føle deg utrygg.” Kasper så ned, følte at han måtte være ærlig, men samtidig ikke ville ødelegge stemningen. “Jeg... jeg vet ikke helt... det er bare... jeg blir litt rar når du snakker med andre,” innrømmet han, med et lite sukk. “Jeg vet at det ikke gir mening, men...” Oliver lente seg nærmere, tok ansiktet hans i hendene, og så ham dypt i øynene. “Det gir mening, Kasper. Følelser er aldri helt logiske. Men her – du betyr alt for meg, og ingen kan endre det. Ingen.” Kaspers hjerte myknet, og han lente hodet mot Olivers skulder. Små kyss fulgte, myke og varme, som om de kunne brenne bort usikkerheten. “Jeg vil bare... ikke miste deg,” hvisket Kasper. Oliver strøk hånden hans over ryggen, holdt ham tett og svarte med et smil: “Du mister meg aldri. Ikke nå, ikke noen gang. Vi har hverandre, uansett hva som skjer.” Selv om gnistene av sjalusi fortsatt ulmet litt, føltes de lettere nå. Kasper kunne kjenne tryggheten vokse igjen, og forelskelsen mellom dem, de små kyssene, flørtingen som fortsatt lå i luften, fikk hjertet hans til å slå roligere. Små gnister av sjalusi hadde vist seg å bli et øyeblikk for å styrke båndet deres, heller enn å svekke det. Etter noen timer med stillhet og små kyss, begynte Kasper å føle en tyngre sorg. Selv om Oliver hadde beroliget ham, var gnistene av sjalusi blitt til en dypere usikkerhet – en stille frykt for å miste ham. Han så ned på hendene sine, følte hvordan hjertet hans hamret, og tårene presset på bak øyelokkene. “Oliver...” begynte han lavt, men stemmen brast, og han kunne ikke holde tårene tilbake lenger. “Jeg... jeg vet ikke hvordan jeg skal håndtere det. Jeg vil bare ikke miste deg... noen gang.” Oliver trakk ham inn i en myk omfavnelse, holdt ham tett og strøk hånden hans over ryggen. “Shh... Kasper, jeg er her,” hvisket han, med en rolig stemme som fikk hjertet til Kasper til å slå roligere. “Jeg vil aldri gå noe sted. Det er bare oss, og det vil alltid være oss.” Kasper lente hodet mot Olivers bryst, og tårene strømmet stille nedover kinnene hans. Oliver kysset forsiktig pannen hans, hvisket stille ord om kjærlighet og trygghet, og Kasper kunne kjenne hvordan sorgen hans ble myket opp av den trygge nærheten. “Jeg føler meg... sårbar,” hvisket Kasper, med hodet tett inntil Olivers. “Som om alt kan endre seg på et øyeblikk, og jeg har ingen kontroll.” Oliver strøk hånden gjennom håret hans og holdt blikket hans fast. “Det er naturlig å føle det slik. Følelser er sterke, og noen ganger kan de overvelde oss. Men vi kan møte dem sammen. Du og jeg, alltid sammen.” Kasper tok et dypt pust, lukket øynene og lot seg synke inn i Olivers armer. Forelskelsen, kyssene, flørtingen og de små intime øyeblikkene var fortsatt der, men nå hadde de fått en dypere betydning – de var et anker som holdt dem begge oppe midt i sorgens storm. De satt slik lenge, i stillhet, med hjertene tett sammen, og små kyss på kinn og panne brøt opp tyngden. Det var ingen hast, ingen press – bare to personer som delte sårbarheten sin, og som samtidig fant styrke i kjærligheten mellom seg. “Jeg tror...” begynte Kasper stille, “at selv når jeg føler meg trist eller sjalu, lærer jeg noe om oss. Jeg lærer at vi kan tåle alt, så lenge vi har hverandre.” Oliver smilte, lente seg inn for et langt, mykt kyss, og hvisket: “Vi vokser sammen, gjennom alt. Sorgen, usikkerheten, alt – det styrker kjærligheten vår.” Tårene stilnet, og sorgen ble omdannet til ro. Forelskelsen var fortsatt der, sterkere enn noen gang. Kasper kunne føle det – at selv når følelsene ble kompliserte, var Oliver alltid hans trygge havn, hans sted å vende tilbake til. Kvelden hadde senket seg, og rommet var badet i et varmt, svakt lys fra nattlampen. Kasper og Oliver satt tett sammen på sengen, begge stille, men med følelsene som ikke lenger kunne holdes tilbake. Kasper lente hodet mot Olivers skulder, og små tårer trillet nedover kinnene hans. “Det er bare...

så vanskelig noen ganger," hvisket Kasper, stemmen brutt av stille gråt. "Jeg føler meg redd for å miste deg, selv om jeg vet at du elsker meg." Oliver trakk ham inn nærmere, strøk hånden hans over ryggen og la hodet mot hans. "Shh... du mister meg aldri, Kasper. Aldri. Vi har hverandre, og det vil vi alltid ha. Jeg vil aldri la noe skille oss." Kasper hulket stille, og Oliver lente seg ned for å kysse pannen hans. Kyssene var myke og rolige, men fulle av styrke – som et løfte om at alt ville bli bra. Kasper kunne føle varmen fra Oliver gjennom hele kroppen, og tårer som hadde vært tunge, ble til en følelse av lettelse. "Jeg vil bare at vi skal være... trygge," mumlet Kasper, og strøk hånden over Olivers bryst mens han trakk pusten dypt. "At ingenting kan skade oss." Oliver smilte mildt og kysset hans kinn, deretter hans leppe i et kort, men intenst kyss. "Vi er allerede trygge. Jeg er her. Du og jeg, sammen. Alltid." De satt slik lenge, hodene tett sammen, tårer som blandet seg med stille latter og små kyss. Hvert kyss, hvert blick og hver berøring ble et stille løfte om kjærlighet og nærhet. Forelskelsen deres var fortsatt intens, men nå var den også myk og trygg – som om sorgens og sjalusienes mørke hadde åpnet rom for en dypere forbindelse. Kasper lente hodet mot Olivers bryst, pustet inn duften hans og lukket øynene. "Jeg føler meg bedre nå... fordi du er her," hvisket han. Oliver strøk hånden hans gjennom håret og hvisket tilbake: "Vi holder hverandre oppe, uansett hva som skjer. Små problemer, store følelser... vi kan møte alt sammen." Tiden stod stille. Små kyss på panne og kinn, myke hviskende ord og varme berøringer fylte rommet. Kasper og Oliver var fanget i hverandres nærhet, og tårer som hadde vært tegn på sårbarhet, ble nå symboler på tillit og kjærlighet. Etter en stund trakk de seg tilbake, lente hodet tett mot hverandre, og smilte svakt. Sorgen og sjalusien hadde ikke forsvunnet helt, men den hadde blitt omdannet til styrke og intimitet. Kasper kunne føle det – Oliver var ikke bare kjæresten hans, men også hans trygge havn, hans sted for ro, forelskelse og lykke. "Vi klarer alt," hvisket Kasper, og Oliver nikket stille. "Alltid sammen," svarte han. Og med det, lente de seg inn i et siste langt, mykt kyss før natten tok dem inn i en trygg søvn, side om side, hodene tett sammen, tårer som hadde styrket båndet deres, og en kjærlighet som nå var dypere enn noen gang. Morgenen etter våknet Kasper til lyset som snek seg inn gjennom gardinene. Natten hadde vært lang, fylt med tårer, stille kyss og nærhet, men nå føltes alt roligere. Han lå fortsatt tett inntil Oliver, og kunne kjenne varmen fra kroppen hans. Hjertet hans slo roligere, men fylt med en dyp, trygg forelskelse. Oliver strakte seg forsiktig, smilte og kysset Kaspers panne. "God morgen, kjære," hvisket han. "Hvordan har du det?" Kasper smilte svakt, lente hodet mot hans skulder og svarte: "Jeg har det bedre... mye bedre. Jeg føler meg tryggere, sterkere... med deg." Oliver strøk hånden hans over armen, holdt blikket hans fast og svarte: "Vi vokser sammen. Sjalousi, sorg og usikkerhet er bare deler av livet, men vi kan møte alt sammen. Det styrker oss, gjør oss mer... oss." Kasper nikket, og et lite smil bredte seg over ansiktet hans. "Jeg tror du har rett. Jeg føler at vi er sterkere nå... at vi kan klare alt, så lenge vi holder sammen." De satte seg opp, flettet hendene og delte små kyss på leppe og kinn, hver berøring fylt med både forelskelse og trygghet. Sorgen og sjalusien fra kvelden før hadde forvandlet seg til en dypere forståelse og et sterkere bånd mellom dem. Senere gikk de ut i parken for å nyte morgensolen. Små fugler kvitret i trærne, og vinden lekte med bladene. De gikk tett sammen, flørtet stille med små dytt og korte kyss, og lo av hverandres små kommentarer. Alt føltes lett, magisk, som om både kjærligheten og deres intime bånd hadde fått nytt liv. "Jeg elsker hvordan vi alltid finner tilbake til hverandre," sa Kasper stille, mens de satte

seg på en benk under et stort tre. "Uansett hva som skjer, uansett små problemer, så er det deg og meg." Oliver lente seg inn for et langt, mykt kyss, og svarte: "Alltid. Vi er sterkere sammen, og jeg vil aldri slippe deg. Vi har lært at kjærighet kan tåle alt – og bli enda bedre av det." De satt der lenge, hånd i hånd, hodene tett sammen, med små kyss og hviskende ord som fylte stillheten. Forelskelsen var sterkere enn noen gang, men nå var den også roligere, tryggere og mer moden. Små gnister av sjalusi og sorg hadde gitt rom for større kjærighet, nærhet og forståelse. Da solen steg høyere på himmelen, reiste de seg, fortsatt tett sammen, og fortsatte å gå gjennom parken. Små kyss underveis, flørting, latter og lekne dytt gjorde hvert øyeblikk til et lite eventyr. Kasper kunne ikke la være å smile – han visste at uansett hvilke utfordringer som ventet, ville de alltid ha hverandre, fanget i hverandres blikk, sterkere enn noen gang. Solen hadde akkurat begynt å synke bak horisonten, og byen var badet i et mykt, gyllent lys. Kasper og Oliver hadde avtalt å møtes i en liten park for å gå en tur og prate etter skolen. Det hadde vært en uke med små utfordringer og mysterier, og de trengte et øyeblikk bare for seg selv. Men da Kasper ankom parken, merket han straks at noe var annerledes. Oliver sto litt på avstand og så ned på telefonen sin, ansiktet lysende av både konsentrasjon og et lite snev av bekymring. Kasper følte hjertet slå litt raskere – en blanding av spenning og en uforklarlig uro. "Hei," sa Kasper stille og gikk bort. Oliver så opp, smilte svakt, men øynene bar fortsatt preg av bekymring. "Hei... Kasper. Jeg... jeg må fortelle deg noe." Kasper merket et lite stikk i magen. Hjertet hans begynte å banke raskere. "Hva er det?" spurte han, men stemmen hans var rolig. Han prøvde å skjule sin egen frykt. Oliver tok et dypt pust. "Det er noe med familien min... de har fått tilbud om at vi kan flytte midlertidig til en annen by i noen måneder. Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre, og..." Han stoppet, og Kasper kunne se den indre konflikten i ansiktet hans. Kasper følte en bølge av uro og tristhet skylde over seg, men han tok et dypt pust og holdt Olivers hender i sine. "Vi kan finne ut av dette sammen," sa han. "Vi har vært gjennom mye allerede, og vi kan takle dette også." Oliver smilte svakt, men tårer glitret i øynene hans. "Jeg vet... men jeg er redd. Jeg vil ikke at avstanden skal endre noe mellom oss." Kasper lente seg inn, og de delte et langt, mykt kyss, full av både trøst og forelskelse. "Ingenting kan endre det som er mellom oss," hvisket han. "Vi finner alltid tilbake til hverandre." Selv om kyssene og ordene trøstet, var følelsen av usikkerhet fortsatt til stede. De begynte å gå gjennom parken, skuldre tett sammen, hendene flettet. Små kyss ble delt underveis, korte og lekne, men hvert kyss hadde nå en underliggende intensitet – en stille påminnelse om at kjærigheten deres sto over utfordringer. "Vi kan gjøre dette til et eventyr også," sa Kasper etter en stund, med et lite glimt i øyet. "Se for deg – vi i to forskjellige byer, små hemmelige meldinger, små besøk... vi kan gjøre det spennende." Oliver lo, et lite lettende smil brøt gjennom bekymringen. "Det høres... faktisk ganske romantisk ut. Jeg liker ideen." De satte seg på en liten benk ved elven. Sollyset glitret i vannet, og byen speilet seg stille i overflaten. Kasper lente hodet mot Olivers skulder, og Oliver strøk hånden hans gjennom håret. "Vi vil klare dette," sa Kasper. "Og vi vil komme sterkere ut av det." Oliver kysset ham mykt, lenge og intenst. "Alltid," hvisket han. "Uansett hva som skjer, uansett avstand – vi er alltid oss." De satt lenge slik, med hodene tett sammen, små kyss og hviskende ord som fylte stillheten. Den uventede utfordringen hadde skapt spenning, men også dybde. Kjærigheten deres var ikke bare en trygg havn – den kunne tåle stormer, frykt og usikkerhet, og likevel vokse sterkere. Kveldens mørke begynte å senke seg, og

små lys fra lyktene reflekterte seg i elven. Kasper og Oliver reiste seg, gikk hånd i hånd, og delte små kyss ved hvert hjørne. Hver berøring, hvert blick og hvert kyss ble et stille løfte om at uansett hva som ventet dem, ville de alltid ha hverandre. "Vi klarer alt sammen," sa Kasper lavt, med hodet mot Oliver's bryst. Oliver nikket, lente seg inn og kysset ham på panna. "Alltid. Vi vokser gjennom alt – utfordringer, eventyr og små hemmeligheter. Ingenting kan endre det mellom oss." De gikk videre gjennom parken, skuldre tett sammen, små kyss og lekne dytt fylte luften. Selv med en uventet utfordring som ventet på dem, føltes alt riktig. Kjærligheten deres var sterkere enn frykten, mer intens enn usikkerheten, og klar for alle nye eventyr som måtte komme. Kvelden endte med at de sto ved broen over elven, hodene tett sammen, små kyss og flørting under stjernene. Kasper visste at denne utfordringen bare hadde gjort dem sterkere. De var ikke bare kjærester – de var et team, fanget i hverandres blick, klar for alt. Kvelden hadde senket seg over byen, og lyset fra gatelyktene kastet lange, varme skygger på gatene. Kasper og Oliver gikk stille gjennom parkens stier, skuldre tett sammen, hendene flettet og små kyss delt ved hvert hjørne. Den uventede utfordringen med muligheten for midlertidig flytting hadde fortsatt en liten uro i bakhodet, men forelskelsen deres hadde vokst enda sterkere etter at de hadde delt bekymringer og tårer. "Vet du," sa Kasper, mens han lente hodet mot Oliver's skulder, "jeg har aldri følt meg mer trygg med noen. Selv når vi møter utfordringer, føler jeg at alt er mulig med deg." Oliver smilte, tok Kaspers hånd i sine, og presset den mykt. "Det er fordi vi bygger noe ekte, Kasper. Kjærlighet handler ikke bare om lykke og letthet. Den handler også om å støtte hverandre gjennom usikkerhet og frykt." Kasper stoppet opp ved en liten fontene, der vannet glitret i det svake lyset fra lyktene. Han tok Oliver tett inntil seg, og Oliver svarte med et smil og et mykt kyss. Kyssene deres var lange og varme, fylt med både forelskelse og trygghet. Det føltes som om verden hadde trukket seg tilbake, og det var bare dem to igjen. "Jeg vil bare være nær deg," hvisket Kasper, mens han strøk hånden hans over kinnet. "Aldri la deg gå." Oliver lente seg inn for et dypt kyss, der de kjente hverandres hjerter slå i takt. "Jeg føler det samme. Det er som om hver berøring, hvert kyss, gjør alt annet irrelevant. Det er bare oss." De fortsatte å gå gjennom parken, og Kasper kunne ikke la være å beundre Oliver. Hvordan han smilte, hvordan øynene glitret i lyset fra lyktene, hvordan stemmen hans alltid klarte å roe Kasper selv når hjertet slo raskt av nervøsitet eller usikkerhet. Små dytt, lekne blick og korte kyss gjorde hvert øyeblikk magisk. Et sted satte de seg på en benk under et stort tre. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder, og Kasper strøk hånden hans over armen. "Vet du," sa Kasper, med et lite smil, "jeg tror ikke jeg har kjent forelskelse så intenst noen gang. Alt med deg... det føles ekte, dypt, og uendelig." Oliver lente seg inn, tok ansiktet hans i hendene og kysset ham mykt, lenge og intenst. "Det føles likt for meg. Hver gang jeg ser deg, hver gang vi er sammen, vet jeg at ingenting annet kan sammenlignes med det vi har." De ble sittende slik lenge, hoder tett sammen, hendene flettet, kyssene små men lidenskapelige. Forelskelsen deres hadde nådd et nytt nivå – trygg, sterk og dyp, men fortsatt full av lek, flørting og små intime øyeblikk som fikk hjertet til å banke raskere. "Jeg vil at vi skal ha flere kvelder som dette," sa Kasper lavt, mens han lente hodet mot Oliver's bryst. "Små øyeblikk, nærhet, kyss... bare oss." Oliver lo stille, lente hodet mot hans, og hvisket: "Vi kan gjøre det, Kasper. Hver dag kan være som et lite eventyr. Med kyss, flørting, og kjærlighet som vokser for hver dag." De reiste seg, gikk hånd i hånd tilbake mot broen over elven, og stoppet midt på den for å se på refleksjonen

av lysene i vannet. Små kyss ble delt, små flørtende dytt, og hver berøring var et stille løfte om fremtid og kjærlighet. Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans fyltes med trygghet og glede. Uansett hvilke utfordringer som måtte komme, visste han at Oliver var hans, og han var Oliver. Kjærligheten deres hadde vokst gjennom små prøvelser, gjennom tårer og usikkerhet, og nå var den sterkere enn noen gang. "Vi har det godt, ikke sant?" sa Kasper, med hodet tett mot Oliver. Oliver smilte varmt, lente seg ned og kysset ham på pannen. "Ja. Vi har det helt perfekt. Og dette er bare begynnelsen." Med hodene tett sammen, kyss som fortsatt ble delt, og hender som aldri slapp, visste Kasper at de to hadde funnet en kjærlighet som kunne tåle alt. Små utfordringer, spenning, flørting og intimitet hadde skapt et bånd som var uendelig sterkt, og de var klar for alt som fremtiden måtte bringe – sammen. Kveldssolen hadde akkurat lagt seg bak trærne, og hele parken var badet i et varmt, gyllent lys. Kasper og Oliver gikk tett sammen, skuldre mot skuldre, hendene flettet. Det var en av de kveldene der verden virket å stoppe opp – bare dem to, bare forelskelsen og latteren som fylte luften. Kasper kunne kjenne hjertet banke raskere da Oliver snudde seg mot ham, smilende, øynene hans glitrende i solnedgangen. "Vet du," sa Oliver lavt, "jeg kunne stått her hele kvelden bare og sett på deg." Kaspers hjerte hoppet over et slag. "Bare sett på meg?" svarte han, med et lite flørtende smil. "Bare det?" Oliver trakk ham nærmere, deres lepper nesten møttes, og med et smil hvisket han: "Ja... fanget i blikket ditt." Ordene fikk Kasper til å rødme, men samtidig fyltes han av en varm følelse han ikke kunne beskrive. Kyssene som fulgte, myke først, deretter lengre og mer intense, var som små eksplosjoner av forelskelse. Hele kroppen hans svarte på hver berøring, hver bevegelse, og han kunne kjenne Oliver like intenst. De satte seg på en liten benk under et tre, hodene tett sammen, hendene fortsatt flettet. Oliver lente seg ned for et langt kyss, og Kasper svarte med lidenskap. De lo stille mellom kyssene, små flørtende dytt og lekne blikk som viste hvor mye de elsket hverandre. "Jeg elsker hvordan alt føles med deg," sa Kasper, pustende, etter et kyss. "Som om verden stopper, og det bare er oss." Oliver smilte, lente hodet mot hans, og kysset ham igjen, denne gangen på pannen, deretter kinnet. "Det er det som gjør oss sterke," svarte han. "Vi er fanget i hverandres blikk, og det gjør at alt annet blir ubetydelig." De reiste seg og begynte å gå gjennom stiene, skuldre tett sammen, små kyss delt ved hver sving. Kasper kunne ikke la være å la blikket gli over Oliver, over smilet, håret som glitret i lyset, og øynene som alltid fikk ham til å føle seg hjemme. Han følte seg fanget – på den beste måten – i blikket til Oliver, og hver gang de møttes, smeltet hjertet hans. "Vet du hva jeg elsker mest?" spurte Oliver, mens han tok Kaspers hånd i sine. "Alle små øyeblikk vi deler. Små kyss, flørting, lekne dytt... alt." Kasper lo stille, lente hodet mot Oliver. Oliver svarte: "Jeg elsker alt med deg. Hele deg. Og jeg vil ikke at noen av disse øyeblikkene skal ta slutt." De stoppet ved en bro over elven. Vannet glitret i det svake lyset fra lyktene, og verden rundt dem var stille. Oliver lente seg inn og kysset Kasper lenge, intenst og lidenskapelig. Kasper svarte med samme varme, og de ble stående der, fanget i hverandres blikk, kyss og nærhet. "Dette," hvisket Kasper mellom kyssene, "føles som et evig øyeblikk. Som om tiden stopper når jeg er med deg." Oliver smilte, lente hodet mot hans, og sa lavt: "Det er nettopp derfor vi er fanget i blikket til hverandre. Ingenting annet betyr noe." De fortsatte å gå, stoppet ved små lys fra lyktene, og delte lekne kyss under trærne. Hvert kyss, hvert smil, hver berøring var et lite eventyr – en måte å vise kjærlighet og flørting på samtidig. Forelskelsen deres hadde nådd et nivå der alt føltes ekte, intenst og

uendelig. Kvelden endte med at de satte seg på en benk ved elven, hodene tett sammen, hendene flettet, små kyss og hviskende ord som fylte luften. Kasper kunne ikke la være å smile – han var fanget i blikket til Oliver, og Oliver var fanget i hans. Det var en forelskelse som ikke kunne brytes, et bånd sterkere enn frykt eller usikkerhet. Hver berøring, hvert kyss og hvert blick var et løfte: uansett hva som ventet dem, ville de alltid ha hverandre – fanget i blikket, fanget i kjærligheten, og fanget i de små eventyrene de delte hver dag. Kveldens ro hadde senket seg over byen, og parken lå stille under det svake lyset fra lyktene. Kasper og Oliver gikk tett sammen, skuldre mot skuldre, hendene flettet, med små kyss delt underveis. Selv om de hadde vært sammen lenge nå, føltes hvert øyeblikk med Oliver som et nytt eventyr, fylt med forventning og varme. "Vet du hva jeg liker best med oss?" spurte Kasper, med et lite smil og hodet lent mot Oliver's skulder. Oliver så ned på ham, et glimt av lek i øynene hans. "Hva da?" "Alt... alle små ting. Kyssene, flørtingen, hvordan vi kan være stille sammen og likevel føle oss helt nær hverandre." Oliver lo stille, lente hodet mot hans, og svarte: "Det er nettopp derfor vi er perfekte for hverandre. Jeg elsker hvert sekund med deg." De stoppet ved en liten fontene, der vannet glitret som tusen små stjerner i det varme lyset fra lyktene. Oliver tok Kaspers ansikt i hendene sine, lente seg inn og kysset ham mykt. Kyssene begynte forsiktig, men utviklet seg til lange, intense kyss som fikk hjertet til å slå raskere. Kasper la armene rundt Oliver's nakke og svarte med samme lidenskap. Små latterutbrudd og stille hvisking brøt opp kyssene, mens de beveget seg nærmere hverandre, som om verden utenfor hadde opphørt å eksistere. "Jeg kan ikke beskrive hvor mye jeg elsker deg," hvisket Kasper, hodet tett inntil Oliver. "Alt med deg gjør meg lykkelig." Oliver smilte, lente hodet mot hans og strøk hånden hans over kinnet. "Jeg elsker deg også, mer enn noen ord kan si. Du gjør hver dag magisk, Kasper. Selv de små tingene blir til eventyr med deg." De satte seg på en benk under et tre, der lyset fra lyktene danset gjennom bladene og skapte et mykt mønster på bakken. Hodene deres var tett sammen, og hendene flettet. De delte små kyss på panne, kinn og lepper, hver berøring fylt med intens forelskelse. Kasper kunne ikke la være å se på Oliver, studere smilet hans, gløden i øynene, og måten håret fanget lyset på. Han var fanget – på den beste måten – i Oliver sitt blick, og hvert øyeblikk forsterket følelsen av at han aldri ville være et annet sted enn akkurat her, med Oliver ved sin side. "Vet du," sa Oliver etter en stund, med et lite smil, "jeg føler at vi har et eget språk. Små blick, små berøringer, kyss som sier mer enn ord noen gang kan." Kasper smilte tilbake, lente seg inn og kysset ham mykt. "Det er sant. Jeg elsker det språket vi har. Det er bare oss, og det gjør alt ekte og spesielt." De ble sittende slik lenge, i stillhet, med bare små kyss og varme blick som fylte luften. Hver berøring, hver lekne dytt og hver liten latter styrket følelsen av nærhet og forelskelse. Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans svulmet av lykke – han var ikke bare forelsket, han var helt fanget i Oliver, i deres små eventyr og kjærlighetens magi. Etter en stund reiste de seg og begynte å gå igjen, fortsatt hånd i hånd, skuldre tett sammen. De stoppet ved broen over elven, hvor lyset fra lyktene reflekterte seg i vannet som tusen små stjerner. Oliver lente seg inn for et dypt kyss, og Kasper svarte med samme intensitet. "Jeg vil aldri at dette skal ta slutt," hvisket Kasper, hodet mot Oliver's bryst, mens hånden hans strøk langs ryggen hans. "Det vil det aldri gjøre," svarte Oliver, med et smil, og kysset ham på panna. "Så lenge vi har hverandre, er alt perfekt. Vi er fanget i blikket til hverandre, og jeg vil alltid være her for deg." De fortsatte å gå, kyss delt ved hvert hjørne, små flørtende dytt, latter og

hviskende ord som fylte kvelden med romantikk. Forelskelsen deres hadde nådd et nivå der alt føltes uendelig – hvert øyeblikk, hver berøring, hvert blick styrket båndet mellom dem. Kvelden endte med at de satte seg på en benk ved elven, hodene tett sammen, hendene flettet, små kyss og stille hvisking. Kasper kunne ikke la være å smile – han var fanget i Oliver sitt blick, og Oliver var fanget i hans. Det var en kjærlighet som kunne tåle alt, en kjærlighet som vokste med hver dag, og en kjærlighet som gjorde dem begge lykkelige på en måte som ingen andre ting kunne. Med hodene tett sammen, små kyss og stille latter, visste Kasper at dette bare var begynnelsen på mange flere romantiske øyeblikk, små eventyr og uendelig forelskelse – alltid fanget i blikket til hverandre. Solen hadde nettopp stått opp, og parkens morgendugg glitret i det første lyset. Kasper og Oliver hadde bestemt seg for å ta en liten utfukt utenfor byen – en liten dagstur til en gammel, forlatt hytte ved innsjøen som Oliver hadde oppdaget i sommer. Spenningen lå i luften; det var et nytt eventyr, og forelskelsen deres strålte sterkere enn noen gang. Da de nærmet seg hytta, kunne Kasper kjenne hjertet banke raskere. Den gamle bygningen lå skjult mellom trærne, omgitt av vill natur og glitrende vann. Oliver tok Kaspers hånd, trakk ham nærmere, og smilte. "Er du klar for et lite eventyr?" Kasper lo, hjertet fylt av både spenning og kjærlighet. "Alltid, spesielt med deg." De gikk inn i hytta. Gulvet knirket under føttene, og støvet lå som et tynt slør over gamle møbler. Kasper lo stille da Oliver plukket opp en gammel bok og begynte å lese høyt med dramatisk stemme, og Kasper kunne ikke la være å flørte tilbake med små kommentarer og lekne dytt. "Du kan ikke gjøre alt dramatisk, Oliver," sa Kasper, med et smil og et lite kyss på kinnet. Oliver lo, lente seg nærmere og svarte med et langt kyss på leppene. "Det gjør alt mer spennende," sa han, med et glimt i øynene som fikk Kasper til å smile bredere. De begynte å utforske hytta, åpnet gamle skap, fant støvete skatter og gamle fotografier. Hver oppdagelse ble et lite eventyr, og små berøringer og kyss fulgte tett på hver handling. Kasper kunne kjenne hjertet banke raskere for hvert øyeblikk, for hvert smil fra Oliver, for hvert flørtende blick. Utenfor hytta var naturen stille og vakker. Innsjøen glitret i sollyset, og trærne danset forsiktig i vinden. Kasper og Oliver satte seg på en stein ved vannkanten, skuldre tett sammen, hendene flettet. Oliver lente hodet mot Kaspers skulder, og Kasper strøk hånden hans over armen. "Dette er perfekt," hvisket Kasper. "Bare oss, naturen og... deg." Oliver smilte, lente seg ned for et langt, mykt kyss. "Det er alltid perfekt med deg," svarte han. "Hver dag, hvert øyeblikk, er et eventyr fordi vi deler det sammen." De kastet små steiner i vannet, lo av hverandre, og delte små flørtende dytt og korte kyss underveis. Kasper kunne kjenne hvordan spenningen i eventyret – den uventede oppdagelsen av hytta, naturens ro, det lekne samspillet – blandet seg med forelskelsen, og skapte et uendelig romantisk øyeblikk. Etter en stund satte de seg på gresset, hodene tett sammen, og så solen speile seg i innsjøen. Oliver lente seg ned for et langt, intenst kyss, og Kasper svarte med samme lidenskap. Små hviskende ord om kjærlighet og fremtid ble delt, og hver berøring forsterket følelsen av nærhet og forelskelse. "Jeg føler meg så lykkelig med deg," hvisket Kasper, hodet lent mot Olivers bryst. "Som om alt annet forsvinner." Oliver strøk hånden hans gjennom håret og svarte: "Det er fordi vi er oss. Sammen kan vi gjøre alt – oppdage, elske, le og leve. Dette eventyret er bare en av mange vi vil ha." Da solen begynte å gå ned, pakket de sammen og gikk tilbake til bilen. Men selv på vei tilbake var hver berøring, hvert blick og hvert kyss fylt med magi. Forelskelsen mellom dem var dypere enn noen gang, og Kasper kunne føle hvordan eventyret – både det store og de små øyeblikkene

– hadde styrket båndet mellom dem. Kvelden endte med at de satt i bilen, skuldre tett sammen, små kyss og stille latter, og visste at dette bare var starten på mange flere romantiske eventyr – alltid fanget i hverandres blikk, alltid nær hverandre, og alltid forelsket. Solens siste stråler glitret over byen, og parken var fylt med et gyllent lys. Kasper og Oliver gikk hånd i hånd, skuldre tett sammen, med små smil og lekne kyss underveis. Dette var øyeblikket de hadde ventet på – en dag uten bekymringer, uten utfordringer, bare dem to, forelsket og lykkelige. “Kan du tro at vi er her nå?” spurte Kasper, med hodet lent mot Oliver’s skulder. “Etter alt vi har vært gjennom, alle små eventyr, tårer og utfordringer... vi har klart det.” Oliver smilte, tok ansiktet hans i hendene og lente seg inn for et langt, mykt kyss. “Jeg kunne ikke ha ønsket meg noen bedre å dele alt med. Vi har vokst sammen, og kjærligheten vår er sterkere enn noen gang.” De satte seg på en benk under et tre, med lysene fra lyktene som speilet seg i elven. Hodene deres var tett sammen, hendene flettet, og små kyss på panne, kinn og lepper ble delt. Hvert kyss var et løfte, hvert blikk et stille løfte om fremtid, eventyr og evig kjærlighet. “Jeg elsker alt med deg,” hvisket Kasper, med hjertet fylt av forelskelse. “Måten du får meg til å føle meg trygg... hvordan vi ler sammen... hvert øyeblikk er magisk.” Oliver lente hodet mot hans, strøk hånden hans over kinnet og svarte: “Og jeg elsker deg. For alt du er, for hvert smil, hvert blikk, hvert kyss. Du gjør livet mitt komplett.” De fortsatte å gå langs elvebredden, stoppet ved små broer og lysrefleksjoner, og delte lekne dytt og korte, intense kyss underveis. Kasper kunne ikke la være å la blikket gli over Oliver – smilet, øynene, hele væremåten hans – og hver gang møttes blikkene deres, følte han seg helt fanget i kjærligheten som hadde vokst mellom dem. “Vet du hva som gjør meg mest lykkelig?” spurte Kasper etter en stund, mens de satt på en stein ved vannet. “Hva da?” svarte Oliver, med et smil. “At vi alltid finner tilbake til hverandre,” sa Kasper, og lente hodet mot Oliver’s bryst. “Uansett utfordringer, usikkerhet eller avstand... vi har alltid hverandre, og vi vil alltid være fanget i blikket til hverandre.” Oliver lente seg ned, kysset ham på pannen, deretter på leppene. “Alltid. For alltid,” hvisket han. “Vi vil dele alle eventyr, store og små, og aldri miste hverandre.” Kveldens stille ro, vannets glitrende refleksjoner, og de varme, intense kyssene gjorde alt perfekt. Små flørtende dytt, latter og hviskende ord om kjærlighet fylte luften. Forelskelsen deres var nå fullstendig – sterk, trygg, lidenskapelig og uendelig. De satt lenge ved elven, hodene tett sammen, hendene flettet, kyss og små berøringer som fylte dem begge med varme og lykke. Kasper kunne kjenne hvordan hjertet hans svulmet av kjærlighet – Oliver var ikke bare kjæresten hans, han var hans trygge havn, hans eventyrpartner, hans alt. Da stjernene begynte å blinke over dem, lente de hodene mot hverandre, kyssene ble lengre og varmere, og verden rundt dem forsvant. Kasper visste at dette var en kjærlighet som kunne vare evig. “Jeg vil aldri slippe deg,” hvisket Kasper, med stemmen full av følelser. “Og jeg vil aldri slippe deg,” svarte Oliver, med et smil og et siste langt kyss som slo bro mellom fortid, nåtid og fremtid. Med hodene tett sammen, kyss, små flørtende blikk og varme berøringer, visste de begge at de var fanget i hverandres blikk – og at dette var starten på et liv fylt med lykke, forelskelse og uendelige små øyeblikk sammen. Boken avsluttes med dem to, fullstendig forelsket, lykkelige, og klare for alle eventyr fremover – alltid sammen, alltid fanget i kjærligheten, alltid fanget i blikket til hverandre.

Kjære leser, Når jeg nå legger fra meg pennen etter å ha fortalt historien om Kasper og Oliver, kan jeg ikke unngå å kjenne på en varm følelse av takknemlighet. Dette har vært en reise fylt med forelskelse, små og store utfordringer, tårer, latter, kyss, flørting, og intime øyeblikk som har gjort både karakterene og historien levende for meg som forfatter – og forhåpentligvis også for dere som lesere. “Fanget i blikket ditt” handler om mer enn romantikk. Det handler om å oppleve kjærlighetens styrke, om å lære å stole på hverandre, om å stå sammen gjennom usikkerhet og sjalusi, og om å finne trygghet i nærheten av noen du elsker. Kasper og Oliver er ikke perfekte – de

gjør feil, de blir usikre, de gråter, og de utfordres av livet – men deres evne til å finne tilbake til hverandre, til å støtte og forstå, gjør deres kjærlighet ekte og dypt rørende. Som forfatter ønsket jeg å fange de små øyeblikkene som ofte betyr mest: et blikk, et lite kyss, en berøring som sier mer enn ord. Jeg ville vise at kjærlighet ikke bare handler om dramatiske hendelser, men også om de stille stundene, de hverdagslige magiske øyeblikkene som bygger båndene mellom mennesker. Derfor har jeg lagt vekt på detaljer, miljø, og små flørtende og lekne interaksjoner som gjør forholdet mellom Kasper og Oliver levende og realistisk. Historien deres minner oss om at kjærlighet kan være utfordrende, men at de utfordringene vi møter, også kan styrke forholdet. Eventyr, hemmeligheter, sjalusi, sorg og spenning – alt dette har bidratt til å forme dem som par, og det er nettopp i disse øyeblikkene vi ser kjærlighetens dypeste kraft. Jeg håper at denne boken ikke bare underholder, men også inspirerer. Kanskje kjenner du deg igjen i de små eller store følelsene, i nervøsitet, forelskelse, eller i gleden over å finne noen som gjør deg hel. Kasper og Oliver er, på mange måter, en hyllest til kjærlighetens allsidighet – til hvor vakkert, komplekst og uforutsigbart det kan være. Tusen takk for at du fulgte dem gjennom 30 kapitler med opp- og nedturer, små eventyr og dype følelser. Deres historie slutter ikke her – i hjertene deres vil kjærligheten fortsette å vokse, og jeg håper du tar med deg følelsen av deres nærhet, kyss og små magiske øyeblikk videre i dine egne dager.

Med varme og takknemlighet,

Forfatteren